5 COLECȚIA SCIENCE FICTION

LUIGI MENGHINI

MERCENARII RAȚIUNII

EDITURA EB BRÂNCUȘI

Traducerea: Vasile Sichitiu
Coperta: Nicolae Sîrbu

Titlul original: Il mio amico Stone
© 1985 by Editrice Nord,
via Rubens 25, 20148 Milano
© 1992 Editura Brâncuși

Luigi Menghini

MERCENARII RAȚIUNII

roman

ANDRIEȘ C. LUCIAN
Nr 1774
Biblioteca Personală

Editura Brâncuși

PROLOG

Dragă profesore, am citit cu mult interes recentul dumneavoastră studiu asupra originilor Evului Mediu Cosmic și-mi permit să vă trimit documentația referitoare la perioada imediat următoare, extrasă din analele mitice ale dinastiei Tronului de Piatră (secolul al XXVIII-lea al Erei Stelare). Numele Growman, citat de mai multe izvoare ca aparținînd strămoșului mitic, din punct de vedere etimologic ne amintește foarte îndeaproape de Frank Sonder care apare în prefața lucrării sale (în limbajul epifanic inferior rădăcina *ground-man* semnifică *om sincer*, sau *liber*). Oricum, dincolo de concluziile personale, am putut să reconstruiesc o legătură istorică dintre cele mai importante între Prăbușirea Ligii, Războaiele Civile (amplu analizate de dumneavoastră) și Evul Mediu propriu-zis.

Desigur că vina pentru substanțialul regres al civilizației galactice, pentru întoarcerea la iraționalele practici ale magiei și politeismului îl poartă distrugerile provocate de diferite conflicte din perioada deja citată. Degradarea care a urmat a provocat dezechilibrarea țesutului socio-economic. Diferitele colectivități civile, izolate în lumi fără legături regulate reciproce, s-au mulțumit să utilizeze pînă la epuizare produsele tehnologiei (de aici a decurs un cult pentru strămoși și antichitate, văzută aproape ca o epocă de bunăstare divină). Unica excepție în acest cadru dezolant a fost menținerea de insule de cultură iluministă, în zonele de la marginea Galaxiei..Aceste locuri, din cauza relativei bunăstări, au devenit foarte repede spații vizate a fi cucerite de diferitele curți feudale care apăreau alternativ pe scena politică. De aici au urmat alte dis-

trugeri și dispersia ultimilor oameni cu adevărat moderni. Aceștia, constrînși de evenimente, s-au îndeletnicit cu arta războiului (a se vedea altă antologie cu personaje din studiile dumneavoastră) și au format faimoasele bande ale Rațiunii, organisme destinate transformării, cu timpul, în trupe de mercenari în serviciul celui ce plătea mai mult, însă totdeauna strîns legate de caracterul rațional tehnologic al antichității...

CAPITOLUL ÎNTÎI

Zeii nu erau cu noi

— Crezi că va mai dura mult?

Giò-giò trăia din întrebări, dintre cele mai prostești, de care oricine s-ar fi plictisit într-o bună zi... Noroc că eu nu-l prea luam în serios. Mă mulțumii doar să ridic din umeri și mă întorsei să privesc plaiul zbuciumat de mii de explozii. Părea imposibil ca acolo jos să mai fi rămas ființe vii, cu toate că drapelele erau toate ridicate, în ciuda fulgerelor care sfîrtecau stratul de fum însîngerat. Și cînd te gîndești că am renunțat la o liniștită și promițătoare activitate comercială pentru a nimeri în acest infern...

— Raraak! Nu vreau să-mi las oasele pe aici, stăpîne Growman, nu vreau — se smiorcăi Osne, servitorul meu.

— Am încheiat un contract — mormăii obosit — și încetează să-mi mai spui stăpîne!

Aș fi vrut să-i reamintesc că el a fost printre primii care m-au îndemnat să mă întorc la meseria tatălui meu, dar mă răzgîndii; acum contau numai bătălia și steagul stăpînilor noștri: pajura draisterilor, simbolul auriu care se înălța suveran în mijlocul îmbulzelii. În jurul său se strîngeau alte drapele, care au fost de față la tot felul de violențe, mai vechi și mai noi, iar acum participau la o confruntare al cărei deznodămînt se arăta a fi din ce în ce tot mai defavorabil.

— Este o nebunie să cobori acolo jos! continuă Osne. Am pierdut, ce rost are să mai riscăm? Ascultă-mă pe mine, Growman, hai s-o ștergem cît mai avem timp.

El avea dreptate, însă eram legați de un acord pe

care trebuia să-l respectăm. Încetai să mai privesc spre valea de sub noi și mă străduii să mă arăt iritat.

— Duhul Străbunilor să vă orbească! urlai. Chiar s-a sfîrșit onoarea luptătorilor care s-au înrolat să-l urmeze pe Krack? Poate vreți să vă sfîrșiți zilele rumegînd iarba Transei în vreun cimitir anonim? Draisterii ne-au plătit conform înțelegerilor făcute, și noi nu vom părăsi cîmpul de luptă cîtă vreme va exista măcar un braț în stare să țină steagul ridicat. Și o spun eu, Growman, fiul lui Growman, șeful de bandă, eu și cu spada mea spunem asta!

Trăsei spada cu hotărîre, activai cu degetul mare bateriile din garda spadei și o ridicai deasupra capului pentru a arăta tuturor tăișul care tocmai se înroșea. Dacă cineva ar fi avut intenția să-mi submineze autoritatea, se ivise un moment prielnic să-l descopăr.

Nimeni nu îndrăzni să respire. Cu o grimasă care-mi trăda îngîmfarea, îi țintuii cu privirea observîndule chipurile întunecate: țărănuși care abia erau în stare să mînuiască sulițe mici, pușcași dezertori din cine știe cîte războaie, cîțiva filfizoni fără blazon în căutare de aventuri... lume de mîna a șaptea; pe de altă parte mi-au garantat o campanie ușoară și-mi ofereau bani să-mi pot extinde afacerile; nu puteam să angajez chiar soldați adevărați. Scuipai la picioarele lor, cum văzusem că făcea tatăl meu, și le întorsei spatele.

— Raraak! Stăpîne, ai un creier de găină. Nu cumva crezi că draisterii îți vor fi recunoscători pe lumea cealaltă, cînd vom da de ei prin iad? șuieră Osne în șoaptă. Cît despre onoare, nici nu există piață unde să poată fi vîndută, iar din cîte capete și inimi a zdrobit, nicăieri nu i s-au întipărit urmele. Dar nu-i treaba mea, *o reptilă murdară cu sînge rece și fără suflet*, să învăț un șef de bandă cum să se comporte.

Îi blestemai în gînd și mă întorsei să urmăresc bătălia. Unele steaguri dispăreau, altele erau acaparate. Dar pajura domnilor din Ramook se încăpățîna să nu se miște din loc; nu se obișnuiseră cu ideea că vor pierde, acei blestemați.

Un tropăit nervos îmi întrerupse gîndurile. Un călăreț singuratic țîșni din zidul de pulbere încinsă și urcă panta spre noi. Era încadrat de alți doi călăreți cu lănciile pregătite să-l lovească. Călărețul venea îmbrăcat în postavul roșu al draisterilor, în timp ce urmăritorii lui purtau uniformele galbene ale glenicșilor. Aș fi putut să comand foc și să-i îndepărtez, dar încă de pe acum bătălia era pierdută, iar banda mea aștepta doar ordinul de a merge la pierzanie... ordin ce putea fi adus chiar de acel călăreț. Întîlnii privirea obraznică a lui Osne; intuise și el situația, și surîdea.

Simții că mă răscolește ceva. Poate era chemarea strămoșilor luptători, poate se trezise în mine orgoliul, nu mai stătui să cercetez.

— La dracu! blestemai. Oricum o să crăp, acum sau după, ce mai contează... Pregătiți tunul!

Acum toți înțeleseră, dar nimeni nu se sinchisi să ajute artileriștii, care, pe de altă parte, se confruntau cu o mulțime de dificultăți pentru a-l mișca. Blestemai, invocai nimfele apelor spurcate să le sugă sîngele, apoi mă hotărîi să acționez de unul singur. Cu spada în mînă, mă avîntai la vale, pe povîrniș, ca să-l ajut pe draister. Căzui și mă ridicai în mai multe rînduri; cînd sosii, totul se sfîrșise: cei doi urmăritori deveniseră patru jumătăți însîngerate. Cavalerul mă domina de pe spinarea nărăvașului său cal de luptă, țintuindu-mă cu privirea prin micile găuri ale coifului.

— Ești din banda lui Krack? mă întrebă cu vocea deformată de masca de metal.

— Sînt Growman, în serviciul dumneavoastră, domnule.

— Ia-ți oamenii și urmează-mă! ordonă celălalt.

— Trebuie să asigurăm retragerea? întrebai eu alimentat de o slabă iluzie.

— Nu, atacăm dușmanul!

— Dar...

— Ce este, soldat? mi-o tăie scurt cavalerul. Contractul nu a fost clar?

— Clar, domnule, clar! admisei.

Nu-mi prea era la îndemînă să vorbesc cu unul care mă privea de sus; mă îngrijora faptul că trebuie să-mi irosesc viața într-un mod așa de irațional și mă îngrețoșa felul în care acei idioți continuau să mă privească de pe culmea dealului. Dar cel mai mult mă îngrozea cavalerul.

— Adunătură de lași! strigai. Mișcați-vă, e rîndul nostru.

Iar ei ascultară. Se mișcară, dar fără prea mare grabă, și după cîteva minute se găseau aliniați în spatele drapelului.

— Reglați drapelul să funcționeze la jumătate din putere! îi ordonai lui Rimmel, stegarul, care acționă asupra mînerului mișcînd cu iuțeală degetele sale inelate. Ochii lui Krack se aprinseră, și o foarte fină calotă azurie acoperi banda.

— Sîntem gata! îl anunțai eu pe nobil.

Dar el nu se sinchisi să răspundă, ci dădu pinteni calului, făcu vreo cîteva piruete și se avîntă în toiul bătăliei.

— Zeii să ne apere! murmurai fără convingere.

— Zeii sînt cu Draister! confirmă luptătorul.

Dar zeii nu erau de partea lui Draister.

Ne aruncarăm înainte urlînd ca să diminuăm, pe

cît posibil, spaima care ne cuprinsese. După cîteva minute, jumătate din soldații mei presărau cu trupurile lor schingiuite scurtul drum parcurs, în timp ce supraviețuitorii se strînseseră în jurul meu, mai mult sau mai puțin răniți de razele laser care, din cînd în cînd, străpungeau cîmpul protector; și nici măcar nu intraserăm în contact cu diviziile care se înfruntau cu vreo sută de metri mai departe de noi.

— Stăpîne Growman, ne-am făcut datoria cu prisosință. Vi se pare cumva mai onorabilă groapa comună a învinșilor? șuieră Osne care lăsase pușca și securea și își lingea brațul numărul trei la care fusese rănit. I se întîmpla mereu să aibă un braț de neutilizat în momentele cînd era de lucru. Așadar nu puteam să-l contrazic: cîteva bucăți de argint nu justificau un masacru ca acela. Cu despăgubirea acordată familiilor, consumul bateriilor și cheltuielile de întoarcere... eram chit. Fără să mai punem la socoteală și darurile făgăduite Străbunilor pentru fuga noastră deloc onorabilă.

Cavalerul dispăruse înghițit de cine știe ce îmbulzeală; noi ne aflam în bătaia a cel puțin cinci tunuri. Și pajura draisterilor, cu toate că rămăsese la locul ei, dădea vădite semne de oboseală, unduia, se bălăbănea în avalanșa de fulgere albăstrui care trădau fisuri în cîmpul protector. Acela ar fi putut fi momentul unei capitulări rezonabile... dar domnii din Ramook nu înțelegeau deloc să cedeze.

— Ne retragem! hotărîi.

— Dar unde mergem, șefule?

Colina noastră căzuse în mîinile unei hoarde de ființe periculoase, cu un drapel de mătase galbenă. Osne, revenindu-și repede după spaima trasă, îmi arătă un defileu în direcția căilor de comunicație din spatele frontului; i-am respins sugestia: am fi putut fugi,

dar nu ascunși de o gloată de servitori, concubine și sclavi. Condusei banda de-a lungul unei trecători ticsită de cadavre, dincolo de care nu părea să mai existe vreun obstacol. Artileria inamică ne urmări cu îndărătnicie cu o vîrtelniță de explozii. Dar Rimmel știu să le devieze pe toate cu abile rotiri ale drapelului. Îl privii cu admirație pe tînărul stegar, prieten de joacă din copilărie; intrase ca ucenic în banda tatălui meu, și cînd acesta se stinse rămase cu mine. Era unul *deosebit*, îl cunoșteau toți, și acum nimeni nu mai făcea caz de colierele sale aurite așezate pe părul îngrijit; eram încrezători în priceperea lui și asta ne era îndeajuns. Totuși, încă nu înțeleg de ce se străduia să mă urmărească pretutindeni, chiar și în expediții periculoase ca aceea. Cu sensibilitatea și îndemînarea sa în a intercepta săgețile de foc ar fi meritat mai mult decît îi putea asigura banda lui Krack.

O rază incandescentă trecu foarte aproape de capetele noastre și căzu la cîțiva metri fără să ne atingă. Chipul smead și transpirat al tînărului se întoarse satisfăcut spre mine. Surîse.

— Un bun stegar înseamnă totul într-o bătălie! îl măgulii, știind prea bine că este ahtiat după complimente.

— Mulțumesc, roși el.

— Dar și un bun șef este indispensabil! interveni cu pizmă Raraak și, înainte de a-l lovi cu spada, îmi arătă, spre sfîrșitul defileului, un corp de armată. Căzuserăm într-o capcană întinsă tocmai pentru cei care, întocmai ca noi, ar fi părăsit înainte de vreme cîmpul de luptă. Acești glenicși aveau, într-adevăr, bani de aruncat dacă-și puteau permite să plătească mercenari numai și numai pentru a captura dezertorii. Îi blestemai și mă străduii să-mi stăpînesc zvîcnirile haotice ale

inimii. Poate nu fusese spus ultimul cuvînt. Povîrnișul strîmtorii unde eram închiși era prea abrupt ca să-l putem urca; întoarcerea ar fi însemnat curată sinucidere; în schimb, în față, unduiau trei sau patru stindarde, probabil creaturi nu prea deprinse cu războiul, dar cu o mare poftă de a se bate... Simții privirile soldaților mei apăsîndu-mi spinarea; era unul dintre acele momente cînd trebuia să-i mulțumesc tatălui meu pentru toate trucurile meseriei învățate de la el. Căci el le cunoștea foarte bine.

— Stinge cîmpul protector! ordonai.

— Așa vom ajunge la mîna lor, replică Rimmel nevenindu-i să creadă.

— Ascultă ce-ți spun și lasă-mă pe mine să mă ocup mai departe de tot ce trebuie, insistai.

Cîțiva mormăiră, dar nu-i băgai în seamă, smulsei drapelul din mîinile tînărului și îl dezactivai. Cu o privire de gheață le tăiai cheful să mai protesteze.

— Rămîneți aici și așteptați! adăugai, și fără să mai pierd timpul mă îndreptai spre inamic, sperînd că tatăl meu a socotit bine.

Mersei decis, evaluînd cu optimism spațiul ce mă despărțea de adversari. Chiar dacă erau posturi de pază din metru în metru, nu însemna neapărat că avem de-a face cu luptători experimentați; poate că am putea să ieșim din încurcătură cu fruntea sus.

— Sînt Growman, șeful bandei Krack, declarai cînd ajunsei la cincizeci de metri. Am avut un contract cu draisterii. Acum a expirat și aș vrea să părăsesc zona.

Un cor de rîsete deveni ecoul cuvintelor mele, dar nimeni nu trase. Era deja ceva. Continuai să merg ținînd drapelul la vedere. Nu-mi rămînea decît să ajung...

— Oprește-te unde ești, Growman! mă somă o voce. Trucul de-a intra cu un drapel într-un cîmp protector și a-l activa dintr-o dată ca să-l distrugi este vechi: nu merită să-l încerci.

Rămăsei nemișcat. Îmi venea să plîng, nu alta. După cum se vede, tatăl meu nu putea să fie chiar totdeauna original.

— Nu mi-aș permite niciodată să acționez cu atîta viclenie, murmurai. Dar dacă insistați... voi capitula într-un mod convenabil.

În rîndurile adversarilor se iscă o șușoteală confuză; în sfîrșit, doi luptători, o slugă cu platoșa oxidată și un zdrahon zbîrlit, cu părul ca de zăpadă, se apropiară de mine. Între neliniște și resemnare depusei spada și drapelul la pămînt și mă așezai. Nu-mi rămînea altceva de făcut decît să-mi întrebuințez inegalabilele calități de negustor.

— Sînt dispus să plătesc cinci bani de argint pentru fiecare om, și zece pentru armele grele, începui eu cu viclenie.

— Prea puțin, Growman, prea puțin... rîse prostește uriașul cel cărunt.

— Este exact cît ne-au plătit draisterii, suspinai eu foarte contrariat.

— Asta-i treaba ta, Growman, spuse celălalt, vădit amuzat. Dacă te-ai fi înrolat la glenicși, ai fi primit dublu și acum n-ai fi la strîmtoare.

— Atunci sîntem gata să murim luptînd! îi adusei eu aminte cu orgoliu.

Bătrînul luptător începu să rîdă cu hohote, arătîndu-și cele două șiruri de dinți ascuțiți: caninii clasici ai vampirilor din Crisdall. Înțelesei că nu era de șagă.

— Bine, bine, șuierai. Ce vreți ca să ne lăsați să trecem?

Și cred că nici nu reușeam să-mi ascund frica ce începuse să mă stăpînească.

— Trebuie să ținem cont de faptul că glenicșii ne plătesc la bază pentru prizonierii pe care îi aducem, observă cu veselie bătrînul zdrahon. Se pare că au o mare nevoie de sclavi.

— Dar este împotriva tradiției bandei — protestai eu. Nu se pot călca în picioare în felul acesta principiile sănătoase ale luptătorilor Rațiunii. Sîntem oameni cu nume unic... dar e numai un nume.

Acum chiar că mă simțeam terorizat.

La ce le trebuie glenicșilor prizonierii de război?

— Este o îndeletnicire stranie, interveni sluga, cu o figură impenetrabilă. Tatăl tău n-ar fi acceptat niciodată un contract ca al nostru, dar noi am îmbătrînit, iar vremurile sînt grele...

— L-ați cunoscut pe Growman? întrebai, întrezărind o speranță.

— Da, confirmă celălalt. Și găsesc că îi semeni la înfățișare destul de bine. Mă duci cu gîndul cu mulți ani în urmă, pe vremea cînd eram un soldat nepriceput și el m-a luat ca ajutor. Într-o bătălie am reușit de șapte ori să fim față în față, fără să stricăm însă pactul inițial, și am cîștigat de fiecare dată alți bani. Mare om, Bătrînul Growman!

— Într-adevăr mare! admisei cu tristețe.

— Foarte bine, sînt dispus să-ți dau drumul, continuă servitorul. Dacă te predai fără luptă, asta în numele unei vechi prietenii, pot să las liberi și doi-trei dintre soldații tăi; dar ceilalți, bateriile, armele și casa de fier trebuie să treacă în mîinile noastre.

— Și un litru de sînge de fiecare! adăugă uriașul trecîndu-și subțirea limbă triunghiulară peste buze.

— Nu voi ceda niciodată! urlai sărind în picioare.

Mai bine murim ca oameni. Voi ați vrea să cîștigați de cîteva mii de ori argintul pe care glenicșii vi-l plătesc.

* * *

N-am mai rămas decît patru. Ne-au lăsat fără un ban, fără o armă, fără cine știe ce sînge în vene, cu steagul funcționînd la minim, numai atît cît să putem petrece noaptea. Cu toate acestea puteam să mă consider norocos. Nu prea înțelesesem bine la ce anume ar fi putut servi sclavii, dar trebuia să fie vorba de ceva înspăimîntător, atîta vreme cît cei doi șefi au refuzat să vorbească despre asta.

— La ce te gîndești, șefule? mă întrebă Giò-giò. Cum ieși din încurcătura asta? Ai deja vreo idee, este adevărat?

Îmi aruncai privirea de-a lungul și de-a latul pietrișului dezolant din jur și mă simții în pragul disperării.

— Stăpîne Growman, umilului tău servitor îi este foame! imploră Osne mai caustic decît de obicei.

— Ne-ar trebui cîțiva bani de argint ca să plătim plecarea spre o lume unde să fie posibilă înrolarea; aici, începînd din acest moment, războiul s-a sfîrșit pentru noi. Dar ne găsim într-un cerc vicios: nimic de lucru, nici posibilități de a găsi de lucru în altă parte, nici un ban, și așa mai departe.

— Ascultați, voi trei începeți să mă sîcîiți, bombănii cu puțina energie pe care o mai aveam. Dacă aveți vreo idee, spuneți-o, altfel stați liniștiți și mergeți înainte. Numai Străbunii știu de cîte zile avem nevoie ca să ieșim din acest deșert.

Și ei deveniră tăcuți, cufundați într-o liniște care

ținu pînă spre seară, în timp ce deasupra noastră soarele rece al Ramookului parcurgea cu o neobișnuită încetineală traiectoria sa pe cerul cenușiu. Pe înserat apăru o notă întunecată în cenușiul general al peisajului; se iscă un vînt rece, al cărui șuierat acoperi zgomotul pietrișului și ghiorțăitul burților flămînde. Dintre toate, burta lui Raraak excela prin tonurile baritonale și prin insistența ritmului. Un chiorăit excesiv datorat și lăcomiei care-l stăpînea în timpul meselor. Această reptilă era poate unica afacere foarte rea pe care tatăl meu a încheiat-o în viața sa; o cumpărase ca ou ornamental într-un asteroid de liber schimb uitat de lume; dar din găoace a ieșit această reptilă și n-a mai fost chip să scape de ea. Din acel moment tatăl meu n-a mai făcut altceva decît să se lamenteze de josnicia, lenea și frica exagerată de care dădea dovadă Raraak (îl suspecta chiar că ar putea fura din casă, fără s-o poată dovedi vreodată). Figura sa (un cap rotund prins de un gît înnodat care se desfăcea în patru brațe puternice la înălțimea pieptului, și tot atîtea labe) devenise familiară bandei, și era tolerată; oricum, nimeni nu-l considera pe Raraak un sclav, cu toate că lui îi plăcea această ipostază. Singurul talent care-i justifica prezența, în orice loc ne-am fi dus, era finețea mirosului și a auzului, care ne ferea de capcane sau de orice alt tip de surprize neplăcute.

— Un cavaler ne urmărește! îmi comunică Osne cu vocea tăiată.

— Unul singur? întrebai alarmat.

— Unul singur, confirmă, mirosul său mi se pare cunoscut... dar, pe deasupra, mai percep încă ceva... nu știu ce poate să fie, dar trebuie să fie vreo creatură foarte grasă.

Mă îndoii de aceste cuvinte, dar, oricum, nu mă

simții absolut deloc liniștit; dacă se afla cineva cu adevărat în acel deșert, în mod sigur nu venise doar să admire peisajul. O presimțire neașteptată mă sperie.

— Ar fi bine să ne grăbim! hotărîi eu.

— Raraak! Stăpîne Growman, nu pot să mă mișc repede, sînt gata să leșin, mă simt terminat... și apoi ideea unui cal înroșit în flăcări mă trimite cu gîndul la sufletul Glorioșilor Părinți care dansează acum în paradis. Cerul să-i aibă în grijă!

— Eu știam că șeful va găsi o soluție, rîse prostește Giò-giò frecîndu-și mîinile.

Îi dădui dracului pe amîndoi și evaluaí cu atenție ascunzătorile posibile; dar mă mișcai prea încet. O siluetă înfășurată într-o largă pelerină roșie țîșni din umbră și mă atacă.

Ticăloasă de reptilă, cu foamea ei nepotolită, a așteptat prea mult și m-a avertizat abia în ultimul moment.

Deasupra mea, peste puține secunde, cal și călăreț, se învălmășeau într-un vîrtej de pietre mici aruncate de copite. Dar întîi de toate o lumină roșie îmi șterse ușor pieptul.

— Domnule, sînt dezarmat! strigai aruncîndu-mă cu ultima licărire de vlagă în spatele unei stînci.

Celălalt nici nu catadicsi să-mi răspundă, prin viziera coifului nu străbătu decît un grohăit, în schimb trase din nou cu pistolul și adăpostul se făcu țăndări.

— Ce am făcut, nobile draister, ca să merit mînia voastră? mă plînsei, în timp ce mă feream de o nouă rază.

Mă împiedicai și, rostogolindu-mă, ajunsei între picioarele calului. Acesta necheză și, la al nu știu cîtălea pinten, se urni și țîșni spre o binecuvîntată lespede înghețată. Nu stătui mult pe gînduri, apucai o cremene

ascuțită și lovii fără milă dosul animalului. Calul protestă și, zvîrlindu-se-n aer, își aruncă stăpînul cu picioarele în sus. Acum ne găseam la aceeași înălțime, iar pușca lui căzuse departe.

Cavalerul, cu o sprintenă săritură, se îndreptă și mă înfruntă cu o lamă de reflexe albăstrii.

— Pentru sufletul Străbunilor! îl implorai punînd cît mai mult spațiu posibil între noi, de ce vă încăpățînați să nu răspundeți? Să judecăm ca oameni de omenie!

— Draisterii erau înconjurați de mii de inamici, dar n-au cedat nici măcar cu un pas! șuieră acesta de după masca facială a cărei subțire armătură abia lăsa să se vadă văpaia crudă a ochilor. Așteptam numai ca tu să ataci și să se mai micșoreze presiunea pentru a organiza o retragere ordonată. Dar tu nu ne-ai venit în ajutor, Growman... ai fugit. Ai mei au căzut cu toții, unul cîte unul, pentru că un ticălos plătit s-a speriat...

Lovi cu spada și tăie în două mantaua care flutura pe spatele meu. Fugii departe și, în sfîrșit, la capătul puterilor mă rostogolii dincolo de o stîncă. Totuși, oamenii mei erau la o distanță mică... Îi căutai cu privirea. I-am văzut șezînd, urmărind scena cu apatică indiferență.

— Bătălia era deja pierdută, nu se mai putea face nimic, încercai eu să protestez.

— Draisterii nu s-ar fi predat niciodată unor plebei ca glenicșii, chiar dacă ar fi fost o sută contra unul! mormăi agresorul. Ne-am fi organizat, am fi înrolat alte trupe... ajungeau numai cîteva minute de răgaz și ar fi cu toții vii, aici lîngă mine. Acum te vei duce la ei, ticălosule, pentru că sufletele lor strigă răzbunare!

Înțelesei că acesta era sfîrșitul. Rămas fără energie, fără resurse, mă dădui înapoi pînă ce simții că mă

oprește o stîncă. Așteptai pînă ce cavalerul se apropie și ridică spada deasupra capului. Nu mai aveam la dispoziție decît o clipă ca să pot regreta liniștitul magazin pe care-l abandonasem din imprudență; mi-ar fi ajuns numai cîteva zeci de monede de argint să-l extind... Tatăl meu a avut perfectă dreptate cînd m-a sfătuit să nu-i continui meseria. Aplecai capul și sperai într-o lovitură precisă care să mă scutească de suferințe inutile.

Poate că există un paradis și pentru fiii eroilor...

Părea că timpul, pe neașteptate, s-a dat înapoi, iar lovitura fatală întîrzia să vină. Mă hotărîi să privesc: el stătea tot în fața mea, dar nu tot așa de amenințător, ținea capul împins înainte, sughița de plîns și împingea cu oboseală în arma înfiptă în pămînt. Apoi, după un suspin, căzu și rămase nemișcat la picioarele mele. Îmi fură necesare cîteva minute pentru a-mi da seama de situație. Apoi, nechezatul neliniștit al calului mă aduse la realitate și, înainte de orice altceva, alergai și îi luai spada. La contactul cu mîna, mînerul zumzăi și energia începu să curgă de-a lungul tăișului. O simții ușoară în pumn, plăcut de caldă: era într-adevăr un obiect de domni, mai mult decît suficientă să străpungă platoșa agresorului meu și să-l trimită la restul familiei sale.

Draister zăcea inert și mă oprii: nu puteam să ucid pe unul care poate era deja mort. Cu precauție îi tăiai cataramele coifului, pe care i-l aruncai departe. Apăru o moale revărsare de cîrlionți blonzi cu reflexe purpurii.

Rămăsei uluit privind la amazoană.

— E o femeie! exclamai.

Nu întruchipa idealul feminin pe care l-am cultivat dintotdeauna (trup plăpînd, dulceață servilă și supunere)... Dar era pur și simplu o femeie frumoasă. Mă umplui pentru o clipă de fantezii erotice și începui să-i deschei cataramele magnetice care-i bandajau pieptul. Observai imediat cele două răni roșii sub gît. Instinctiv dusei mîinile la unghiurile similare de sub gîtul meu.

A trecut și ea prin ghearele vampirilor, iată de ce a leșinat: trebuie să fie sfîrșită de oboseală...

Fata clipi din gene și mă țintui cu doi ochi albaștri și acuzatori. Mă retrăsei încurcat.

— Sînteți prizoniera mea, doamnă, îi amintii.

Ea, cu un neașteptat grăunte de energie, urlă că preferă moartea, și abia avusei timpul să mă feresc de un pumnal aruncat spre inimă. Sării într-o parte înspăimîntat, gata să folosesc spada.

— Fiți calmă, o rugai nervos. *Amîndoi* am pierdut mult sînge și nu sîntem în stare să susținem un duel... Vampirii erau foarte flămînzi.

Ea tresări.

— Animalul acela care mi-a pretins gîtul nu mai este pe această lume! șuieră. La fel ca oricare altul care a încercat să mă atingă cu mîinile sale.

— Bine, convenii eu fără să pierd din vedere pumnalul pe care-l ținea ridicat gata să lovească. Dar acum predați-vă, nu am intenția să rănesc în nici un alt mod onoarea dumneavoastră.

— O draisteră nu o să cadă niciodată vie în mîinile dușmanilor ei!

Un sfîrîit însoțit de un îmbietor miros de carne prăjită întrerupse dialogul.

— Ce dracului faceți? întrebai plăcut surprins.

— Avem în sfîrșit ceva de mîncare, stăpîne Growman, răspunse Osne cu satisfacție.

— Calul meu! gemu femeia.

— Pradă de război! replică reptila. Valorosul șef

de bandă pe care-l aveți în față v-a învins, și deci se bucură de toate drepturile asupra dumneavoastră și asupra lucrurilor pe care la aveți.

— Tu... tu, ticălosule, îndrăznești...

Dar nu mai fu în stare să rostească și alte cuvinte, pentru că leșină din nou. Mă grăbii să o dezarmez și să o leg. Apoi, cu lăcomie mă aruncai asupra fripturii care continua să se rumenească la palidul cîmp energetic emis de drapelul lui Krack.

ANDRIEȘ C. LUCIAN
Nr 1774
Biblioteca Personală

CAPITOLUL AL DOILEA

Cineva ne urmărește

— E încă în spatele nostru — murmură Raraak.

Toți ne oprirăm și — preocupați — iscodirăm cu privirea linia neregulată a orizontului. Deșertul pietros era peste tot la fel, anonim, oprimant, cu pietrele sale bătute de vînt. Trecuseră deja două zile de cînd îl parcurgeam fără să știm încotro ne îndreptăm, chinuiți pas cu pas de frig, de blestemele Hilenei Draister, prizoniera noastră, și de un necunoscut urmăritor care părea că așteaptă doar momentul prielnic să ne sară în spinare.

Capturarea femeii ne-a adus o bogată pradă de război: carne de cal, pile energetice, arme, platoșă, harnașament pentru cal și un pumn de bani de argint. Aveam astfel posibilitatea de a supraviețui și de a ajunge la o bază cosmică... numai că această entitate necunoscută continua să ne persecute cu misterioasa ei prezență.

— De ce refuzați să colaborați cu noi? o întrebai încă o dată pe fata războinică. Poate că acest misterios cineva este pe urmele dumneavoastră: un vampir rudă cu cel pe care l-ați ucis... știți cît sînt de răzbunători... Sau vreun glenix fugit de pe cîmpul de luptă...

Nu vru nici măcar să mă asculte. Ridică pumnii cu furie și încercă să mă lovească. O legasem bine și, totuși, fiecare dintre noi se ținea la o distanță respectabilă: lovea cu piciorul și cu palma, făcînd salturi pe neașteptate, întocmai ca un luptător de circ.

Dădui din umeri și mă întorsei la ai mei.

— Este om sau animal? îl întrebai pe Osne.

— Raraak! Stăpîne Growman, de unde să știu? Cu foamea prin care trecem e și așa prea mult cît reușesc să percep.

— Să ne mișcăm, ordonai obosit, sau nu vom mai ieși niciodată din acest infern.

Toți mă urmară, unul lîngă altul, singura preocupare a fiecăruia fiind doar aceea de a nu rămîne ultimul în coloană.

— Acolo jos! strigă Rimmel după numai cîțiva pași.

Cu inima cît un purice reușirăm să zărim un punct abia-abia vizibil la orizont.

— Acolo? mîrîii privind întinderea nesfîrșită și ostilă a deșertului.

— A fost o mișcare între crestele acelea sure, părea ceva foarte mare... S-a deplasat, sînt sigur de asta.

Ochii stegarului nu mințeau, îl fixai, iar acesta roși. Cu un surîs mă întorsei spre prizonieră:

— Există animale de mari dimensiuni în ținutul Ramookului, animale de pradă periculoase?

Ea nici nu catadicsi să răspundă, aproape dădea impresia că întîmplarea n-o interesează.

— Tu, Osne, ce poți spune? murmurai obosit.

— Mi-e foame...

— Vorbește, sau riști să nu mai mănînci niciodată de acum încolo! îl amenințai.

— Bine... Am perceput ceva ca și cum un corp greu ar fi alunecat pe pietriș, se grăbi să explice Raraak. Se tîra pe sol, totuși n-am deslușit nici o bătaie de inimă, nici respirație, nici vreun miros de orice fel... nimic viu.

— Dar dacă nu respiră, nu miroase... și dacă nu e vizibil, fiind totuși foarte mare și greu, ce a văzut

Rimmel? interveni Giò-giò ridicîndu-și spre mine chipul prostănac.

Și ceilalți mă priviră: eu eram șeful, cel ce știa să scrie și să citească, intra în atribuțiile mele să rezolv problema. Era suficient să spun un "nimic", și nervozitatea, iraționalismul ar fi năruit coeziunea grupului, spiritul corpului.

Tatăl meu mi-a repetat de mai multe ori că, în asemenea momente, numai disciplina poate să umple golurile din creier și să ferească spațiile vitale de spaimă și fructele ei. *Să dai un ordin, oricare ar fi el; să-i ții ocupați; fă-i să simtă că există cineva care gîndește pentru ei, și vor putea chiar să moară fără să-și dea seamă de asta.*

— Activați steagul! hotărîi. Fiți gata de atac.

Efectul fu imediat. Fiecare om își luă în primire propriul său post: Rimmel în centru, cu lancea în mînă, Giò-giò la dreapta, ținînd la vedere pistolul cu raze luat de la Hilena; Osne la stînga, fără nimic (urîțenia lui echivala singură cu o armă psihologică); eu în spate, la marginea cîmpului protector, cu spada și platoșa. Numai prizoniera rămase într-o parte, neînfricată și plină de dispreț, urmînd, totuși, cu religiozitate cortegiul, ca și cum noi am fi fost în jur de o sută, iar tot deșertul ar fi fost populat de hoarde războinice.

Așteptai cîteva minute, timpul necesar pentru a se crea o atmosferă propice, apoi îi arătai lui Giò-giò locul unde stegarul a întrezărit mișcarea suspectă.

— Trage acolo, jos!

El iradie de o sublimă bucurie și se grăbi să execute. Arma emise un șuierat slab și o rază incandescentă. Unde lovi se creară nori denși de vapori, și o lespede de gheață se sfărîmă. Nimeni, om sau animal, nu reacționă, și asta împrăștie spaima sporită de imaginație.

— Poate am greșit, oboseala..., se scuză Rimmel încurcat.

— I se poate întîmpla oricui, îl încurajai eu.

— Stăpîne Growman, eu nu m-am înșelat! ne aminti Osne, insensibil la subtilul meu tact psihologic.

Îl pusei la punct cu o privire tăioasă.

— Mergem mai departe! hotărîi, felicitîndu-mă că n-am stăruit asupra celor petrecute.

Iluzia dură pînă la apusul soarelui. Ne-am așezat tabăra la marginea unei prăpăstii, o scobitură adîncă între doi pereți de piatră neagră, de un aspect lugubru, dar destul de bine apărată de vînt. Stăteam liniștiți și consumam obosiți carnea rece și tare pe care abia o puteam înghiți. Cerul, deasupra marginii, de un roșu închis, își pierduse repede franjurii roz ai astrului acum dispărut și începuse a se întuneca. Apoi căzu întunericul, iar frigul deveni tăios.

— E aproape, șușoti pe neașteptate Raraak.

Ne ridicarăm toți în picioare iscodind negurile.

— Ce dracului ai? protestai, după ce învinsei primul moment de spaimă. Nu aud nimic.

— Stăpîne Growman, n-aș îndrăzni niciodată să te deranjez fără motiv, ironiză Osne. Sînt sigur că este pe aproape, la zece sau douăzeci de metri.

— Campionul nostru s-a cam speriat? îmi dădu cu tifla Hilena, dintr-un loc neprecizat din obscuritate.

— Taci! o repezii cu o voce în perfect acord cu a sa. Faceți lumină!

Rimmel activă drapelul, și ochii lui Krack proiectară o slabă lumină albăstruie în toate direcțiile. Stîncile deșertului din împrejurimi se populară cu umbre opace, dar nimic nu dezvălui conturul misteriosului nostru urmăritor. Apoi, între sunetele discontinui ale vîntului, distinserăm clar un zgomot deosebit, stri-

dent, ca și cum un corp voluminos ar fi alunecat cu greutate pe gheață. Venea din înălțime, dincolo de o creastă a rîpei în care eram cu toții ascunși.

— Cîți sînt? întrebai.

— Raraak! Nu știu, poate unul... Ar fi trebuit să-mi astîmpăr foamea, nu știu! se plînse Osne. Simt numai că este aproape, că nu are inimă, că nu respiră deloc.

— Ce facem, șefule? întrebă Giò-giò.

— Aici jos sîntem în capcană! observă Rimmel.

— Să sporim cîmpul protector! răspunsei eu. Trebuie să lămurim lucrurile o dată pentru totdeauna.

Încercai să-mi amintesc ce creatură străină ar fi putut să aibă orice fel de organe interne în măsură să producă zgomot și miros. Nu-mi amintii nici una. Cu toate că am călătorit împreună cu tatăl meu prin vreo sută de lumi... Trăsei concluzia că trebuia să fie vorba de o ființă ameboică, un animal lipsit de gheare, dinți și mușchi. Ceva ce puteam înfrunta fără riscuri excesive.

— Acoperiți-mă! le spusei. Mă cațăr pînă sus să descopăr cine poate fi!

Obținui priviri admirative, și asta îmi dădu o trecătoare senzație de superioritate. Începui urcatul, și imediat ce am fost în afara cîmpului energetic îmi dădui seama că am comis o mare neghiobie. *Un șef de bandă nu trebuie niciodată să se expună atîta timp cît alții pot să o facă pentru el.* Era chiar principiul fundamental al oricărei structuri organizatorice. Eu, în schimb, mă aflam lipit de peretele abrupt, în plină lumină, în imposibilitatea de a-mi folosi spada, și la bunul plac al primului individ care ar fi apărut acolo sus pe creastă.

Și dacă Raraak a mințit în ceea ce privește structura adversarului? Mă cuprinse spaima, dar în acel moment nu mai puteam să dau înapoi; mai lipseau

doar cîțiva metri, și mă încăpățînai să cred că era vorba doar de un animal inofensiv...

Scîrțîitul pietrelor și al gheții care se sfărîma sub o masă greu de susținut spori în intensitate în mod îngrijorător. Acel inofensiv animal trebuia să cîntărească vreo cîteva tone, pe puțin!...

Nu știu cine urlă primul, poate Rimmel; eu privii în jos pentru a înțelege, apoi sus; mi se păru că un munte întreg mi s-a prăvălit în spinare. Pietre, fragmente de gheață, pămînt și un enorm bloc de piatră care mă atinse ușor, nu știu cum, se prăvăliră spre cîmpul protector într-un huruit grozav.

Drapelul rezistă în mod cu totul incredibil, și pietroiul enorm sări înapoi, continuîndu-și rostogolirea prin rîpă pînă ce dispăru printr-o spărtură, astfel că nu-l mai văzurăm. După zgomotul asurzitor care făcuse solul să vibreze, se așternu pe neașteptate liniștea. Cînd îmi reluai controlul asupra nervilor, descoperii cu ușurare că eram, în continuare, bine prins de peretele stîncos. Îmi eliberai gura de resturile de pămînt, praf și pietricele, și strigai:

— E în regulă?

— Ce... ce-a fost? întrebă Giò-giò cu vocea strangulată.

— Cineva a vrut să ne răpună provocînd o surpare de teren, răspunsei eu, prefăcîndu-mă sigur pe mine. Misteriosul nostru urmăritor trebuie să fi împins acel bloc de piatră ca să se prăbușească peste noi.

— Dar cine poate fi așa de puternic? replică grăsanul.

Bombănii ceva de neînțeles.

— Nu mai este nimeni acolo sus, mă informă Osne. Cel puțin eu nu mai simt nimic. Poate a fugit.

Mă bucurai la gîndul că s-ar putea să aibă dreptate, și începui să urc. Cum îmi sprijinii genunchii pe

marginea rîpei, apucai spada. Mă atacă numai suflul rece al vîntului.

Țipai în semn de provocare, dar îmi dădui seama că sînt fără rival. Oricine ar fi fost, dispăruse. Mă întorsei jos unde tovarășii mei mă așteptau plini de îndoială.

— Nimeni n-a fost rănit? întrebai.

— Spaima nu lasă răni! rîse batjocoritor prizonierul. Altfel, voi ați fi murit pe loc.

O ignorai și mă întorsei spre stegar, care încă mai ținea drapelul.

— Felicitări! îi spusei. Ai făcut o treabă bună. Dacă n-ai fi fost tu, toți ar fi fost striviți.

Rimmel păru contrariat. Ezită, apoi, împins de ireproșabilul său cod moral, declară:

— Regret, șefule, dar nu eu am deviat bolovanul, eram prea zăpăcit... Stînca trecuse deja de bariera protectoare, dar s-a dat înapoi de una singură. Nu-mi pot explica; cu toate acestea, așa s-a întîmplat.

Găsii în jurul meu niște chipuri care solicitau o explicație.

— Strîngeți tot! ordonai. Pentru că nu putem dormi, vom merge înainte; avem un drum lung de parcurs... și cine știe, poate vom reuși să vindem harnașamentul calului și să cîștigăm în felul acesta destui bani ca să ne plătim o îmbarcare.

— Și obiectul acela misterios?

— Ce vreți de la mine? îi implorai. Nu știu nici eu mai mult decît voi.

*
* *

Merserăm pînă ce obișnuitul soare palid străbătu aerul lăptos al zorilor și începu să dezvăluie conturu-

rile peisajului. Lumina aduse o oarecare ușurare, dar fu prea puțin pentru atmosfera întunecată care stăpînea privirile îngrijorate ale oamenilor din grup. Trebuia, într-un fel sau altul, să le distrag atenția.

— Să cîntăm! ordonai ca o ultimă posibilitate.

Nimeni nu mă ascultă.

— *Sîntem banda lui Krack!* intonai furios. *Numele nostru îngrozește dușmanii...* Mai tare, cîntați!

Giò-giò și Rimmel își unir vocile și încet-încet corul atinse o oarecare claritate melodică. Raraak, în schimb, rămase mut. Îl măsurai din priviri.

— Domnul nu a reușit să ia tonul? șuierai ironic și amenințător.

— Stăpîne Growman, umilul tău servitor vrea să-și mai tragă răsuflarea, pentru că nu peste mult timp va trebui să alergăm. Ființa misterioasă ne urmărește din nou și cîștigă teren.

Înghețai. Întinsei pasul, imitat de ceilalți.

— E chiar imposibil să nu se știe cine este acest bastard?

— Eu nu știu pe nimeni care să nu respire, să nu aibă inimă și să atîrne așa de greu cînd se tîrăște..., suspină Osne depășindu-mă.

Nu era chiar o cursă, deși ne mișcam destul de repede; chiar și prizoniera, de care nu ne mai îngrijeam să o supraveghem, se adaptase ritmului de mers și era atentă să nu rămînă izolată.

— Nu știți să faceți altceva decît să fugiți! protestă ea cînd începu să resimtă oboseala.

— Oricine ar fi, cel care ne urmărește, este clar că depășește cu mult posibilitățile noastre de apărare! încercai eu să mă justific. Ați văzut ce bloc de piatră a prăvălit peste noi ieri noapte... cîntărea pe puțin vreo zece tone.

— E tot mai aproape, șopti Osne.

— Ce trebuie să facem? se plînse Giò-giò.

Ce trebuie să facem? Ce trebuie să fac? Tatăl meu s-a ostenit îndelung să mă instruiască *făcîndu-mă să cresc pe dinăuntru*, cum obișnuia să spună. Trăiam într-o epocă în care totul era dificil: în plus, pentru cei anonimi, dificultatea consta în procurarea hranei; pentru alții, în a exploata ignoranța primilor; pentru oameni ca tatăl meu principalul scop era să apere memoria trecutului, cuceririle civilizației, să amintească universului că mai demult oamenii erau egali și că totul era ușor de realizat. Din această cauză străbunii mei au pus mîna pe arme. *A fi soldat, astăzi, nu înseamnă numai a ști să înfrunți, sau a fi erou. Gloria, patria, onoarea sînt fetișuri pentru nobili, pentru domnii de pe pămînt, pentru aceia care au două nume, pentru cei care nu au nevoie să lucreze pentru a trăi și, deci, trebuie să-și justifice existența cu abstracțiuni filozofice. Noi, războinicii de profesie, nu avem palate, slugi și proprietăți de apărat, ci numai esența culturii noastre: Rațiunea. Bunul simț, puterea de rațiune și forța gîndirii Străbunilor trebuie salvgardate pînă la sfîrșitul lumii. Dar pentru asta trebuie să fim liberi, să ne vindem sabia, dar nu capul. Iată de ce un șef de bandă trebuie să știe să citească, să scrie, să facă socoteli, să înfrunte pericolele cu seninătate, dar să evite riscurile inutile, iar, dacă nu există altă posibilitate, trebuie să știe cum să moară.*

Acum, fiule, știu că tu dorești o schimbare, te simți atras de meseria de negustor, și este normal ca tu să-ți urmezi chemarea; dar bagă de seamă că ești un Growman și că nimeni din familia noastră nu s-a oprit vreodată prea mult în același loc; pămînturile sînt pline de stăpîni și nimeni dintre ai noștri nu i-a suportat. Pe deasupra, zidurile unei case nici măcar nu diferă de cele ale unei închi-

sori... Ești încă prea tînăr, nu mă poți înțelege; mai devreme sau mai tîrziu vei fi și tu pus la încercare, atunci îți vei da seama.

Oare acum sînt pus la încercare? Cuvintele tatălui meu se imprimară cu claritate pe ritmul confuz al inimii. *Un șef de bandă trebuie să știe cum să moară.* În mod sigur ar fi fost mai bine să trăiesc ca negustor; cu toate acestea, eram aici.

Începetai să mai alerg.

— Giò-giò, dă-mi pistolul.

Toți se opriră și mă priviră cu uimire.

— Stăpîne Growman, ar fi mai bine să ne mișcăm, e aproape...

— Gîndiți-vă cum să scăpați, murmurai dintr-o răsuflare. Încercați să vă îmbarcați pe undeva și îndepărtați-vă de Ramook; dacă vă lipsesc banii, cereți draisterilor s-o răscumpere pe prizonieră, altfel este mai bine s-o eliberați... Acum, plecați. Tu, Rimmel, vei fi noul comandant.

— De ce, șefule, nu vii cu noi? întrebă Giò-giò.

— Vreau să-l aștept pe urmăritorul nostru și să-l opresc! afirmai cu o falsă siguranță. Nu ne servește la nimic să fugim.

Reacționară cu exclamații de spaimă.

— Plecați, vă ordon! insistai.

Văzui, cu o satisfacție secretă, o pîlpîire de admirație în privirile lor. Apoi, fără să adaug altceva, toți începură să alerge, pierzîndu-se cu rapiditate în pustietatea panoramei din jur. Și rămasei singur. Mă încăpățînai să-i urmăresc cu ochii, imobil, cu vîntul rece care îmi șfichiuia poalele mantiei și le chinuia în dansuri improvizate. Instinctiv, alergai la centura termică; gestul era inutil: rămăsesem fără baterii energetice, pierdusem totul în timp ce fugeam... poate chiar și

încrederea în mine însumi. Mă sacrificam pentru un idiot, un efeminat și o reptilă nesătulă... Era drept? Poate că și strămoșii mei se revoltau în mormînt văzînd una ca asta. Era oare mai bine să-mi dau viața pentru a-mi salva prietenii decît pentru un pumn de monede? Nu era acesta bunul-simț al Străbunilor?

Alungai orice gînd din minte: era vorba, probabil, de propriul meu sfîrșit, de aceea voiam să procedez cu seninătate și inteligență. Terenul din jur nu-mi oferea adăposturi; mă hotărîi să lămuresc lucrurile cu un duel deschis. Rămăsei bine înfipt în picioare, spada în mîna dreaptă, pistolul în stînga, cu privirea ațintită spre orizontul care curînd îmi dezvălui aspectul misteriosului inamic.

Înainte de a-l vedea, îl auzii: același zgomot care venea de pe marginea prăpastiei; un corp greu, care se tîra pe teren cu scîncete de gheață sfărîmată și proteste de pietriș răscolit...

— Sînt aici! urlai. Te aștept.

Misteriosul nostru urmăritor nici nu răspunse, nici nu încetă să înainteze. Asta mă enervă. Iar vîntul, care sufla în rafale, aducea zgomotele pe rînd, făcîndu-l să pară cînd aproape, cînd departe. În ciuda climei reci, transpiram. Deșertul mă înfrunta nemișcat, cu întinderile sale de pietroaie cristalizate de ger, dar încă întîrzia să-mi dezvăluie agresorul... Cu toate acestea trosnetele se apropiau din ce în ce mai mult.

— Arată-te! mîrîi eu. Sînt Growman, fiul lui Growman, șeful bandei din Krack; te provoc să-ți încerci puterile cu mine!

Chiar în acel moment observai obiectul: un pietroi între altele, de vreo douăzeci de metri; mi se păru că l-am mai văzut și înainte, dar la o distanță mai mare. Privindu-l cu mai mare atenție avusei senzația că

recunosc o figură familiară. Era închis la culoare, cu mii de găuri și numeroase încrețituri verzui; un bolovan mare de forma unui cub foarte neregulat, înalt cît un om, și de o greutate care îl făcea să se cufunde vizibil în pietriș... și înainta întruna spre mine.

— Cine ești? întrebai cu vocea sugrumată de spaimă. Animal sau creatură rațională?

Dar obiectul acela continuă să înainteze, imperturbabil, urmat de tot felul de fragmente care se rostogoleau în urma sa, săltînd ca și cum ar fi fost o mulțime de purici.

Mă dădui înapoi continuînd să vorbesc: aruncam vorbe care-mi ieșeau la întîmplare din gură, numai pentru a-mi învinge teama, un dialog absurd cu o piatră care nu contenea să se îndrepte spre mine.

Mi se păru că a trecut o eternitate pînă cînd am luat hotărîrea de a trage. Ce este drept, loviturile merseră direct la țintă, și unde ajunseră desprinseră așchii imense, dar fără să reușească măcar să încetinească mișcarea monstrului; dimpotrivă, căldura văpăilor se pare că-i imprima o viteză și mai mare, iar verdele opac se înviora ici și colo căpătînd strălucirea topazului. Continuam să trag înnebunit de spaimă și să mă retrag în timp ce blocul de piatră era mereu zdrențuit în tot mai mult locuri; dar atît corpul central, cît și fragmentele, continuau să vină spre mine amenințătoare. Cînd, în sfîrșit, pistolul fu complet descărcat, nu-mi rămase decît s-o iau la sănătoasa urmărit îndeaproape de o hoardă de pietre și pulbere.

N-aș fi crezut niciodată să trec printr-o asemenea spaimă. Alergam, plîngînd cu hohote, printre blocuri de gheață și pietre ascuțite, implorînd Străbunii, divinitățile cunoscute, tot ceea ce reușeam cu foarte mare greutate să formulez în minte. Îmi blestemai propria

prostie, îi blestemai și pe tovarășii mei care m-au abandonat; apoi rămăsei numai cu gîfîitul spasmodic al plămînilor și cu *el*, care se apropia tot mai mult.

Pînă la urmă nu mai avusei forța de a continua. Căzui în genunchi, gemînd și scoțînd un ultim urlet, în timp ce o infinitate de pietricele, pulbere și pietre se abătură asupra mea. Nu simții nici o durere, pentru că leșinai înainte de a mă lovi...

CAPITOLUL AL TREILEA

Ultimul Draister

Mă trezii din nou la realitate în mijlocul unui vis plăcut: cu mare greutate reușii să deschid ochii, dar îi închisei repede, orbit de o puternică lumină verde. La cea de-a doua încercare îmi amintii tot ce s-a întîmplat și mă înspăimîntai. Dar trăii numai o clipă de reverie, pentru că faptul de a mă fi descoperit viu și nevătămat îmi redeșteptă speranțele și, cu seninătate, mă preocupai să găsesc o rezolvare avalanșei de probleme care începuse a mi se învîrti în cap.

Mă aflam întins într-un interior unde nimic din jurul meu nu-mi amintea de deșert. Aveam impresia că mă aflu într-o găoace neregulată, caldă, plăcut de moale, aproape elastică. Cu precauție, mă trăsei în sus cu intenția de a mă așeza; mă lovii cu capul de tavan și, culmea, acesta se mișcă. Se retrase cu o mișcare bruscă pentru a-mi pune mai mult spațiu la dispoziție. Speriat, mă ghemuii iute într-un colț, obsedat de oribila senzație că mă aflu într-un corp viu... poate chiar în stomac...

Așteptai îndelung, dar nu se mai întîmplă altceva. Neliniștii de la început îi urmă o uluire plină de spaimă și, în cele din urmă, curiozitatea. Începui din nou să ating pereții și încercai aceleași senzații ca înainte, dar nu mai renunțai. Simții la pipăit o suprafață granuloasă, călduță, care se lipea cu lente pulsații de palmă. Dar nu le simțeam deloc ca pe o amenințare. Mă hotărîi să fac și alte încercări: îmi încordai brațele și împinsei cu forță în sus. O mulțime de cristale verzi se prăbușiră

în jurul meu pînă ce mă scoaseră iar în bătaia vîntului rece al Ramookului.

— Pe Străbunii mei! blestemai. Cineva își bate joc de mine.

După uluirea inițială îmi dădui seama că fusesem pur și simplu înglobat în lespedea imensă care mă atacase, ca și cum piatra, după ce a fost fărîmițată de împușcăturile mele, și-ar fi recăpătat forma inițială înfășurîndu-mă într-un cocoloș cu totul moale. Încremenii cînd îmi dădui seama că obiectul plutea în aer (și eu cu el), lăsîndu-se în voia rafalelor de vînt care îl aruncau cu violență ba la dreapta, ba la stînga spre imensii turțuri de gheață care-l prinseseră într-o adevărată închisoare. La fiecare lovitură (perfect absorbită, pentru că nu simțeam reculul) se eliberau doar minuscule explozii de schije. Nu șovăii nici o clipă, alunecai cît mai repede cu putință afară trecînd dintr-un salt peste cei doi sau trei metri ce mă despărțeau de sol.

— Ce drăcovenie o mai fi și asta? mă întrebai, șovăind între bucuria de a fi scăpat, și grija pentru lespedea întunecată care străjuia impunătoare deasupra capului. Evident, nu putui să răspund și, ridicînd din umeri, îmi urmai drumul. Nu departe, găsii obiectele pe care le pierdusem în timp ce fugeam și reușii, într-un fel, să mă edific în legătură cu direcția pe care trebuia să o apuc, avînd însă prea puține speranțe să-mi găsesc oamenii. Nu mă mai minunai deloc dacă văzui că lespedea se trezise din letargie și mă însoțea, ușoară, tăcută, tremurînd ca un norulet incapabil să înfrunte înălțimile cerului.

— Oricine ai fi, bombănii, nu mi-e frică de tine. Eu sînt un șef de bandă, un om care știe să scrie și să citească, nu un superstițios din plebea anonimă. Deci este bine să știi că mă voi preface că nu te văd, că te

ignor, așa cum fac cu toate lucrurile care nu merită să fie luate în considerație.

Deși cuvintele îmi erau adresate mai mult mie, totuși, am avut senzația că sînt înțeles.

Mersei în ritm susținut, însoțit de lenta curgere a vremii și de acea prezență supărătoare care începuse să mă enerveze, cu toate că încercam să-i neg existența. Rezistai îndelung, apoi, fără să știu prea bine ce fac, o înfruntai:

— Pleacă de aici! strigai în timp ce aruncam în ea cu pietre, dar fără nici un rezultat. Ce vrei de la mine? Nici măcar nu știu dacă exiști în realitate...

Nu-mi răspunseră decît șuieratul vîntului și o liniște umilitoare. Eram tentat să o atac și să o despic în felii cu lovituri de sabie, dar ar fi fost un gest inutil: lespedea și-ar fi recăpătat repede forma inițială, iar eu n-aș fi reușit altceva decît să descarc fără folos pilele armei. Ridicai din umeri și începui să merg blestemînd cu glas încet. După puțin timp mă obișnuii cu noua realitate și o evaluai ca nefiind atît de îngrijorătoare pentru că, făcînd abstracție de monstruozitatea minerală, cel puțin mă eliberasem de apăsătoarele legături cu trecutul: drapelul lui Krack cu întreaga tradiție, tovarășii cîrcotași, ultimele rămășițe ale unei bande distruse și fără viitor, o prizonieră incomodă și periculoasă și onerosul bagaj de responsabilități față de ei. Merita să-i uit și să încep o viață nouă. Deodată mă simții mai ușor...

— Raraak! Stăpîne Growman, lăudați fie toți Străbunii tăi, ești teafăr și ne vei salva și pe noi.

Îl măsurai cu privirea pe Osne, care apăruse dintr-o nebănuită ascunzătoare, și-mi veni să plîng.

— M-ați așteptat? murmurai, în timp ce ieșeau și ceilalți.

— Din păcate, n-am știut să ne orientăm! îmi explică Rimmel încurcat. Am greșit drumul de vreo cîteva ori, apoi te-am auzit venind și ne-am speriat.

— Ce-i asta? întrebă Giò-giò arătînd blocul de piatră suspendat în aer în spatele meu.

— Nimic! răspunsei cu siguranță. Vă povestesc mai tîrziu.

Mă întorsei spre tînăra draisteră și mă bucurai o clipă de admirația pe care o citii în ochii ei.

Femeia nu se mai arăta chiar atît de îndărătnică; frigul, foamea și oboseala, în mod sigur nu erau cunoscute de nici un membru al castei sale, astfel că noua experiență șterse de pe chipul său acea mină disprețuitoare față de lume. Ceea ce o făcea și mai atrăgătoare, mai ales că focul auriu al părului scotea în relief paloarea chipului; liniile feței deveniseră mai dulci, mai feminine. Se lăsă admirată fără să reacționeze, era pentru prima oară cînd înțelegea să-mi accepte prezența. Cele întîmplate mă înfățișau într-o altă lumină.

— Le vom cere draisterilor să te răscumpere; ai pierdut duelul și am dreptul să o fac.

— Și dacă glenicșii vor oferi un preț mai bun pentru capul meu? observă cu amărăciune.

— Mi-am dat cuvîntul! ripostai. Ne întoarcem la voi acasă.

Ea se liniști, își lăsă apoi privirea să alunece de-a lungul platoșei care mă acoperea și și-o fixă asupra spadei.

— A fost greu să te măsori cu acest monstru?

— Nici eu nu-mi dau seama cum am reușit, admisei pe jumătate. Oricum, am învins. Poate că nu-i chiar atît de periculos pe cît se arată. Cum se numesc pe aici ființele de genul acesta?

Fetișcana clătină din cap neîncrezătoare.

— Am fost deseori în aceste locuri la vînătoare de

ursogauri, dar vă asigur că n-am mai văzut niciodată așa ceva, nici aici, nici pe alte planete din Ramook.

Ceea ce aflai îmi spori nedumerirea. Obiectul acela care plutea în aer nu era de pe aici... Vreo zece tone de piatră vie n-ar fi putut trece neobservate pentru locuitorii zonei.

— Și obiectul vine cu noi? întrebă grăsanul îngrijorat.

Toți așteptau cu neliniște să le povestesc mai mult în legătură cu victorioasa mea confruntare. Prin forța lucrurilor ar fi trebuit să mint.

— N-am reușit să comunic pe deplin cu el, răspunsei. Am înțeles doar că se consideră prizonierul meu și că mă va urma indiferent unde merg, atîta timp cît va considera oportun să o facă. Ignorați-l așa cum fac eu și nu aveți de ce să vă temeți.

— Dar cum îl cheamă? întrebă Rimmel. Sau poate este o ființă vie fără identitate?

— Stone! aruncai acolo, fără să mă gîndesc. Îl cheamă Stone... Adeseori cade într-o stare cataleptică și nu mai simte nimic. Acum putem să ne mișcăm și vă voi învăța cum să vă orientați pe orice planetă: trebuie să stabiliți traiectoria soarelui... Cei prezenți uitară cu totul de lespedea zburătoare și ascultară cu admirație lecția de astronomie practică. Pe de altă parte, este bine să reținem că nici unul dintre ei nu a avut un tată luminat care să-i instruiască... sau poate nu au avut nici un fel de tată.

*
* *

— Scuză-mă, om bun, ai putea să ne arăți drumul spre un oraș antic, oricare ar fi el, numai să aibă o bază cosmică funcțională?

Individul părea la fel de stupid ca și satul care ne găzduia. Case scobite în piatra înghețată pe povîrnișurile unui munte înzăpezit, vechi ziduri de azbest fibros în care se vedeau ferestre cu geamuri crăpate, cîteva barăci de plastic, vreo zece cupole metalice ruginite, toate îngrămădite pe marginea puținelor uliițe întunecate unde pătrunde vîntul cu lugubrele sale note muzicale. Totul avea un aer decadent, anonim. Era, totuși, primul centru locuit pe care-l întîlneam după atîtea zile de mers, iar omul era, în sfîrșit, o ființă cu care se putea discuta; cu condiția ca acel chip amorțit de frig și oboseală să ascundă un creier în măsură să răspundă.

— Bază cosmică? repetă el cu o tresărire, ca și cum abia atunci ne-ar fi zărit, cu toate că încercase să ne ocolească atunci cînd i-am ieșit în cale.

Ochii îi scînteiară și își fixă privirea care trăda repetate zvîcniri ale pupilei, cînd spre mine, cînd spre Stone, cînd spre drapel. Însă eu eram în centrul atenției, sau mai bine zis platoșa mea cu pajura de aur a draisterilor desenată pe ea.

— Nu știu... nu vreau să dau de dracu', domnule, nu vreau să dau de dracu'.

Îl prinsei de cazaca descusută, cînd vru să plece, și-l obligai să stea pe loc.

— Om bun, ți-aș fi recunoscător dacă-mi răspunzi, insistai pe un ton categoric, potrivit pentru astfel de împrejurări.

— Este un oraș după răscrucea care duce la Rausperre, este suficient să urmați drumul principal... Dar ai milă și dă-mi drumul, nu vreau să dau de dracu'!

Îl lăsai în pace și omul fugi repede, dispărînd printr-o crăpătură în stîncă.

— Raraak! stăpîne Growman, nu credeam că rămășițele unei bande pot provoca o asemenea spaimă.

— Poate s-a speriat din cauza lui Stone, comentai eu nedumerit. Doamnă, dumneavoastră cunoașteți aceste locuri, ați putea să ne dați unele lămuriri? În ultimul timp tîlharii s-au dedat la jafuri prin locurile acestea?

Femeia clătină din cap.

— De cînd draisterii stăpînesc Ramookul, aceste locuri se aflau în siguranță și pace, iar poporul era cunoscut în toată Galaxia pentru ospitalitatea sa, răspunse ea cu emfază. Din păcate nu mai este chiar așa de cînd acei cîini de glenicși au ridicat capul. S-au petrecut multe lucruri misterioase și este de înțeles de ce oamenii se tem de străini.

Îi mulțumii pentru informații printr-o plecăciune cavalerească.

— Baza cosmică nu este departe, le spusei celorlalți. Vom încerca să ajungem degrabă, locul acesta nu-mi place, plutește o stranie atmosferă...

— Dar nu avem suficienți bani să plătim îmbarcarea, îmi aminti Rimmel. Am putea să vindem harnașamentul calului; nu este sigur că prețul de răscumpărare pentru prizonieră ne va sosi așa de repede. Acolo jos mi se pare că zăresc drapelul unui tîrg.

— Pe deasupra, carnea s-a terminat, iar josnica mea burtă protestează! adăugă Osne.

Nici măcar nu încercai să mă opun, ci, dînd din umeri, îi urmai spre o dugheană care se distingea între celelalte construcții adiacente printr-o inscripție de lemn ros pe care era desenată o nimfă pe jumătate goală. În ciuda culorii cam șterse, portretul era destul de verosimil și mă pomenii privindu-l cu gura căscată. Interes personal, evident; n-am prețuit pînă acum niciodată posibilitățile comerciale pe care le oferă imaginile femeilor; dacă voi reuși vreodată să mă întorc la magazinul meu, voi exploata ideea...

Exteriorul avea un aspect sărac: un dulap cu rafturi, la intrare, expunea niște tuberculi, cîteva coliere, un sul de plastic și cîteva cutii metalice... totuși, inscripția ne îmbia să intrăm sub impulsul cine știe cărui secret. Trecui pragul aplecînd capul pentru a nu mă lovi de o impunătoare arhitravă de marmură și, după ce mersei cîțiva metri printr-o galerie, dădui de un vast salon ticsit de mărfuri: butelii, coșuri, o adunătură dezordonată de obiecte de toate felurile și o enormă tejghea care împărțea localul în două. Din această abundență trăsei concluzia că afacerile mergeau sau foarte bine, sau foarte rău...

— Fie ca lumina Străbunilor să vă lumineze cărarea, străinule, ciripi un glăscior melodios.

Cu greu reușii să găsesc locul de unde venea vocea, — o pasăre cu pene de metal, cocoțată pe un suport —, și cu neîncredere mă apropiai.

— Nu sînt obișnuit să tratez cu roboții! declarai. Unde este stăpînul tău?

În timp ce vorbeam, Osne se strecură lîngă mine și-mi șuieră un avertisment:

— Sînt mai multe inimi ascunse aici înăuntru, ca, de altfel, în tot restul tîrgului, stăpîne.

Ascultai alarmat și încercai să descopăr, printre multitudinea de lucruri expuse, chipul vreunui ucigaș plătit.

— Augustul meu proprietar se află deocamdată în altă parte, răspunse mașina. Mă străduiesc să-l înlocuiesc cu sărmanele mele calități... Oricum, dacă domnia voastră dorește să aștepte, vă asigur că veți fi păgubit de cîteva minute bune; timpul prețuiește pentru muritori la fel ca aerul pe care-l respiră, în schimb pentru noi, mașini stupide, n-are valoare nici aerul, nici timpul, în asta constă înțelepciunea antică.

Ignorai vorbăria fără rost a păsării și schimbai o privire plină de înțeles cu Raraak, apoi, întrerupînd exercițiul oratoric al robotului, arătai imediat harnașamentul pe care Giò-giò îl aducea:

— Aș vrea să vînd! propusei.

Automatul își roti căpșorul sferic, încadră cu privirea marfa în discuție și se întoarse rapid spre mine țintuindu-mă cu pupilele sale inexpresive.

— Marfă de bună calitate, admise cu un tril încet. Frîu ornamentat cu piese de argint, cu zăbală de aramă, catarame cu franjuri aurii, și o magnifică șa ornată, baterii portabile cu instalație de încălzire și iluminat, aparent funcționale, chingi de aramă și plastic, un sac de pînză pictată, o manta cavalină cu desene brodate...

— Cît? o întrerupsei plictisit.

Robotul își pierdu pe neașteptate locvacitatea, bătu din micuțele aripi și rămase mut cîteva clipe.

— Afacerea este îmbietoare, reluă, cred că domnul și stăpînul meu v-ar putea oferi în schimb marfă în valoare de o sută de bucăți de argint.

— Am nevoie de bani, nu de lucruri.

— Poate că excelența sa nu-și dă seama că este practic imposibil să dispui imediat de atîția bani, sîntem în război, iar monedele devin din ce în ce mai puține. Un schimb onorabil însă...

— Pălăvrăgește mai puțin și fă o contrapropunere, i-o retezai nervos.

— Cincizeci de bani de argint gheață și cincizeci în mărfuri, fredonă cu glas prefăcut pasărea.

Găsii oferta destul de generoasă, era însă ceva care nu prea mirosea a bine. Nu era propriu-zis o discuție de afaceri normală, ci părea, mai degrabă, un sistem de distragere a atenției pentru a cîștiga timp în așteptarea cuiva care ar fi putut să ne surprindă.

— Accept! zisei, încercînd să pătrund cu privirea în ungherele mai întunecate ale încăperii.

— Mă bucur de hotărîrea dumneavoastră, domnule, răspunse servitorul mecanic. Puteți arunca o privire la mărfurile expuse.

— Vreau banii imediat.

— Este numai o chestiune de clipe, explică automatul, deocamdată vă rog să ne faceți plăcerea de a alege: avem spade de oțel, licori, blănuri și pietre prețioase pentru domnișoare, munții noștri sînt renumiți în întreg sistemul galactic pentru minele de diamante și jad...

De ce ne-ar fi întins o cursă? Chiar și celui mai simplu țăran i-ar fi fost clar că nu sîntem decît o mînă de zdrențăroși care nu avem nici o valoare în afara vieților noastre. Îl privii pe Osne și observai că nările îi tremurau anunțînd astfel prezența unui pericol iminent; probabil cineva a încărcat o armă cu raze și se pregătea să tragă.

— Activați drapelul! ordonai, sperînd că bateriile nu sînt complet descărcate.

Krack emise o slabă lumină albăstruie în interiorul căreia ne strînserăm toți. Ucigașul trase de după niște draperii care separau sala de camera din spate, iar aerul din jurul nostru se înroși de fulgere care mușcau neputincioase din cîmpul protector; ni se păru că durară o veșnicie puținele clipe pe care le-am petrecut așteptînd să se epuizeze una din cele două surse de energie. Din fericire se epuizară întîi pilele energetice ale pistolului (ceea ce demonstră desăvîrșita ignoranță a adversarului care, în loc să tragă rafale scurte, a apăsat pe trăgaci tot timpul).

Nici nu așteptai mai mult.

— La atac! urlai.

Cu plăcuta senzație că mă simțeam privit de ea, sării peste tejghea și-l străpunsei pe ucigașul care tocmai se pregătea să tragă din nou. Rămăsei o clipă nedumerit văzînd o hoardă întreagă de zdrențăroși care ieșeau din ascunzătoare.

— Iată de ce satul părea pustiu! rînjii eu, îmbărbătat și de vederea mizerabilelor arme pe care le purtau (mici sulițe, bîte, pumnale bune mai degrabă de tăiat ceapă decît să-mi străpungă platoșa). Ne așteptau în gaura asta respingătoare!

Cu spada la puterea maximă tăiai vreo cîteva brațe ridicate asupra mea și inspirai excitat mirosul îmbulzelii: transpirație, sînge, frică, senzație de invincibilitate, violență fără risc, iraționalul care devenea absolut... O lovitură de spadă rămasă fără rezultat mă trezi la realitate; rămîneam, oricum, un șef de bandă care mă pricepeam la orice fel de confruntare.

Sării cu un urlet în mijlocul grupului de oameni și începui să lovesc sistematic cu lovituri de spadă alternative cînd la dreapta, cînd la stînga. Grupul de oameni se împărți și începu să se retragă lăsînd ici și colo pe podea cadavre însîngerate. Iar eu înaintai. Erau țărani, cerșetori, gloată anonimă și nepricepută, care se confundau într-o unică îngrămădeală de chipuri îrufașe; măcar dacă aș fi putut pricepe motivul pentru care ne-au atacat...

Secerai în continuare, sperînd, totuși, că vor înțelege să fugă. Apoi, în zgomotul asurzitor al luptei, se auzi un trosnet îngrozitor, o surpare de pietre și cărămizi care cădeau la pămînt dintr-un zid care se prăbușea. Mă retrăsei în timp ce enormul bloc de piatră spărgea peretele și-mi venea în ajutor, strivind cu greutatea lui adversarii, într-un scrîșnet continuu de oase sfărîmate.

— Stone! urlai eu, dar înainte de strigătul meu auzii huruitul clădirii care ceda.

Totul se prăbușea. O grindă îmi căzu în spate și mă rostogolii pe un munte de covoare moi. Nu-mi rămînea decît să mă vait de durere și să mă pun la adăpost de prăbușirea clădirii.

*
* *

— Te simți bine, șefule?

Giò-giò îmi zîmbi și mă scutură de moloz, scoțîndu-mă dintre mărfuri. Mă puteam ține pe picioare și-mi dădui seama că am avut noroc cînd văzui că din toată casa nu mai rămăseseră decît ruinele a doi pereți și un nor de pulbere scormonită de ghearele vîntului. Făcui vreo cîțiva pași și mă împiedicai de-o rămășiță de zid. Mă dădui înapoi îngrijorat.

— Ați scăpat teferi? îi întrebai cu vocea moale.

— Drapelul ne-a protejat! interveni Rimmel care se chinuia să-mi scuture mantaua. Ai riscat, nu glumă; cînd Stone a intrat ne-a fost frică pentru tine... Cum de l-ai chemat? Noi nu am auzit nimic.

Observai nedumerit blocul de piatră pendulînd leneș deasupra capului meu, gustînd în tihnă cine știe ce tainice satisfacții. Suspinai.

— Să trecem peste asta.

— Sînteți rănit? se interesă Hilena.

Îmi umflai pieptul prostește și, plin de siguranță, îi răspunsei:

— Numai niște zgîrieturi.

— Dacă aș fi avut o armă aș fi fost alături de voi, murmură ea, apoi, cuprinsă de un gînd neașteptat, începu să cotrobăiască prin moloz, imitată de restul bandei.

— Ne trebuie baterii, arme, lucruri de valoare care ne vor servi pentru îmbarcare, îmi amintii și mă așezai chinuit de dureri pe ceea ce mai rămăsese din tejghea.

— Unul dintre acei cîini este încă viu, rîse prostește Osne, trăgînd afară dintr-o groapă plină de pulbere un bătrîn uscățiv care tremura și sughița cuprins de o frică grozavă.

— Milă, milă, se smiorcăia. Aveți milă... Am pierdut totul: dugheana, averea... Lăsați-mi măcar viața.

Raraak nu se bucura de o faimă bună în ceea ce privește tratamentul prizonierilor, iar Osne voia cu orice preț să păstrăm tradiția. Se umflă în pene și mugi în timp ce multele sale brațe îl pălmuiau pe sărmanul bătrîn. Cei prezenți se opriră din scormonit și se strînseră în jur pentru a gusta spectacolul (uciderea unui om cu mîinile goale era considerată o distracție rafinată, atît de către nobili, cît și de către plebe, însă nu și de un adevărat Growman). Amintirea învățăturilor tatălui meu mă făcu să renunț la plăcere și îmi impuse rolul de moralizator:

— Violența în sine este inutilă, iar un om mort nu vorbește...

Reptila mă ascultă și, cu o lovitură de labă, îl împinse pe bătrîn la picioarele mele. Puținele lovituri date cu plăcile osoase de pe spatele labelor lui Raraak au fost suficiente ca să-l desfigureze; mă temeam chiar că nu va mai fi în stare nici să-și miște buzele.

— De ce ne-ați întins o cursă? întrebai.

Nemernicul nici măcar nu încercă să mintă.

— Glenicșii au pus un premiu de cinci sute de bani de argint pentri fiecare draister prins, se grăbi el să răspundă...

— Cinci sute? repetarăm în cor, și instinctiv privirăm buclele de aur roșiatic ale femeii.

Ea se înfioră și ne țintui cu o privire sfidătoare.

— Familia mea poate plăti de zece ori pe atît, afirmă ea cu dispreț.

— Sîntem bogați! izbucni Rimmel.

Mă lăsai copleșit vreo cîteva clipe de vise irealizabile: reconstituirea bandei, extinderea magazinului, un mausoleu pentru Strămoși... ce nu se putea face cu cinci mii bani de argint.

— Șefule, unde trebuie să mergem ca să încasăm banii?

Întrebarea lui Giò-giò mă făcu să-mi scadă entuziasmul. Mă întorsei spre bătrînul de la picioarele mele și-l întrebai:

— Unde am putea găsi vreun castel de-al draisterilor?

El bodogăni ceva ce nu prea semăna cu ceea ce doream să aud, și de aceea mă văzui nevoit să-i aplic o lovitură peste mutră. Urmară alte gemete, dar acestea nu întîrziară să se transforme în cuvinte cu înțeles.

— În tot Ramookul nu mai există nici un loc unde draisterii se pot considera acasă lă ei, gîfîi... Palatele lor au fost arse, bărbații, femeile, copiii care au avut ghinionul să poarte acest nume au fost executați, exterminați, același lucru s-a întîmplat și cu servitorii și sclavii lor... Milă, domnul meu, milă!

— Minți! strigă Hilena înfuriată, și, cu mare greutate, Osne reuși s-o oprească înainte de a-l lovi pe nenorocitul acela cu un stilet apărut pe neașteptate în mîinile ei.

— Zi-i mai departe, îl rugai interesat.

— Este adevărul, nobile luptător, adevărul și numai adevărul. Au trecut mai mulți heralzi să anunțe masacrarea draisterilor, insistă sărmanul om din ce în ce mai înspăimîntat. Se aude că Marele Tată al glenic-

șilor are intenția să construiască un templu cu țestele dușmanilor uciși.

Clătinai din cap neîncrezător.

— Cum de este posibil ca o mare familie, ai cărei Străbuni erau domni din cea mai mare parte a Galaxiei, și care pînă ieri avea arme și șanse mai mari decît oricare alta, să fie spulberată în numai cîteva zile? observai. Nu s-a dat decît o singură bătălie!

— Nu sînt decît un biet negustor! se bîlbîi nenorocitul ai cărui ochi albi se zbăteau îngrozitor, contrastînd cu fața însîngerată. Dar am urechi să aud... Se vorbește de alianțe monstruoase între Demonii Tenebrelor și gle nicși, în schimbul sufletelor lor. Sînt vremuri teribile.. Am văzut eu însumi luptători *fără chip* rotindu-se prin deșert. Se pare că în timp ce armatele se înfruntau, ase menea creaturi atacau casele draisterilor și exterminau tot ce întîlneau în cale... Nimeni nu s-a putut salva.

Zîmbii cu dispreț și îndepărtai cu piciorul fața bătrînului care încerca să se ridice.

— Nu mă interesează asemenea palavre de mișel, îi spusei ironic. Deci, după tine, nu mai există nici un draister prin împrejurimi?

— Nici unul, în afară de tine, domnul meu, îmi răspunse acesta.

— Eu? tresării. De ce-aș fi...

Apoi îmi amintii de platoșa Hilenei pe care o aveam încă pe mine, cu pajura aurie brodată pe piept. Simții un fior pe șira spinării. Sării în picioare scîrbit și scrutai alarmat contururile opace ale caselor vecine, cu obloanele trase; mă simții privit de mii de ochi reci... un draister... recompensa.

— Trebuie s-o ștergem de aici, murmurai.

Individul tăvălit prin pulbere îmi atrase din nou atenția.

— În schimbul vieții, te pot salva... cel puțin pentru azi, bolborosi cu greutate.

— Vorbește! îi ordonai.

— În timp ce vă așteptam, stăpînul ținutului a trimis mesageri spre o tabără de-a glenicșilor din apropiere ca să-i informeze în legătură cu sosirea voastră, explică acesta printre sughițuri. Eu n-am nici o vină... Am fost obligat să particip la luptă... V-au văzut ieri în pustiu. Probabil acum deja se întorc cu oameni înarmați...

— Și mi-o spui abia acum! urlai.

Eram tentat să-i strivesc capul cu cizmele, dar eram prea grăbit.

— Repede, repede, să plecăm de aici! îi zorii.

Întîlnii o grimasă de nedumerire pe chipul oamenilor.

— Dar, Șefule, observă Giò-giò, tu nu ești un draister, este adevărat?

Blestemînd, îl lovii în fluierul piciorului.

— Am zis să vă mișcați! Voi ce găsiți de rîs?

Pe Hilena o podidi plînsul.

— Tu..., tu, un draister... poate ultimul dintr-o stirpe de eroi...

Căzu în genunchi plîngînd. Rămăsei o clipă cu privirea ațintită spre ea fără să înțeleg, apoi simții cum îmi cade pe umeri greutatea întregului univers.

Trebuia să fug cît mai departe.

Cineva în spatele meu jubilă; găsise casa de bani a magazinului. Nu stătui pe gînduri, înșfăcai podoabele care se iviră printre moloz: niște stofă, un container de metal, niște blănuri, și o luai la sănătoasa spre umbrele opace ale pustiului. Ceilalți mă imitară. Ultima fu femeia, de care nimeni nu se mai îngrijea; se ridică în picioare ca hipnotizată și urmă, plîngînd cu hohote, grupul de fugari.

CAPITOLUL AL PATRULEA

Bătălia gigantului

Vîntul continua să sufle. Stone se așezase în spatele meu, și mi se păru firesc să-l întrebuințez ca spătar. Percepui imediat o vibrație în structura cristalină, însoțită de reverberații de culoarea topazului pe suprafața neșlefuită. Îl ignorai și continuai să privesc atent la focul de tabără, cu mintea încărcată de toate grijile momentului. Ne căutau și, în curînd, capul meu ar fi putut deveni trofeu în vreun templu... de ce trebuia să mi se întîmple tocmai mie, care nici măcar pe departe nu eram un draister? În același timp ne chinuiau foamea, pustiul înghețat, dorința de a ne întoarce acasă...

— Raraak! Stăpîne Growman, am obosit să tot stau aici sus, protestă Osne din înălțimea coastei unde-i pusesem să stea de pază. Mi-e frig. Nici nu-mi mai simt vîrful cozii.

Nu-i răspunsei și aruncai o altă bucată de lemn în foc, iscînd un nor de scîntei. Hilena căzuse la pămînt și continua să plîngă încet; merita numai s-o vezi, și Giò-giò, stîngaci cum era, încerca să o consoleze; cînd se înduioșa devenea și mai neghiob. Rimmel, în schimb, se îngrijea de mine; se vedea asta din ochii săi profunzi care păreau că așteaptă doar un semn pentru a-și exprima compasiunea și a-mi da tot felul de sugestii.

Sărmanul băiat, el își dădea pe deplin seama de buclucul în care mă găseam. Dacă un cumva preocuparea lui ascundea un alt motiv. Substanțiala recompensă oferită pentru capul unui draister putea să atîțe cine știe ce dorințe... Nu, nu puteam să mă îndoiesc de oamenii mei, își demonstraseră de prea multe ori loialitatea. Numai eu am fost tîmpit, pentru că am făcut totul să mă arăt în lume cu acea blestemată de platoșă, riscînd, astfel, să devin ultimul dintre draisteri. Iar glenicșii trebuie să fi fost îngrozitor de aproape.

Scrutai noaptea și mi se păru că simt cum în întunericul din jur mii de pericole mă pîndesc.

— Nu simți nimic? o întrebai pe reptila cocoțată pe un pisc.

— Numai frigul! se smiorcăi Raraak cu un ton de reproș.

— Ne vom mișca în toiul nopții! hotărîi eu cu voce tare. Vom ajunge la baza cosmică cea mai apropiată și ne vom cărăbăni o dată pentru totdeauna de pe această planetă scîrboasă.

— Nu avem suficienți bani! îmi aminti stegarul posomorît. În oraș erau foarte puțini bani de argint. Fără a mai pune la socoteală că astronavele vor fi strict supravegheate; acum, domnii de pe planeta neagră sînt stăpînii Ramookului.

— Ai vreo propunere mai bună? grohăii eu iritat.

— Ea, murmură tînărul. Să o predăm dușmanilor săi, explicîndu-le cum s-au petrecut lucrurile; vom obține și un bun cîștig pe deasupra.

— Și dacă nu ne vor crede?

— Doar vorbim despre o draisteră; un neam bogat și puternic care a stăpînit un întreg sistem, trebuie să fie niște portrete de-ale lor pe undeva...

Da, ideea părea acceptabilă. Lăsai la o parte orice alte considerente și îl bătui cu mîna pe umăr.

— Este o sugestie bună, surîsei. Poate vom rezolva o mare parte din problemele noastre.

Rimmel se ilumină, dar, imediat după aceea se roși la față.

— M-am comportat după cum am crezut că e drept, se grăbi să spună. Familia mea i-a servit cu credință pe Growman-i.

Referirea la stăpîni îmi răscoli conștiința. Răbufnii; nici un Growman n-ar fi acceptat vreodată o răscumpărare pentru o femeie și nici nu ar fi vîndut pielea unui prizonier... Alungai orice gînd și încercai să dorm.

— Voi muri degerat! se lamentă Osne.

Îl ignorai. Pipăii cu mîna suprafața aspră a lui Stone și o simții plăcut de caldă. Interpretai acest fapt ca o bună prevestire pentru mîine. Mă înfășurai în manta și mă ghemuii la adăpostul blocului de piatră. Acesta sfîrîi emițînd străluciri de cobalt.

— Fii calm, bombănii.

El mai continuă puțin, apoi se liniști... sau poate trecusem în lumea viselor.

* * *

Tabăra acoperea în întregime cîmpul; marginile sale se pierdeau între întăriturile din zonele accidentate, acoperite de o gheață cenușie încît se confundau cu cerul opac. Era acoperit de un zid din pietre suprapuse fără prea multă grijă, dincolo de care se întindea, parțial, o mulțime de perdele de culori diferite. În fața incintei, pe piedestaluri improvizate erau expuși idoli de lemn, figuri sculptate cu stîngăcie, care susțineau cu lungi brațe scheletice ciorchini de capete omenești legate unele de altele cu fire de păr bine înnodate. Mai mult decît de amenințarea evidentă a altarelor, atenția

mea a fost atrasă de numărul mare de steaguri aflate la intrări.

— Glenicșii trebuie să fi cheltuit o avere întreagă pentru a-și strînge o asemenea armată, observai eu aparent distant.

Nimeni din grup nu acceptă dialogul; toți scrutau alarmați spre cei vreo sută de cavaleri care de o oră ne talonau de la distanță, ceea ce ne cam tăia pofta de a fugi.

— Șefule, încep să mă căiesc că ți-am sugerat o asemenea mișcare, declară Rimmel profund îndurerat. Nu știu dacă vom mai scăpa vii de aici.

Surîsei cu viclenie.

— Curaj, curaj, fătul meu, la urma urmelor aducem acestor domni un cadou prețios, și arătai spre fetișcana din spatele nostru, îmbrăcată din nou în platoșa sa și strîns legată cu o sfoară. Iar Hilena lăsa impresia că nu-și dă seama de gravitatea situației. Mergea apatică, indiferentă la tot, cu un chip palid pe care părea că însăși moartea își arată semnele. Mi se făcea rău privind-o. După puțin timp, împins parcă de o remușcare, mă apropiai:

— Vă asigur că nu aveam altă posibilitate, îi spusei cu amărăciune.

Ea se limită să mă măsoare din cap pînă-n picioare cu ochii săi triști, incapabili să mai verse lacrimi, clătină din cap cu un gest abia perceptibil, ca și cum ar fi vrut să mă îndepărteze ca pe un gînd nedorit; apoi se răzgîndi și îmi vorbi:

— O singură favoare, Growman, una singură... — murmură.

— Spuneți! o încurajai.

— Înapoiați-mi pumnalul, nu le dați glenicșilor satisfacția de a captura o draisteră vie.

Nu avusei curajul să o refuz. Cu un gest rapid scosei dintr-un buzunar un stilet pe care îl lăsai să cadă în cizma sa; mai devreme sau mai tîrziu tot i l-ar fi descoperit, dar gestul mi se păru necesar ca să nu mai am eu conștiința chiar așa de încărcată.

După o veșnicie ajunserăm la marginea cîmpului, în direcția scării care urca spre o spărtură din zidul împrejmuitor. Pe trepte ne așteptau ostași în uniforme galbene, cu o cometă neagră brodată pe piept.

— Puneți armele și steagul la pămînt! ne ceru un uriaș cu părul roșcat.

În vremuri normale am fi refuzat să ne supunem unui asemenea ordin, dar în acel moment nimeni nu îndrăzni să protesteze. Rimmel depuse gloriosul simbol al lui Krack la pămînt și ne grăbirăm să intrăm.

— Și asta ce mai e? întrebă namila care ne-a întîmpinat, arătîndu-l pe Stone deasupra capului meu.

— Un sclav de piatră, minții ca să nu mă pierd în explicații inutile.

— N-am mai văzut niciodată o asemenea creatură, observă cu nedumerire soldatul. Cu toate că am văzut destule ciudățenii plimbîndu-se prin univers. Luă o prăjină și pipăi cu precauție blocul de piatră suspendat în aer. Îi răspunse vibrația metalică a suprafeței sale aspre.

— Nu-mi place, adăugă matahala. Trebuie să rămînă lîngă steag.

— Nu mă părăsește niciodată, mă văzui silit să precizez. A jurat că mă va urma oriunde.

— În cazul acesta o să te urmeze în iad, icni uriașul și ridică arma cu raze, imitat și de subalternii săi. Traseră. O adevărată vijelie de împușcături. Stone absorbi loviturile cu un geamăt de cristale sfărîmate, și, în sfîrșit, după o licărire de descărcări albăstrii,

explodă. Fragmentele sale plutiră îndelung în aer și apoi se împrăștiară. Așteptai în van ca schijele să lovească: Stone era terminat.

— Grăbiți-vă, acum! ne repezi pușcașul. Hirar Glenix vă așteaptă.

Îl ascultai imediat. Fără agasanta figură a lui Stone deasupra capului mă simțeam mai ușor.

Dincolo de ziduri, tabăra se întindea fără întrerupere pe o distanță de cîteva sute de metri; corturi multicolore care înglobau în forme și ornamente întreaga cultură războinică a Galaxiei. Înaintarăm printre ele și, pe parcurs, îmi trecură pe sub ochi mercenari și străini proveniți din cele mai îndepărtate colțuri ale universului, bande pe care la recunoscui după faima lor și altele pe care nu le putui identifica. Toate erau adunate în acel loc... Glenicșii îmi apărură brusc mult mai puternici decît îmi imaginasem și-mi dădui seama că numai neghiobii putuseră accepta să se angajeze la draisteri. Neghiobii eram noi.

În centrul taberei, între stindardele aurite și totemuri de rugăciune, se deschidea o piață ocupată în cea mai mare parte de un pavilion impunător cu simboluri de comandă; mai în față, înconjurat de zeci de șefi de bandă, vrăjitori, străjeri și cîteva femei de lux, stătea un tînăr bosumflat. Purta la înălțimea inimii o cometă de perle negre a căror sclipire rivaliza cu reflexul întunecat al pupilelor sale. La sosirea mea, abia își înălță capul și citii pe chipul palid, însemnat cu o veche cicatrice, un surîs ironic. Nu îndrăznii să înfrunt privirea sa și lăsai capul în jos: un gest respectuos, dar nu servil.

— Fii binevenit, dragă Olaf, îmi zise acesta, invitîndu-mă lîngă el cu mîna îmbrăcată într-o mănușă acoperită cu solzi de argint. Ciudată mănușă! Trebuia

să aibă nu mai mult de douăzeci de ani, adică vîrsta mea. Nu-mi plăcu numele pe care-l folosise pentru a mă chema, și mult mai puțin modul în care o făcuse; răzbătea un iz de cruzime în vorbele sale, un sarcasm neliniștitor.

— Puternicule domn, eu sînt Growman din banda lui Krack! precizai cu o reverență mai adîncă decît precedenta. Am aflat că v-ați așezat tabăra prin apropiere și am venit să-mi ofer serviciile.

El rîse, imitat cu promptitudine de ceilalți.

— Știam prea bine că acest cîine de draister este șiret, dar acum încearcă să se depășească pe sine, declară cu un rînjet crud.

Presimții că începusem să intru într-un joc al cărui sfîrșit nu-l puteam intui.

— Lăsați-mă să lămuresc neînțelegerea, îl rugai. Nu sînt cel pe care l-ați numit; dacă vreți un draister, poftim, ea este, nu eu!

Provocai un nou val de ilaritate. Rîdeau cu toții: șefii, vrăjitorii, curtezanele, străjerii și Hirar Glenix, tînărul domn. Apoi veselia i se stinse pe buze și ceilalți îl imitară întocmai.

— Ajunge atît! șuieră nobilul. Oaspetele nostru insistă cu această comedie, dar eu sînt sătul de bufoneriii... sau vrea să mă facă să uit că Marele Tată îl vrea viu ca să-l sfîșie în bucăți în fața poporului care se va aduna în piața capitalei. Dar poate că el își amintește de zilele cînd ne jucam împreună, și speră să fiu generos...

Se întoarse spre mine, țintuindu-mă cu niște ochi de jar.

— Timpul a trecut, Olaf, acum sîntem oameni mari... Preferi să-mi vorbești între patru ochi? Și, cu un gest peremptoriu, mă invită după perdeaua din spatele său.

Cînd rămaserăm singuri, își pierdu, în parte, comportamentul arogant. Mă întîmpină cu un surîs zeflemitor, aproape prietenesc:

— Așa, dragul meu Growman, ai dat de un bucluc de toată frumusețea.

— Deci, dumneavoastră știți...

— Desigur. Dacă te interesează, Olaf Draister era făcut din alt aluat, preciză el, trădînd în tonul vocii o ingrată admirație pentru persoana numită. S-ar fi ferit să facă reverențe și ar fi ripostat la fiecare cuvînt.

Instinctiv își pipăi cicatricea de pe obraz.

— Atunci, la ce bun această farsă? întrebai.

Eram conștient că nimerisem rău de tot și ceream, cel puțin, o explicație.

— Îmi pare rău pentru tine, soldat, însă avem nevoie de un Olaf Draister, răspunse Glenix. Cel adevărat a căzut în bătălie și nu am reușit să-i găsim cadavrul. El era primul născut al Marelui Tată Draister, mort (fie ca sufletul lui să ardă în iad) fără să mai numească alți moștenitori. Pentru popor și pentru principatele învecinate cu Ramookul, Olaf este încă viu și toți așteaptă ca, mai devreme sau mai tîrziu, să apară pentru a-și cere drepturile sale legitime de moștenitor. Nu este, așadar, o situație plăcută pentru noii stăpîni ai sistemului: în orice moment poate să apară un bastard anonim, să se proclame Olaf, sau fiul său, și să pretindă ceea ce noi, glenicșii, am uzurpat prin forță. Nu vom mai fi în siguranță... De aceea, cînd m-au vestit despre un războinic cu platoșa draisterilor rătăcind prin deșert, nu am putut să nu profit de situație: aveam, în sfîrșit, un Olaf de judecat în fața Galaxiei.

— Nu mă puteți ucide în locul altuia! protestai. Eu sînt Growman!... Voi striga așa și pe eșafod!

— Mai întîi îşi voi smulge limba, observă Hirar cu viclenie. Şi de ce nu... chiar mîinile... presupunînd că ştii să scrii.

Mă cutremurai. Ar fi fost de o mie de ori mai bine să mor pe cîmpul de luptă, măcar ca erou, cel puţin lumea şi-ar fi amintit de mine cu numele meu adevărat... Nu mă dădui învins. De multe ori tatăl meu mi-a explicat că şi în cele mai grele momente există o ieşire: Raţiunea. *Foloseşte capul înaintea mîinilor; evită descurajarea; lasă religia şi magia în seama plebei, orgoliul şi îngîmfarea în seama nobililor; tu alege întotdeauna forţa gîndirii.*

Pe peretele din spatele tînărului domn se aflau nişte coloane de lemn încrustat care punctau, la intervale regulate, perimetrul încăperii; pe unele atîrnau trofee de război: scuturi, drapele, săbii... Trebuia doar să mă apropii. Mulţumii în gînd strămoşilor mei şi cu un geamăt ma aruncai la picioarele potentatului.

— Iertare, domnul meu, vă cer iertare! Faceţi cu mine tot ce doriţi, sfîşiaţi-mi carnea, scoateţi-mi ochii, limba... tot, dar cruţaţi-i măcar pe oamenii mei şi pe Hilena Draister! îl implorai în hohote de plîns. Manevra avu un dublu efect: de a-l face pe tînăr să se dea înapoi spre coloane, şi de a-i schimba atitudinea din neîncredere în admiraţie.

— Nu mă aşteptam la o propunere atît de nobilă, observă Hirar. Aproape că aş fi fost tentat să-ţi satisfac această ultimă dorinţă, dar nu pot: numai ei, în afară de noi doi, cunosc adevărul. Apoi, fata, chiar dacă aparţine unei ramuri secundare, rămîne o draisteră. Îmi pare rău, dar îţi vor împărtăşi soarta.

Luai o înfăţişare de om fără apărare şi, încet-încet, îmi pusei mîinile pe pămînt gata să sar ca un arc. Trebuia să ajung dintr-o singură săritură la una din

săbiile grele care încununau ciorchinii de puşti şi drapele încrucişate cu meşteşug. Îmi încordai muşchii şi mă străduii să controlez ritmul haotic al inimii; aveam cam puţine şanse.

Pe neaşteptate, tavanul cortului dădu impresia că tremură sub forţa unei rafale de vînt, se umflă spre interior şi se despică cu un fîşîit de stofă sfîşiată. Înainte de a vedea, înţelesei despre ce este vorba. Profitai de uluirea lui Hirar, care privea cu gura căscată la blocul de piatră suspendat în aer şi mă aruncai spre perete. Luai spada şi, fără complimente, aplicai o lovitură.

Tînărul glenix nu mai avu timp nici să geamă; privi înmărmurit braţul tăiat pe jumătate şi căzu leşinat. Mă simţii extraordinar de fericit. Mirosul de sînge era greu, excitant, iar deasupra mea Stone sfîriia de descărcări electrice. Nu mai luai în calcul faptul că sînt chiar în mijlocul unei tabere duşmane, voiam numai să se termine cît mai repede, să mor ca un erou mitic al trecutului, unul dintre aceia despre care se povesteşte în legendele cîntate în jurul focului, la un pahar de vin.

— Growman! urlai.

Activai spada la puterea maximă şi-mi tăiai un loc de trecere prin pînza cortului. Doi străjeri se întoarseră uluiţi şi nu avură timp decît să vadă tăişul spadei retezîndu-le capetele.

— Growman! Mă cheamă Growman!

Sării peste cadavre şi mă avîntai mai departe. Aş fi vrut să încerc să fug, înşelîndu-i pe soldaţii din tabără, cufundîndu-mă în labirintul cortului... dar n-o făcui. Era unul dintre acele momente cînd sîngele fierbe în vene şi omul nu mai reflectează. *O regretabilă pierdere de self-control* ar fi spus bătrînul meu tată.

Totuși, de cîte ori nu s-a aruncat și el însuși în îmbulzeli ignorînd bunul-simț și sănătoasele principii ale Rațiunii. Nu, iar eu eram sătul pînă în gît să mai fac pe deșteptul, să evaluez, să cîntăresc... și mai ales sătul să pierd, să fug, să-mi fie frică.

Înconjurai pavilionul și dădui în piața populată haotic. Auziseră strigătele mele și nu știau ce să facă. Puțini își dădură seama de apariția mea, și asta îmi atîță cumplit orgoliul.

— Growman e aici! strigai și, în sfîrșit, toți se întoarseră spre mine... Soldați cu mîinile pe arme, femei speriate, nobili curtezani, șefi de bandă, preoți; o pădure de fețe îngrijorate, uluite, amenințătoare. Acum nu mai rîdeau de mine.

Puteam să mor satisfăcut, cu toate că tatăl meu spunea totdeauna: *orgoliul rănit nu se face salam*. Alungai și această ultimă licărire de înțelepciune și mă năpustii asupra unui grup de soldați.

În timp de alergam fusei întrecut de masa de un verde strălucitor a pietroiului care sfîrîi cu mare viteză prin mulțime. Urmă un haos de nedescris de blesteme, gemete, scrîșnete de oase sfărîmate, urlete de teroare. Era o panică generală și, în depărtare, răsuna un sunet de trompetă. Nimeni nu mai era atent la mine.

Iritat de gloria pierdută, îmi descărcai furia asupra tuturor celor pe care îi întîlneam în cale. Seceram ca într-un lan de grîu; nimeni nu reacționa și nu încerca să se apere; toți fugeau cu ochii holbați, preocupați numai să scape de Stone care hoinărea prin mijlocul lor, măcelărind tot ce-i ieșea în cale. Mie nu-mi rămînea decît să despic pe oricine se nimerea sub descărcările de energie ale spadei. Șefi de bandă și slugi muriră unii lîngă alții într-o orgie de sînge... Omorîi

pînă și un cîine zăpăcit de mulțime, care venea chelălăind spre mine. Pierdui controlul asupra timpului și asupra acțiunilor mele, pînă ce auzii o voce cunoscută:

— Raraak! Stăpîne Growman, sînt alături de tine.

Ezitai o clipă și-l observai pe Osne pe care tocmai îl lovisem cu spada. Reptila se înălță cu greutate și-mi arătă cu o grimasă de durere tăietura de pe piept din care ieșea o masă gelatinoasă, densă și de culoare cenușie.

— Dacă organele mele vitale s-ar fi găsit în piept, acum aș fi lîngă preafericiții tăi străbuni! adăugă jignit.

Mă scuzai încurcat și-mi dădui seama că restul grupului mă fixa de la distanță cu un respect religios. Redevenii stăpîn pe situație și descoperii că eram plin de sînge de sus pînă jos și istovit ca un catîr deșelat. Tăișul spadei frigea și mirosea a carne prăjită, în timp ce mînerul ardea în mînă; cu scîrbă o dezactivai și o lăsai în jos.

— Ați scăpat toți? suspinai. Unde-i Hilena?

Mi-o arătară pe amazoană: se afla la vreo zece metri, preocupată să omoare cu pumnalul pe cei care scăpaseră de masacru aruncîndu-se la pămînt și prefăcîndu-se morți. Nu mai era fetișcana apatică și resemnată de acum cîteva ceasuri; în ochii săi pîlpîia o lumină crudă și surîdea în timp ce, cu eficiență, căuta și lovea victimele. Paloarea aproape de ceară a obrazului amintea o zeitate răzbunătoare, o imagine infernală... Nu părea să-și fi pierdut controlul, ci acționa pe deplin conștientă de ceea ce face. Înălță capul și mă zări.

— Glorie lui Growman, gigantul Ramookului! mă provocă ridicînd arma însîngerată. Moarte glenicșilor și celor ce-i slugăresc!

Mă cutremurai, grăbindu-mă să-mi întorc privirea în altă parte. Peste tot văzui urmele trecerii lui Stone: din toată tabăra nu mai rămăseseră decît bucăți de pînză sfîșiată pe care vîntul încerca să le risipească desprinzîndu-le din puținii țăruși care mai rămăseseră înfipți în pămînt; zidul împrejmuitor crăpase în mai mult locuri; trupurile fleșcăite ale luptătorilor presărați peste tot, și în depărtare, chiar foarte departe, o gloată fugind în dezordine, urmată de nori de pulbere și de spaimă. Pusesem pe fugă o armată întreagă. Banda lui Krack a cîștigat o bătălie imposibilă. Străbunii ar fi putut fi mîndri de mine. Cu toate acestea eu nu mă mai simțeam în stare să mă bucur. Încercam o stranie senzație de frig interior, de oroare față de un masacru fără noimă. Îmi luai capul în mîini și suspinai.

— Șefule, ce faci? Plîngi? se minună Giò-giò inoportun.

— Du-te la dracu'! mîrîii și apoi leșinai.

CAPITOLUL AL CINCILEA

Fuga din Ramook

Baza cosmică, doar o mizerabilă rămășiță din ceea ce a fost cîndva, se afla într-o vale naturală, scobită în munte de o armată de ciocănitori. Un tunel care străbătea muntele o lega de restul lumii; noi, în schimb, am ajuns acolo escaladînd povîrnișul muntelui, pentru a evita posibilele controale (după întîmplarea recentă, trăiam într-o stare de exaltare colectivă, și nimic nu părea să ne mai amenințe; în ciuda acestui fapt îi obligai pe toți să acționeze cu prudență; n-aș fi supraviețuit unui alt masacru ca acela).

Pe pistă zăcea o mare astronavă burtoasă, de un tip necunoscut mie; atenția îmi fu atrasă de un grup de oameni înarmați, pe o pasarelă care ducea spre o poartă deschisă: singura intrare vizibilă.

— Îi atacăm, șefule? întrebă Giò-giò excitat.

— Știi să conduci o astronavă? îl întrebai.

El mă măsură cu privirea fără să înțeleagă, și mă văzui silit să-i explic că nu ne-am fi putut îmbarca omorînd pe oricine ne-ar fi ieșit în cale; trebuiau cruțați cel puțin cosmonauții de la bordul navei: singurii în măsură să o piloteze.

— Am putea încerca să intrăm în toiul nopții ajutați de întuneric, îmi sugeră Rimmel umflîndu-se în pene în noua lui cazacă galbenă, pradă de război. Odată ajunși departe de Ramook, vom ieși la iveală și vom plăti în mod cinstit îmbarcarea; avem bani de argint suficienți pentru a convinge pe oricine. Iar, pe deasupra, cosmonauții nu sînt greu de corupt.

Oricum, trebuia să accept ideea că n-am fi putut trece neobservați cu zece tone de piatră suspendate deasupra capului.

— Eu nu vin cu voi! interveni Hilena, tîrîndu-se pînă la adăpostul de stîncă din spatele căruia observam zona.

— Răzbunarea este o mîncare care se consumă rece, îi amintii femeii. Pe deasupra, după victoria repurtată, avem nevoie de cu totul altceva ca să-i înfruntăm pe glenicși. Aș fi bucuros să vă redau libertatea, dar vă cer privilegiul de a vă transporta pînă într-un loc sigur. Dacă există cineva care nu poate merge mai departe, acela este Stone.

Toți ne ațintirăm privirea asupra blocului de piatră care tremura în aer, și nimeni nu avu nimic de obiectat. Eram conștienți de faptul că îi datoram salvarea noastră, dar cum am fi putut fi recunoscători unei grămezi de mineral verzui? În orice moment s-ar fi putut lăsa pe noi, strivindu-ne datorită aceluiași fenomen curios care l-a împins să devasteze tabăra glenicșilor. Nu, în mod sigur, trebuia să scăpăm de el.

— Cum facem, șefule? întrebă Giò-giò. Te urmează totdeauna.

— Să-l dezintegrăm cu o încărcătură de explozibil supradozată, propuse Osne, care se încăpățîna să poarte o banderolă stridentă peste rana pe care i-o făcusem, chiar dacă aceasta aproape se vindecase.

— Nu ne folosește la nimic, replicai eu. După puțin timp se recompune la loc.

— Aș avea eu o idee, sugeră stegarul șovăind puțin.

— Vorbește, îl încurajai. Ți-am respectat întotdeauna opiniile.

Se roși la față...

— Iată... am observat că Stone a stabilit cu tine o formă de legătură extrasenzorială, ca și cum ar capta prezența ta prin starea psihică pe care o ai, și reacționează în consecință: dacă tu te enervezi, el se agită, dacă lupți, el devine violent; dacă tu aștepți, sé liniștește și el și, de cele mai multe ori, se așază pe sol.

— Continuă, îi spusei curios.

— Bine, mă gîndeam că poți să dormi în timp ce ne vom urca pe astronavă, astfel Stone nu și-ar da seama și ar rămîne aici.

Surîsei satisfăcut, deși în sinea mea nu-mi convenea faptul că-mi voi pierde prietenul... era ca și cum s-ar fi rupt ceva în sufletul meu... cu toate că era vorba numai de un pietroi așa de mare că ne cam încurca.

— Dar cum să procedez ca să adorm? Nu mi-o pot impune.

— Cred că la momentul potrivit vei reuși! promise celălalt cu acea siguranță care nu prevestea nimic bun.

Stăteam îndelung ascunși între stînci în așteptarea întunericului, cu speranța că se va ivi prilejul să scăpăm de sub supraveghere si să ne îmbarcăm. Numai că străjerii stăteau mereu acolo, ore în șir, în aceeași poziție în care i-am găsit la sosire. Nu puteam să le distingem trăsăturile fețelor, iar acea nemișcare statuară începu să mi se pară artificială.

— Vor fi fiind morți congelați? observai eu agățîndu-mă de o fugitivă speranță.

— Nu cred, răspunse Osne, întrerupîndu-și una din numeroasele lui gustări. Percep distinct bătaia inimii, prea lentă pentru a fi a unor ființe umane, totuși este o bătaie de inimă.

— Cu toate acestea, după înfățișare par oameni.

Reptila clătină din cap și se întoarse să înfulece. Mă întorsei spre fată dar nici ea nu putu să-și explice.

— Pot să spun numai că odată acele case erau locuite, declară ea și ne arătă niște vechi hangare din spatele pistei. Acolo locuiau cosmonauții a căror navă se distrusese la o aterizare, în total vreo zece familii. Acum nu se arată nici un semn de viață, deși prin aceste locuri nu s-a dat nici o bătălie.

— Trebuie să clarificăm situația înainte de a pătrunde în incinta navei, hotărîi eu. N-aș vrea...

— Stăpîne Growman, cineva urcă pe povîrnișul din spatele nostru.

O secundă mai tîrziu, ne culcarăm cu toții la pămînt, în afară de Stone, care, deasupra capului meu, se lăsase în voia vîntului. N-a trebuit să așteptăm prea mult; o mutră de zdrențăros se ivi pe marginea prăpastiei și se îndreptă șchiopătînd în direcția noastră. Își tîra cu greutate picioarele și respira discontinuu ca un suferind de astm. Observai repede pupilele dilatate, galbene, pielea uscată, zbîrcită, nefiresc de întinsă pe oasele capului, tîmplele erau umflate ca și cum ar fi fost gata să pleznească dintr-o clipă în alta: un consumator de larba Transei.

Mai întîlnisem din aceștia în numeroasele mele călătorii, însă avusei, ca întotdeauna, o senzație de repulsie. Nu era vorba de dispreț pentru aspectul exterior (mă obișnuisem să văd și alte spectacole mai oribile în calitate de luptător nomad), ci o reținere interioară, la nivelul conștiinței: refuzul de a gîndi că o ființă inteligentă renunțase la condiția sa de om pentru a se reduce la o formă semivegetală.

Iarba Transei era o plantă care creștea spontan prin cimitire, unde cadavrele în putrefacție îi favorizau creșterea. Autoritățile politice și religioase din diferite sisteme organizau campanii de dezinfecție și condamnau cu duritate pe oricine ar fi fost prins hrănindu-se cu ea. Dar Iarba Transei și efectele sale nefaste nu dispăruseră complet. Se găseau, totdeauna, în prostime, destui oameni lipsiți de speranță care acceptau, mai mult sau mai puțin conștienți, sinuciderea prin intoxicație, fără să se bucure măcar de cîteva ore de fericire. Ramurile mestecate înfloreau în stomac, generau spori care treceau repede în creierul ticălosului și de aici dădeau naștere la noi plante. Acesta era momentul în care drogații trăiau senzațiile cele mai intense. Apoi capul lor, sub presiunea sporilor în germinație se umfla peste măsură și — în sfîrșit — exploda. Din fericire, în mai multe feluri, nenorociții se omorau înainte de a se sparge semințele drogului, cruțîndu-se în felul acesta de suferințe cumplite. Din acest motiv era foarte greu să întîlnești intoxicați într-un stadiu mai avansat și, mai devreme sau mai tîrziu, larba Transei era destinată dispariției pretutindeni, în afară de Ramook, după cum se vedea.

Tatăl meu mi-a povestit că o calamitate asemănătoare a apărut în Galaxie după era Străbunilor, simptom evident al mizeriei morale în care decăzuse umanitatea.

— Acela e un draister, observă Rimmel. Sau unul dintre servitorii săi.

Într-adevăr, omul purta pe cazaca transpirată, în dreptul pieptului, resturile aurite ale unei pajuri. Pe Hilena o cuprinse tremuratul, sări în picioare și se puse în calea nenorocitului.

— Eu te cunosc! exclamă ea. Ești Conaieo, rîndașul Marelui Tată... Cum ai putut?

Drogatul, în prima clipă, nu păru că aude, continuă să meargă bălăbănindu-se, pierdut cu gîndul în cine știe ce paradis, apoi se ridică la înălțimea fetei și o fixă cu privirea fără să o vadă.

— Fuga... murmură exaltat. Eu am fugit... nu știu de cine... Totuși ei au rămas acolo jos, cu fețele albe...

— Cîine trădător! blestemă femeia și, înainte de a o putea opri, îl despică de la umeri pînă la șold cu o lovitură de spadă. Pe Ramook cei ce consumă Iarba Transei sînt arși de vii pe rug, continuă ea înfuriată. Și pînă acum nimeni din familia noastră n-a decăzut într-atîta încît să se drogheze. Este o dezonoare pentru draisteri.

— Ar fi putut să ne fie util, să ne dea informații, observai cu amărăciune. Nu părea să fie într-un stadiu de intoxicare prea avansat. Și apoi, este ciudat că se afla într-un loc ca acesta: în mod normal, se strîng în cimitire abandonate de unde reușesc să-și procure hrana.

Femeia nu vru să mă asculte; în acel moment i se părea că masacrul neamului său era ceva secundar față de întîlnirea cu acel nenorocit.

— N-aș fi crezut niciodată că unul dintre servitorii cei mai credincioși ai casei mele ar fi în stare... Nu merita o moarte atît de rapidă, nu... Își înalță spre cer pumnii de ceară invocînd vreo divinitate aparținînd crezului său. Găsii de cuviință că n-are rost să insist, mă întorsei să privesc pista plină de pulbere, străjerii imobili, astronava și deșertul de pe celălalt versant al muntelui. Puține lucruri se armonizau, și-mi păru rău că din cauza lipsei de timp nu le pot aprofunda.

Stăturăm ascunși pînă la apusul soarelui și apoi ne hotărîrăm să coborîm și să căutăm o soluție. Străjerii de pe rampa de lansare nu se schimbaseră încă, iar absența oricărui foc făcea îndeletnicirea noastră mai ușoară.

Într-un colț îndepărtat al cerului poposeau doi sateliți palizi care nu reușeau să străpungă umbrele

întunecate ale piscurilor stîncoase. Străjerii erau tot acolo, nemișcați. Dacă s-ar fi mișcat, pentru a-și dezmorți picioarele sau pentru a pălăvrăgi... eram curios să-mi dau seama cărei rase îi aparțin.

— Dar dacă nu sînt cosmonauți în jur, cine va conduce nava? murmură Giò-giò aducînd în golul minții sale o preocupare neașteptată.

— Vor fi fiind înăuntru! răspunsei sec, fără să fiu convins de asta. Marinarilor nu le prea place să umble pe pămînt, în special pe o planetă rece și uscată ca aceasta.

Ajunserăm la marginea pistei și scîrțîitul pietrișului sub cizme ne constrînse să ne oprim alarmați. Prin întuneric abia dacă puteam să distingem silueta masivă a astronavei.

— Vine spre noi un grup de oameni! ne preveni Osne, retrăgîndu-se rapid spre cortina protectoare a peretelui stîncos.

— Cîți sînt? îl întrebai după o clipă de incertitudine, cu inima cît un purice.

— O mie... două mii, cam atîția...

Rămaserăm în liniște așteptînd și, în sfîrșit, auzirăm zgomotul haotic a mii de pași tîrîndu-se, foșnetul lin al unei mase tăcute care traversa tunelul. Apoi îi zărirăm, sau cel puțin văzurăm slaba licărire a lanternelor din fruntea cortegiului.

— Dacă am reușit să ne amestecăm în mijlocul lor, restul ar fi simplu..., observă Rimmel. Nu-i nici o îndoială că aceștia se vor îmbarca.

— Sigur, dar Stone... — replicai. Mă îndoiesc că ar putea trece neobservat în mijlocul a un milion de persoane.

— Am promis că voi rezolva problema, aminti stegarul. Dacă mă autorizezi...

— Bine... dacă tu consideri necesar, ai mînă liberă, șovăii.

Mă lovi cu partea de fier a drapelului, simții metalul zdrobindu-mi cu violență craniul, o explozie de reflexe strălucitoare, și căzui ca o piatră, cu un slab protest încă pe buze...

Plutea în aer un teribil miros de mortăciune. Aceasta fu senzația care urmă imediat după trezire. Apoi acuzai o puternică durere la tîmplă și-mi amintii cele întîmplate. Așteptai să deschid ochii; mirosul acela de bălegar, iarbă mucegăită și puroi nu corespundea din cîte știam eu cu aerul aseptic care se respira în mod normal la bordul unei nave cosmice. Am dat greș? Mai zăbovii puțin ca și cum prefăcuta mea abandonare ar fi putut, într-un fel sau altul, să mă protejeze. Pînă la urmă cedai cuprins de curiozitate. Găsii toate chipurile aplecate deasupra mea, inclusiv cel al Hilenei, și răspunsei cu un gest istovit la diferitele semne de salut.

— De cît timp stau leșinat? mă informai.

— Numai de cîteva ore, șefule! răspunse Rimmel, vizibil ușurat. Sper că n-am exagerat cînd te-am pocnit.

Îl liniștii și adăugai:

— Stone?

— A rămas jos! exultă stegarul. Imediat ce-ai leșinat s-a așezat pe sol și nu s-a mai mișcat... Va trebui să-și caute un alt stăpîn.

N-am putut fi de acord cu această idee și mi se părea că am pierdut o parte din mine însumi. Scrutai cu amărăciune puțina lumină din astronavă reflectată de drapel și observai că pereții camerei erau acoperiți cu mucegai cenușiu, purulent.

— Dar unde am nimerit?

— Ne aflăm la bordul astronavei, îmi explică tînărul efeminat. N-a fost greu în afară de noi s-au mai

adăugat două sau trei mii de persoane, pe un întuneric de nepătruns. A fost o joacă să ne amestecăm printre ei și apoi să pătrundem în această cabină goală. Am decolat deja: Ramookul nu va mai avea oasele noastre.

Numele planetei mă făcu s-o privesc pe Hilena Draister. Întîlnii doi ochi umflați, plini de lacrimi și o mutră palidă, speriată. Mă ridicai și mă grăbii să o trag într-o parte. Nu mai era nobila trufașă pe care o cunoscusem pe cîmpul de luptă, ci o femeie singură, ruptă de lumea sa. Instinctiv îi cuprinsei umerii și ea își lăsă capul cu părul cîrlionțat pe pieptul meu.

— Am pierdut totul, murmură ea neliniștită. Rude, prieteni, lucruri dragi... Este ca și cum n-aș mai purta nici un nume... Nu mai sînt decît un nimic.

— Trebuie să ai curaj, îi răspunsei înțelegător. Nu bogăția, numele sau titlul casei tale sînt acelea care îl pot face pe un om să fie demn de onoare, ci altceva, care se află pretutindeni cu el: o minte în măsură să ilumineze pe cei asemenea lui cu forța gîndului, un braț în stare să ridice spada pentru a-și apăra propriile idei și un grup de prieteni cu care să împartă atît pericolele cît și gloria! Citam în acele momente niște fraze pe care orice bandă din Galaxia noastră le-ar fi cunoscut: Imnul Rațiunii.

— Voi... tu pari totdeauna așa de sigur! murmură ea convinsă. Totuși, nu pot să uit că l-au ucis pe Marele Tată, că mi-au omorît frații, că i-au măcelărit pe toți... Nu pot să uit că sînt o draisteră. Nu voi reuși niciodată să rătăcesc prin univers fără legături, să-mi vînd serviciile oricui, să servesc cauze care-mi sînt străine. Eu trebuie să-mi răzbun familia!

— Un om liber nu are alt stăpîn în afară de propria inteligență și propria conștiință! insistai. Nu o uniformă, ci o sută, o mie de culori să ai la dispoziție pentru

a le îmbrăca sau a le respinge... Și nu va trebui să vagabondăm tot timpul, am niște proprietăți în Colonia Verde. Pe deasupra, nu se știe dacă într-o zi, într-o altă situație și cu alte mijloace, nu ne vom afla din nou față în față cu glenicșii; atunci vor plăti cu sînge pentru draisterii uciși, iar tu te vei întoarce pe Ramook.

Nu știu de ce mi-au scăpat aceste promisiuni; în acel moment, totuși, îmi dădui seama că am mers direct la țintă. Se desprinse de mine cu un salt și mă țintui cu privirea. O privii și eu la fel de intens și, pentru prima oară, o văzui surîzînd; cîrlionții săi blonzi, cu reflexe de flacără roșiatică, îi cădeau pe obrajii palizi într-un contrast puternic. Îi admirai buzele roșii și le dorii; ea, care-mi citise gîndurile, se roși toată. Aplecă îndată capul, se strînse lîngă mine și ne îmbrățișarăm.

— Mă tem pentru tine, Growman, suspină ea. Glenicșii pot să uite o fetișcană fără drepturi de moștenire, dar nu și pe Olaf Draister, iar dacă vom rămîne împreună va fi și mai periculos.

— Cu atît mai rău pentru ei! declarai eu gîndindumă la cu totul altceva. Atunci răzbunarea ta va fi și a mea, ți-o jur! Și o sărutai, nu întîlnii decît o slabă rezistență, apoi se relaxă și-mi răspunse cu ardoare. Rămăsesem așa îndelung, pînă ce rîsul strident al celor prezenți ne trezi pe amîndoi la realitate.

— În gaura asta murdară sîntem prea mulți! le amintii. Ar fi convenabil să vorbim cu comandantul navei să ne ofere un loc mai decent.

— Ar fi prudent? întrebă femeia.

— Cunosc eu cosmonauții! afirmai. Sînt oameni obișnuiți, cu un singur scop în viață: să procure bani ca să poată menține în funcțiune astronavele. La bord, în afară de pilot, nici un glenix sau altă autoritate nu contează. Va fi suficient să le trecem pe sub nas sclipirea cîtorva arginți și vom fi tratați cu totul altfel decît restul încărcăturii, lucruri, animale sau oameni, indiferent ce ar fi. La prima stație vom debarca, și nimeni nu va afla nimic. Făcînd pe îndrăznețul îi îmbiai pe oamenii mei să se încarce de lucruri și îi îndreptai spre ieșire.

Coridorul era pustiu; un tunel întunecat, ale cărui ziduri concave erau străbătute de canele mici și de fire care dispăreau la extremități în întunericul de nepătruns. Mă simții mai liniștit, dar și aici se simțea mirosul de putregai și de mucegai. Pe podea era împrăștiat peste tot pămînt amestecat cu substanțe animale și vegetale care, pe deasupra, mai era și umed.

— Astronava asta ar trebui să fie spălată pe îndelete! protestai cu nervozitate. Alesei o direcție la întîmplare și înaintai cu pași mari, luminînd spațiul din fața mea cu o torță energetică. La prima deschidere, o poartă întredeschisă dînd într-o încăpere neagră, băgai capul și luminai puțin. Razele se reflectară pe vreo sută de ochi galbeni, dilatați și istoviți. Tresării și mă retrăsei scîrbit; îmi trăsei răsuflarea și revenii: magazia se găsea la un nivel inferior; era enormă, încît nu reușii să-i dau de margini, ticsită de o gloată mizerabilă, cu pielea obrajilor zbîrcită, mii și mii de ființe care ridicau capul spre mine și mă fixau fără să mă vadă.

— Consumatori de Iarba Transei, murmurai. O mulțime... Dar să-i vezi atîția strînși la un loc...

Hilena îmi smulse făclia din mînă și intră la rîndul ei acolo.

— Nu știu de unde provin, zise apoi dezgustată. Pe Ramook plaga fusese complet extirpată, sau aproape... nu știu precis...

— Cînd ne-am urcat la bord nu ne-am dat seama! adăugă Rimmel. Ni s-a părut ciudat că toată gloata

aceea era atît de tăcută, dar pe întuneric... Și trebuia să ne îngrijim să găsim o ascunzătoare.

Clătinai din cap.

— Se pare că iar am încurcat-o... De ce o astronavă, în loc să poarte pelerini, sau mărfuri prețioase, sau oameni de vază... deci o încărcătură plătită de cineva, duce o gloată de nenorociți? Ar fi bine să cerem lămuriri la comandant... Dar nu-mi place.

Ne reluarăm drumul cu senzația neclară că am căzut în cine știe ce capcană blestemată. Ostenirăm destul pînă găsirăm cabina de comandă, și pe întregul traseu nu găsirăm nici un suflet viu. Peste tot domneau liniștea și mirosul cumplit. Oricum, în sala de pilotaj erau cîțiva oameni și puțină lumină, slabă, dar mai mult decît suficientă ca să lumineze din spate vreo zece piloți nemișcați, în poziție de drepți, cu fața spre pupitrele de control.

— Domnilor, scuzați această intrare neașteptată... Ei se întoarseră, iar eu înghețai. Aveau un corp omenesc, cu brațe, picioare, dar mă străduii în zadar să găsesc pe fața lor ochi, gură, nas... nimic: chipuri grosolan modelate ca și cum cineva ar fi înfășurat țeasta unui om în bandaje de stofă cenușie... numai că ceea ce vedeam eu nu erau bandaje, ci piele zbîrcită, materie vie care pulsa, în corespondență cu fruntea, în lente mișcări.

Rămaserăm unii în fața altora, nemișcați, timp de o clipă care dură o veșnicie, pînă ce-mi dădui seama că îmbrăcau uniformele galbene ale glenicșilor. Nici Hilenei nu-i scăpă acest lucru.

— Așteaptă..., îi spusei eu, cu gîndul de-a o opri.

Dar ea deja scosese spada și se aruncase cu un urlet sălbatic asupra oamenilor fără chip. Nici unul dintre ei nu era înarmat, și se arătară foarte stîngaci în

mișcări; înainte de a schița vreo reacție, căzură loviți de amazoană. Nu scoaseră nici un geamăt, nici un strigăt. Căzură unii peste alții cu piepturile despicate lăsînd să curgă din rănile deschise un lichid dens de aceeași culoare cu pielea.

— Cine erau? întrebă Giò-giò.

Întorsei întrebarea către fată și ea, aranjîndu-și cu mîna buclele de păr de pe frunte, se mărgini să ridice din umeri. Era roșie la chip, iar ochii păreau pe neașteptate două flăcări cu strălucire sălbatică. Dădui la o parte cu piciorul un cadavru și ajunsei la punctul de comandă: ecrane, cadrane însemnate cu numere, pulsații marcate cu simboluri necunoscute, manete și alte drăcii de neînțeles.

— Nu-mi dau seama ce au fost, comentai cu tristețe, dar un lucru este sigur: ei știau să conducă astronava, noi nu! suspinai dezolat și mă așezai pe un fotoliu nu prea potrivit pentru trupurile omenești.

— Ar fi mai bine să închidem poarta aceea, adăugai. În magazie se află două sau trei mii de drogați; în mod normal sînt inofensivi; dar n-aș vrea să facă o criză din cauza abstinenței la care sînt constrînși. S-ar putea să devină animalici.

Ei ascultară, apoi mă înconjurară așteptînd cu gura căscată să le dau o idee.

— Și acum ce facem, șefule? mă întrebă grăsanul arătîndu-și întreaga imbecilitate.

Mă pregăteam să-l insult, cînd citii pe chipul tuturor aceeași întrebare și-mi dădui sema că mai devreme sau mai tîrziu trebuia să decid ceva. Mie îmi revenea responsabilitatea de a-i conduce.

— Nu sîntem încă pierduți, murmurai, amintindu-mi ce spunea tatăl meu în ocazii disperate. Vom încerca să reflectăm puțin... chiar nu știe nimeni să

manevreze aparatura aceasta? Desigur, nu aşteptam un răspuns. Dar poate în acele momente merita să invoci o divinitate... Eu nu puteam să cred în asemenea lucruri, totuşi aş fi putut invoca spiritele potrivite situaţiei... anumiţi vrăjitori reuşeau să înfăptuiască adevărate miracole. Şi Rimmel avea pusă deoparte o amuletă foarte puternică, chiar dacă se ruşina să o spună... Un zbîrnîit asurzitor se auzi pe neaşteptate, nava se zgudui, şi o grămadă de ecrane luminoase se aprinseră într-o sarabandă de străluciri multicolore.

— Sîntem pierduţi! se smiorcăi Osne, grăbindu-se să-şi umple gura cu o halcă de carne afumată.

O îmbrăţişai pe Hilena. Plîngea şi mă stîngea la rîndul său mai tare, în timp ce corpul i se lipea de al meu. Mă simţii ca deposedat de ceva care ar fi trebuit să-mi aparţină. Pînă una alta, această alarmă stupidă continua să zbîrnîie. Întregul corp al navei se pregătea să se izbească de ceva. Închisei ochii: totul se va sfîrşi cu acest huruit...

Dar nu se întîmplă nimic de felul acesta.

— Priveşte, şefule! urlă Rimmel cît putu de tare ca să poată acoperi huruitul.

Am fost silit să renunţ la moarte, cel puţin pe moment, şi mă îndreptai spre direcţia indicată: un perete despărţitor se dădea la o parte în linişte şi dezvăluia o prelungire secretă a sălii de comandă. Pe pereţi erau înşirate în ordine nişte costume de cosmonauţi, cu reflexe metalice, dintr-o ţesătură necunoscută care dădea impresia că este foarte rezistentă. Odată am văzut cum un cosmonaut îmbrăcat într-un costum asemănător a intrat într-o astronavă în flăcări şi a ieşit din ea nevătămat!

— Să îmbrăcăm costumele, strigai eu prins de o neaşteptată inspiraţie. Ar fi putut fi inutil, dar...

În debaraua apărută din senin în faţa noastră ne precipitarăm ca un singur om. Poate era chestiune de secunde. Prinsei cu putere o haină, care era deja în mîinile femeii. În frenezia momentului abia îmi oprii la timp degetele pe mînerul spadei. Surîsei încurcat şi renunţai cu o reverenţă. Mulţumită Străbunilor, era prevăzut un echipaj numeros.

— Mie nu mi se potriveşte nici un costum! schelălăi Osne. Ce trebuie să fac?

Mă bucurai în gînd, la necaz nu totul se dovedea a fi dăunător: în sfîrşit, aş fi scăpat de reptila asta plicticoasă. Avusei ceva dificultăţi pînă îmi pusei casca (erau unele lucruri ciudate la hainele astea protectoare); mă întorsei blestemînd, mă ajută unul dintre cei apropiaţi, şi cînd ultima cataramă magnetică se închise, am fost complet izolat de lumea exterioară; nici un zbîrnîit, nici lamentaţii, iar prin viziera violacee lucrurile apăreau cu totul altfel. Un monoclu, puţin deasupra nasului, permitea să fie văzute şi colţurile neiluminate ale cabinei; un reticul la înălţimea ochiului stîng avea un sector care mărea obiectele şi mai era, în sfîrşit, o bucăţică de cristal roşcat care permitea să vezi în spate. Dar, oare, cîţi ochi aveau proprietarii originari ai astronavei? Nu putea să fie vorba de fiinţe fără chip.

Făcui vreo cîteva mişcări să văd cît de practică este vestimentaţia; în ciuda aspectului masiv se arăta a fi mult mai comodă decît prevăzusem. Ridicai capul şi încercai să-i încadrez pe ceilalţi prin unul din numeroasele geamuri transparente ale căştii. Înfofoliţi în costumele de cosmonaut mi se înfăţişau de nerecunoscut, exclusiv Osne, care, într-un fel, reuşise să îmbrace unul, deformîndu-l aşa de tare că stătea să pleznească.

— Mă auzi, Growman? Unde eşti?

Vocea Hilenei ajunse la mine în mod neașteptat, răsunînd limpede printr-un disc aflat deasupra frunții. Nu mă surprinse.

— Aici! răspunsei, agitînd mîna.

Ne îmbrățișarăm din nou, dar cu o asemenea îmbrăcăminte nu mai fu același lucru. Semnalele luminoase curgeau într-un vîrtej nebunesc. O zdruncinătură violentă ne răsturnă pe toți cu picioarele în sus. Hilena îmi scăpă și, în confuzia generală, îmi veni greu să o prind. O zvîcnire nouă, și de data aceasta structurile navei se resimțiră. Pentru început explodară unele ecrane, apoi tablele de fier ale podelei începură să cedeze, umflîndu-se lent și rostogolindu-se spre marginea sălii. În sfîrșit, o întreagă parte din fuselaj se desprinse. Eram într-adevăr pierduți.

— Te iubesc! strigai corpului pe care îl strîngeam.

— Și eu, răspunse Rimmel excitat.

Îl împinsei dezgustat și încercai să înțeleg unde a ajuns femeia.

Mai era doar foarte puțină lumină și, în confuzia generală, o voce le acoperi pe celelalte:

— Aici s-a deschis o gaură! Mă soarbe! Ajutor!

Urmară alte explozii, descărcări, simții o forță care mă aspira în jos. Fu inutil să rezist, mă rostogolii pe podea împreună cu ceilalți și, așa îngrămădiți cum eram, intrarăm într-o celulă de forma unui ou. Apoi ușa prin care căzuserăm se închise și avusei impresia că eram aruncați afară.

— Stelele! Stelele!

Capsula în care eram ticsiți, prin niște hublouri, dezvălui mișcarea îndepărtată a aștrilor siderali.

O umbră neașteptată se puse între noi și neantul din față, crescu foarte repede și ne lovi.

— Stone! urlai în timp ce ne rostogoleam dintr-o

parte în alta ca niște bile de biliard. În acel moment observai epava navei depărtîndu-se ca o săgeată de noi și dispărînd în neant cu mizerabila sa încărcătură. Capsula în care ne găseam, după cîteva balansări, se echilibră. Pietroiul rămase lipit de un hublou și ne împingea fără zdruncinături, lent, cu dragoste, așa cum face cu propriul ou o cloșcă grijulie.

Mă relaxai cu un suspin; pe cît nutrisem suspiciunea că blocul de piatră fusese de vină pentru acest necaz, pe atît fusei de fericit să-l știu aproape.

— Și acum? întrebă cineva.

Nu ascultai, eram extraordinar de satisfăcut. Îmi sprijinii capul de suprafața metalică a peretelui și zîmbii. Nu știam în ce punct al Galaxiei ne aflam și ce s-ar fi întîmplat dacă ne-am fi îndreptat într-o direcție sau alta. Dar eu eram absolut sigur că vom reuși. Poate că tatăl meu nu ar fi aprobat această siguranță irațională, dar el n-a avut niciodată un prieten ca Stone. Chiar dacă s-ar fi prăbușit universul, acum eram pregătit.

CAPITOLUL AL ŞASELEA

Petrecerea din pădure

— Unde sîntem, Growman?

Cît timp am stat închişi în capsulă? Ore, poate zile, cufundaţi mereu în acea beznă împodobită cu stele inutile. Peste minţile noastre se pusese o perdea opacă de halucinaţii, de vise cu ochii deschişi. De fiecare dată cînd unul dintre noi se lamenta, altul rîdea; şi aşteptam, în timp ce foamea şi setea slăbeau din ce în ce mai mult voinţa de a rezista. Apoi, pe neaşteptate, totul se schimbă, fără un preaviz, fără ca întunericul din jur să dezvăluie cel mai mic indiciu. Oul se sparse şi ne prăbuşirăm năuciţi pe o plajă cu nisip fin care mărginea o mare de culoarea cerului, abia încreţită de firave unde îndepărtate. Cînd şi cum am ajuns acolo nimeni nu se întrebă. Acum se puneau alte probleme: dacă este respirabilă atmosfera de pe această planetă sau dacă ea conţine germeni periculoşi? Nu rămînea altă posibilitate decît să riscăm: cu un surîs tîmp mă eliberai de costumul de scafandru, de haine, inspirai cu lăcomie aer în piept, apoi, cu un urlet, mă aruncai în apă. Prietenii mei mă imitară întocmai, cu strigăte de veselie (exclusiv Osne, care avea o repulsie deosebită pentru spălat). Stone mă urmă, rămînînd suspendat leneş în aer şi reflectînd pe cristalele sale verzi, ce sclipesc pe suprafaţa sa aspră, caldul soare portocaliu care strălucea deasupra noastră.

Ne bălăcirăm îndelung, pînă cînd ne simţirăm eliberaţi de murdăria acumulată; apoi, obosiţi, ne întorserăm la ţărm şi adormirăm, ca un singur om, pe nisipul care frigea.

Mă trezi o cumplită senzaţie de foame. Ceilalţi încă aveau ochii închişi. Îi strigai pe rînd ca să mă conving că sînt vii şi scrutai gînditor dunele care închideau orizontul. Trebuia să conving pe cineva să cerceteze împrejurimile şi să ne procure hrană. Din partea mea, sincer să fiu, nu aveam nici un chef să părăsesc calda îmbrăţişare a nisipului moale.

— Este, evident, o lume locuită, murmurai. Hilena, ai idee unde ne aflăm? Un cer şi o mare ca acestea nu sînt lucruri obişnuite.

Ea se aşeză, şi cînd, fără grijă, privii cu atenţie în direcţia sa, se grăbi să-şi acopere goliciunea cu mantaua.

— Nu e din sistemul Ramook — spuse roşind. În interiorul acestuia lumile sînt mai reci, chiar şi vara.

— Altfel spus, asta înseamnă că sîntem departe de glenicşi! răspunsei liniştit. Nu ne paşte nici un pericol. Poate, dacă un voluntar ar face cîţiva paşi, am putea găsi şi de mîncare; fructe, de exemplu.

Nu înaintă nimeni. Îl privii pe Raraak şi acesta îmi răspunse că şi-a rupt două braţe pentru a intra în costumul de cosmonaut şi se îndoia serios de capacitatea lui de a supravieţui. În altă situaţie m-aş fi înfuriat, acum mă limitai să pufnesc în rîs: soarele cald, murmurul lin al undelor şi epuizarea au estompat trăsăturile dure ale caracterului meu.

— Aş merge eu, şefule, se oferi Giò-giò surîzînd. Dar de unul singur mi-e frică să nu mă rătăcesc.

— Mergem amîndoi! hotărîi eu cu înţelepciune. Voi să nu vă îndepărtaţi, şi ţineţi scafandrii tot timpul la îndemînă. Nu se ştie niciodată.

Cu greutate mă ridicai, îmbrăcai pantalonii, caza-

ca și mă gîndii să îmbrac și platoșa Hilenei; prinsei de cingătoare cartușiera cu încărcăturile de rezervă pentru spadă și făcui primii pași.

— Mergem! anunțai.

Cei rămași n-au fost de acord să plec și nici nu schițară gestul de a mă saluta; fata propuse cu timiditate să mă însoțească, dar înainte de a o respinge, ea se prăbușise deja pe nisip. În timp ce priveam coapsele sale lungi și rotunde găsii, totuși, forța de a urca povîrnișul, urmat de Giò-giò (care din cauza greutății se cufunda în nisip pînă la genunchi) și de inseparabilul pietroi. Mi se părea că sînt escortat de o armată...

Sosii mort de oboseală în vîrful dunei, blestemîndu-mi bunăvoința. Plaja pe care ne găseam se sfîrșea, numai după cîțiva metri, cu un spațiu plin de tufișuri înflorite, mirositoare, ale căror culori aminteau primăverile din pădurile tropicale. Dincolo de tufișuri se întindea o pădure de un verde intens: copaci noduroși, coroane dese, ghemuite unele în altele, care ajungeau la un munte roșiatic, al cărui vîrf înzăpezit se înecа printre norii de vată azurie.

După ce am depășit primul moment de admirație și uluire, observai în peisaj anumite distonanțe. Încă de foarte tînăr l-am însoțit pe tatăl meu în multe expediții: am văzut planete sălbatice, aride, prospere, reci, primitoare sau nu; aceasta nu era prima pădure pe care o aveam în față, și mi se părea deosebită de oricare alta.

Poate pentru nuanța sa întunecată și excesiv de uniformă, poate pentru aspectul său curat, idilic: nici un rug, nici un arbore mort, nici o ramură uscată. Totul era extraordinar de echilibrat; îmi amintea de unele fresce pe care le-am văzut în unele case de nobili dintr-un oraș abandonat, reminiscențe ale unei epoci

în care oamenii aveau și chef și timp să picteze lucrurile frumoase ale lumii antice.

Ca să completeze cadrul, veni pe neașteptate un vînt cochet care mîngîie ramurile iscînd un foșnet de frunze (nici una nu se desprinse de ramuri) și aduse pînă la noi miresmele de arbuști și ierburi, ciuperci, flori și discret parfum de carne grasă rumenită cu ierburi aromatice.

Șovăii o clipă.

— Șefule, cineva gătește.

Mă oprii năucit. O alarmă necontrolată zbîrnîi în mine, declanșă spaime atavice de vrăjitoare, balauri, canibali, capcane demonice, și numai asta mă împiedică să nu alerg în pădure.

— Cheamă și restul bandei, murmurai. Gata de atac.

Grăsanul mă privi cuprins de nedumerire, cu ochii holbați; trebui să-i repet ordinul pentru ca, în sfîrșit, să alerge pe povîrniș în jos. Se întoarse puțin mai tîrziu cu ceilalți, purtînd drapelul lui Krack strălucind de energie și fiind cu toții mai mult sau mai puțin alarmați. Mirosul sporind în intensitate al fripturii șterse orice urmă de oboseală. Din stomacul reptilei răsunară rîgîieli repetate și din gura deschisă se prelinse un fel de salivă.

— Vom acționa cu precauție, le recomandai. S-ar putea să fie o cursă. Probabil sîntem în apropierea unui sat indigen: oameni sălbatici, dat fiind că nu se văd clădiri.

— Mi-e foame! îmi aminti Osne cu un suspin.

— Dar am putea să sfîrșim noi la frigare! prevesti Rimmel, nu mai puțin îngrijorat decît mine. Se spune că la originile timpului niște demoni au fugit din iad și întind capcane cosmonauților naufragiați prin intermediul unor dulci viziuni.

— Nu-i momentul să citățm sfintele scripturi, îi reproșai. Ar putea fi doar niște aborigeni inofensivi. Ar putea fi!

Ne afundam în pădure călcînd pe un moale covor de iarbă fragedă, perfect uniformă, cu pedunculi de aceeași dimensiune... Prin semne îmi aliniai oamenii în formație de apărare. Ne-ar fi fost de mare ajutor calitățile lui Raraak, dar cu mare greutate ar mai fi putut să capteze ceva cu stomacul acela care chiorăia fără nici un pic de decență. Continuam să înaintăm în liniște percepînd o ușoară batere de aripi; peste capetele noastre trecu o minusculă zburătoare cu penele în curcubeu, care scăpă un mic obiect. Ne dădură înapoi speriați, petala plană șovăielnică prin aer și se așeză la picioarele noastre. Mă pregăteam să comentez întîmplarea, cînd un nou fîlfîit de aripi mă alarmă.

Soseau cu sutele, păsări mici cu o înfățișare delicată, care, ciripind voioase între ramurile arborilor, începură să ne bombardeze cu floricele, coriandri parfumați, frunze emanînd reflexe multicolore. După cîteva minute situația mă îngrijoră, totul era așa de ridicol... Eram chiar tentat să comand foc.

— Am impresia că ne arată drumul pe care trebuie să-l urmăm, observă Rimmel, arătînd cum petalele însemnaseră pe pajiștea verde o cărare multicoloră. Ne așteaptă.

— Este exact ceea ce credeam! minții eu pe un ton morocănos și-mi retrăsei mîna de pe garda spadei; fără nici o precauție o apucai pe drumul care se forma înaintea noastră.

Nu fu nevoie să mergem prea mult; ne găseam foarte aproape de marginea unui luminiș, unde o ființă cu chip de metal auriu părea că ne așteaptă chiar pe noi. Uitai de păsări și, cu un salt înapoi, scosei

spada. Acela, în schimb, răspunse la gestul meu ridicînd cu mîna înmănușată un vas larg în care răsunau cristalin, la tremurul mîinii, cinci cupe de cristal umplute cu un lichid de un roșu aprins.

— Un aperitiv, onorat oaspete?

Rămăsei încremenit și scrutai cu nedumerire pajiștea întinsă în spatele său: zeci de mese acoperite cu fețe de masă dantelate, fotolii împletite din ramuri de răchită, umbrele de soare susținute de cîte un ax de lemn subțire și închis la culoare, aproape de marginea opusă a terenului ierbos, o colibă din pietre neșlefuite, înăbușită de plante agățătoare; lîngă focurile care ardeau între ziduri, alte creaturi cu obraz sclipitor găteau bucăți mari de carne sfîrîind pe grătare de fier și trepiede, în timp ce pe bănci improvizate erau așezate alte bunătăți îmbietoare.

— Dacă acceptați invitația! insistă cu o reverență ființa aceea.

Mă întorsei să-l privesc: avea o fizionomie umană, dar își ascundea fața sub o mască, un fular lung de stofă lucitoare îi înfășura gîtul și purta mănuși brodate; îmi fu imposibil să înțeleg cum era în realitate. Îmbrăca o uniformă somptuoasă, fără simboluri heraldice. Într-un anumit sens amintea de timpurile antice... dar nu era o ființă omenească.

— Sînt Growman, șeful bandei lui Krack! declarai, încercînd să-mi asum o înfățișare orgolioasă. Nu știu în ce lume mi s-a întîmplat să nimeresc, și nu cunosc obiceiurile locului... Pot să vă garantez că nu intenționăm să facem rău și nici să producem dezordine. Dacă ne veți arăta drumul să ajungem în cel mai apropiat oraș, noi ne vom îndepărta fără să vă mai deranjăm în plus.

— Mi-e o foame de mor! se smiorcăi Osne cu ochii holbați în direcția bucătăriilor.

Îl țintuii cu o privire severă și mă întorsei către necunoscut.

— Dacă ați fi amabil și ne-ați vinde puțină hrană; servitorul meu este bolnav...

— Fără formalități, vă rog! murmură ființa cu o voce plină de amabilitate. Vă aflați la o petrecere cu liberă participare, nu trebuie să vă scuzați. Puteți să mîncați imediat, trebuie numai să luați loc la o masă. Ceilalți oaspeți vor sosi și ei nu peste mult timp, și master Hobi se îngrijește de ultimele retușuri ale reprezentației.

N-am putut obiecta nimic; ridicai din umeri cu un semn de înțelegere îndreptat către însoțitorii mei și îi îndrumai cu prudență la masa cea mai apropiată. Încă mi-era frică de o cursă, cu toate că simțeam că mă pot încrede; reducînd energia spadei la minim, așteptai. Imediat alte fețe aurite (identice una cu alta) aduseră mîncăruri pe farfurii întinse și ne serviră cu adînci plecăciuni. După cîteva minute rămaserăm singuri, în timp ce masa încărcată emana un miros îmbietor.

— Și acum ce facem, șefule? se bîlbîi Giò-giò cu capul alunecîndu-i lent spre vasele pline. Îl încurajai să reziste, dar fără prea multă convingere.

— Ar putea fi otrăvite! îi amintii cu înțelepciune.

Lui Raraak nici măcar nu încercai să-i sugerez ceva, ci-l lăsai să devoreze întregul conținut al farfuriei sale. Nu manifestă simptome de suferință nici măcar cînd creaturile mascate îl serviră pentru cea de-a patra oară. În acel moment cedarăm și noi. Totul se desfășură cît mai bine cu putință. Și pentru o bună perioadă de timp în luminiș nu mai răsună altceva decît potolita îndeletnicire a măselelor noastre.

— Sosesc oameni, cîteva zeci! mă preveni Osne, ridicînd pentru o clipă ochii spre mine.

Nu știui cum să reacționez. Așteptai să văd ce se întîmplă: noii veniți sosiră în grupulețe, urmați de obișnuitul fîlfîit al păsărilor, se așezară la diverse mese în jurul nostru fără să manifeste surprinză sau curiozitate față de prezența noastră. Îmbrăcau haine de croieli diferite, avînd în comun doar o eleganță echilibrată și ținuta sărbătorească. Servitorii cu chipul aurit începură să aducă bucate și, de undeva, dintr-un loc neprecizat, se ridică o muzică delicată, armonioasă, care părea să invite la bucuria de a trăi, la o blîndă veselie.

— Pare o sărbătoare de primăvară, suspină Hilena. Și oamenii din castelul meu ieșeau la iarbă verde să cînte, să danseze... dar nu era așa... așa de frumos. Aceste doamne sînt minunat îmbrăcate, iar, pe deasupra, toți au un aspect nobil, superior...

— Să nu ne lăsăm înșelați de aparențe! îi sfătuii. Să beți puțin și să fiți tot timpul în gardă.

Rimmel, care nu-și abandonase steagul nici în timpul mesei, amuți. Mi se făcu milă și-l rugai să se relaxeze.

— Fii liniștit, nu ne paște un pericol imediat, îl încurajai. El se roși, grăbindu-se să înfigă drapelul în pămînt. Dar nu reuși. La cea de-a doua încercare se auzi ecoul unui metal lovit. Curios, săpai în iarbă ajutîndu-mă de teaca spadei: la cîțiva centimetri în pămîntul umed dădui peste o suprafață de tablă argintie. O privirăm toți cu un aer întrebător.

— Este o plăcere să întîlnesc chipuri noi la modesta mea competiție.

Vocea ne surprinse și sărirăm în picioare ca niște hoți prinși asupra faptului (exclusiv Raraak, preocupat să roadă cu meticulozitate un os). Mă întorsei spre interlocutor și văzui un domn în haine închise care

surîdea. Lăsa impresia că este bătrîn, foarte bătrîn, cu toate că nu se vedeau zbîrcituri pe obrazul său: un om fără timp, cu ochii plini de inteligență și înțelepciune; reuși, în ciuda momentului de rătăcire, să ne lase impresia că sîntem la adăpost.

— N-aș vrea să deranjăm, mormăii. Nu...

— Te rog, fără explicații! sugeră acesta întinzîndu-și brațul spre mine, cu un gest pe care tatăl meu îl făcea adeseori față de alți șefi de bandă, și a cărui semnificație nu se pricepea să o explice. Îi dădui mîna, și domnul acela mi-o strînse puternic, dar nu cu violență, cum obișnuiau să facă bătrînii luptători.

— Sînt Hobi, masterul, continuă el, și încă o dată Înțelepții ne-au permis să ne desfășurăn în afara Arcei. Sper că asta nu vă supără: aceste scene cer mult spațiu și-mi dau seama că pentru noii veniți acest lucru poate să pară neobișnuit.

— Desigur! murmurai fără să înțeleg sensul cuvintelor sale.

Masterul îl fixă cu privirea pe Stone, care se așezase liniștit pe pajiște.

— N-am mai văzut asemenea creatură! afirmă el. Face parte din vreun program de instruire?

— Îl cheamă Stone, răspunsei.

Hobi avu bunul-simț să nu mai ceară alte lămuriri.

— Un nume frumos, comentă el. Dar, vă rog, continuați, întrecerea este abia la început și eu vă stingheresc cu pălăvrăgeala mea. Și își luă rămas-bun cu un surîs.

Mă așezai din nou, și Hilena se mută lîngă mine.

— Mi-e frică! șușoti ea. Dacă aș avea în față dușmani, aș ști cum să mă comport. Dar aceștia... sînt deosebiți... Simt că se va întîmpla ceva și că spada nu-mi va fi de nici un folos.

O liniștii cu o frază care sună îndoielnic. Acea lume părea absurdă, ireală, cu toate că nu era nimic fals la persoanele care ne înconjurau. Nu văzui nici un surîs ostil, nici semne între ei; nu se vedea nici o armă, totuși, fata avea dreptate: toți lăsau impresia că așteaptă un eveniment, poate unul neplăcut.

Orele trecură greu, între timp petrecerea căpăta alte accente: muzici mai ritmice, mereu alte noi mîncăruri servite de ireproșabilele chipuri aurite, rîsete, dansuri de perechi tinerești. Acum nu mai reușeam să înțeleg nimic, tensiunea în aer era intensă. Observai că nu mai zburau păsări și, privind spre pădure, observai că verdele crud al ramurilor se transforma sub ochii noștri într-un cenușiu închis, amenințător. Apoi coborî liniștea și, pe neașteptate, suflă un vînt rece care agită părul frumos pieptenat al femeilor, ridică fețele de masă cu dantelă și răvăși ramurile arborilor iscînd un vîrtej de frunze care învălui comesenii. Una mă lovi la brat și simții o puternică durere. Cu un gest de repulsie aruncai schija de metal care-mi intrase în carne.

— Drapelul! urlai.

Rimmel ascultă, și noile proiectile se frînseră de bariera energetică. Eram într-o siguranță provizorie și putui să observ ceea ce se petrecea în jurul nostru. Oaspeții stăteau în picioare și înfruntau cu demnitate și distanțare ploaia de răni provocată de bombardament. Foarte rar cîte unul se arăta preocupat să răstoarne mesele și să-și caute adăpost în spatele lor. Mai mult decît atît, cu fața distorsionată de durere, rămaseră nemișcați, în timp ce ici și colo, pe corpurile lor, înfloreau buze de sînge.

— Nu putem să-i lăsăm neapărați! spuse Hilena care, după momentul de uluire, își afirmă atitudinea războinică.

— Dacă mărim volumul cîmpului protector, riscăm să descărcăm pilele... și nu știm ce ne așteaptă! replicai.

Un grup de servitori, aparent imuni la frunzele tăioase, veni în fugă spre noi. Unul dintre ei pătrunse cu îndrăzneală în cîmpul protector.

— Domnilor, murmură el, nu este permis...

Îi tăiai capul dintr-o lovitură și descoperii cu uimire că țeasta era goală: o găoace metalică și nimic mai mult. Ființa nu căzu, dar se opri, se dădu înapoi și o luă la goană urmat de colegii săi.

— Nu vă apropiați! îi rugai cuprins de o confuzie mentală aproape totală. Am venit cu gînduri bune, nu vreau să ne măcelărim.

Un urlet de mai multe voci mă întrerupse. Pădurea, între timp, se modificase: arborii, acum dezgoliți, se dezrădăcinau cu răcnete amenințătoare și strîngeau luminișul într-un asediu de membre lemnoase, gata de încăierare. O fată, care se încăpățînase prostește să danseze la marginea pădurii, fusese prinsă cu putere între ramuri de un monstru și, puțin după aceea, răsună un vaiet slab și scrîșnetul oaselor sfărîmate.

— Unde naiba am nimerit? strigă Giò-giò care strîngea pistolul într-o mînă și un pește rumenit în alta.

— Să ne întoarcem pe plajă! propuse Rimmel. Și convinge-l pe Stone să ne facă loc... lui nu-i va fi greu să pulverizeze drăcoveniile astea.

Găsii excelentă sugestia: Stone, totuși, nu părea să resimtă situația: continua să picotească pe iarbă și să sfîrîie fericit de fiecare dată cînd cîmpul energetic îl atingea. În acest timp armata vegetală înainta și mai mult, iar, în afara cîtorva cazuri de fugă, masa de invitați rămînea nemișcată, fără să știe cum să reacționeze, mulți dintre ei surîzînd în semn de aprobare.

— Sînt nebuni cu toții! gemui eu, și-mi condusei grupul în centrul luminișului. Acest fapt se pare că atrase atenția plantelor, care se aruncară asupra noastră.

— Cîmpul la puterea maximă! ordonai.

— Dacă sînt de lemn, nu prea contează! îmi amintii stegarul și imediat un ram lung și noduros zbură prin aer la cîțiva centimetri de capul meu. Blestemai și-l respinsei cu o lovitură de spadă.

— Măcar vom ajunge la Străbuni cu burta plină, făcui eu haz de necaz. Foc, după cum credeți de cuviință!

Fulgere aprinse spintecară aerul și doi arbori arseră în clocote sinistre. Hilena, cuprinsă de febra războiului, părăsi grupul și se aruncă asupra monștrilor; n-avusei încotro și trebui s-o urmez: un șef nu trebuie să stea niciodată în spatele altora. Cu ușurare descoperii că în fața spadei nu se arătau a fi adversari deosebit de periculoși. Tulpinile lor se mișcau lent, iar lemnul nu opunea nici o rezistență tăișului. Despicai trunchiurile cu ample lovituri și, curînd, pădurea începu să cedeze, în timp ce mai departe ardea sub loviturile pistoalelor laser.

— Domnilor, vă rog, ajunge atît!

Mai doborîi un copac și mă oprii șovăielnic. Bătrînul care s-a prezentat cu numele de Hobi ne ieși în cale sever.

— Nu reușesc să-mi explic o asemenea absurditate, continuă domnul, măsurîndu-ne scîrbit din cap pînă în picioare... Să creezi arme... Să le folosești la o întrecere... Nu s-a mai pomenit!

— Dar trebuia să ne apărăm! observai cu perplexitate.

Deocamdată plantele stăteau nemișcate, iar oa-

menii se strînseră în jurul nostru, privindu-ne cu dezgust și consternare. Nimeni nu părea să se îngrijească de cele două sau trei cadavre care zăceau pe iarbă.

Masterul suspină dezolat.

— De ce trebuia să vă apărați? întrebă. Apoi, fulgerat de un gînd neașteptat, surîse. De cît timp n-ați mai participat la întreceri? Să fi hibernat cumva mai mult de două secole?

— Nu înțeleg... Este pentru prima dată cînd trăim o asemenea experiență, răspunsei. Am douăzeci de ani, mă cheamă Growman, șeful bandei lui Krack, în serviciul dumneavoastră, domnule. Iar aceștia sînt tovarășii mei; am ajuns pe această planetă ca naufragiați. Astronava noastră...

Nu mă lăsă să termin. Cei prezenți se dădură înapoi înspăimîntați.

— Sălbaticii! țipă o voce isterică. Au venit sălbaticii! Fugiră care mai de care, și cadavrele fură ridicate în aer de brațe invizibile. Unde și cum dispărură nu puturăm să ne dăm seama.

Rămaserăm singuri, întrebîndu-ne din priviri. Apoi ne aruncarăm ochii spre orizont: muntele, în depărtare, se sfărîma în liniște, transformîndu-se în vapori evanescenți; brusc pieri soarele, albastrul cerului și, încet-încet, dispărură dealurile, pădurile, pajiștea, pămîntul de sub picioare, și rămaserăm pe o suprafață de metal care se întindea uniformă pe kilometri întregi, pînă unde puteam cuprinde cu privirea în lumina slabă care plutea în jur; deasupra noastră se lăsa întunericul gol al spațiului.

— Ce vrăjitorie mai este și asta? întrebai. Drept răspuns observai că și podeaua începuse să dispară. Un gînd izbucni cu violență în mintea mea: aerul. Dacă se rarefiază...

— Drapelul activat la maxim! ordonai, iar Rimmel, excelent băiat, înțelese și execută. Ne aflam, astfel, înspăimîntați, înlăuntrul bulei noastre de energie, scrutînd neantul de deasupra noastră și de sub noi.

— A dispărut totul! se tîngui Osne, care încerca zadarnic să rupă cu dinții bucata de carne pe care pînă acum cîteva clipe o strîngea în pumn. Raraak! Stăpîne Growman, salvează-ne! Tu poți să ne salvezi, nu-i așa?

Îl rugai să stea liniștit și începui să izbesc cu spada solul invizibil.

— Nu ne poți face una ca asta! îl rugai luptînd cu disperarea cea mai cruntă. Am reușit să scăpăm de bătălie, de pustiu, de glenicși, de cei fără chip, de astronavă... Aici ne simțeam în siguranță, este dreptul nostru să fim salvați!

Hilena își sprijini o mînă pe umărul meu și surîse cu tristețe.

— Regret, Growman, este scris că draisterii se vor stinge, trebuie să acceptăm realitatea.

— Să ne pregătim pentru a ne duce sufletele la Străbuni! suspină stegarul îngenunchind; unul dintre noi îl imită, tocmai ateul de Osne.

Nu mai suportai.

— Nu! urlai, începînd să lovesc din nou cu arma în podeaua invizibilă. Nu trebuie să ne dăm bătuți; sîntem încă vii!

— Numai atîta cît mai este aer! observă resemnat Rimmel. Sau pînă se vor descărca pilele energetice ale drapelului, și atunci...

Îmi scăpară cîteva înjurături obscene, mînuind tăișul stins al spadei. Unul dintre prietenii mei mă invită să mă rog. Îi spusei să se ducă la dracu' și-mi dădui seama cu stupoare că blestemul se adeveri: dispărură toți, asemenea celorlalte lucruri, și rămăsei

singur. Izbucnii în rîs ca un idiot și continuai să rîd în timp ce și eu dispăream. În mod sigur tatăl meu ar fi fost mîndru să vadă că într-o situație atît de grea eu am fost în stare să țin capul sus pînă în ultima clipă.

CAPITOLUL AL ȘAPTELEA

Arca Eternilor

Comerțul cu sclavi era una dintre metodele cele mai sigure de îmbogățire. Universul, atît de sărac în metale prețioase, era în schimb plin de ființe care puteau fi transformate în bani. Studiasem în detalii tehnica: era suficient să parcurgi zonele sălbatice, să devii stăpînul vreunui sat, să-i elimini pe cei doi-trei colțoși care s-ar fi putut opune, să alegi cu grijă elementele cele mai sănătoase, și apoi să ajungi cu ei tocmai în partea opusă a Galaxiei pentru a-i vinde. Era simplu, mai ales dacă aveai la dispoziție o bandă bine înarmată și instruită, în mod sigur era mai puțin riscant decît să susții cauzele altora. Cu toate acestea, cînd i-am făcut tatălui meu propunerea aceasta, din puțin nu m-a omorît în bătaie. Pe atunci eram încă prea crud și nu înțelegeam straniul cod de onoare al bătrînului, mania sa de a apăra cuceririle Rațiunii și înțelepciunea vremurilor antice. Cu acel prilej mă bătu măr, înșiruindu-mi cu voce tare gloria strămoșilor noștri, tradițiile familiei. Se calmă numai cînd leșinai; din acel moment am fost mult mai atent cînd i-am făcut alte propuneri.

Cufundat în negura inconștienței continuai, totuși, să aud cuvintele părintelui meu, reproșurile sale, loviturile cu ciomagul date în cap, durerea și firavele mele vaiete de protest. Cu un efort de îndărătnicie reușii să reacționez: nu mai eram un tinerel, și nimeni nu-și putea permite să mă trateze așa, nici măcar el, mai ales acum că era mort de atîta timp...

Deschisei ochii. Descoperii că eram dezarmat și

legat pe o masă circulară, în interiorul unei cupole transparente, în afara căreia se îngrămădeau numeroase chipuri gînditoare formînd un cerc şi inspirînd o ciudată supunere. Îmi amintii ce s-a întîmplat.

— Ce vreţi? Unde sînt? întrebai încercînd rezistenţa chingilor care mă strîngeau.

— Dacă nu vă supăraţi, noi sîntem aceia care punem întrebări! răspunse o voce autoritară, dar nu ameninţătoare.

Observai că nici una dintre persoanele din jur nu deschisese gura; căutai interlocutorul dincolo de ele şi descoperii, lîngă un perete al imensei săli în care ne aflam, un podium. Pe el stăteau nemişcate nişte figuri hieratice, deosebit de maiestuoase: păr lung, argintiu, braţele încrucişate pe piept, veşminte luminoase şi ochi... ochi care îţi străpungeau sufletul.

— Aţi putea fi atît de amabil, domnule Growman, să ne explicaţi cum aţi ajuns pe Arca noastră? continuă vocea.

— Aş fi încîntat să vă pot răspunde, domnule, murmurai. Din păcate nu pot să spun decît că astronava în care am călătorit a fost distrusă, eu şi prietenii mei am intrat în derivă pînă cînd am nimerit pe această planetă. Restul vă este cunoscut.

Nimeni nu se arătă uimit de ceea ce spuneam, nici nu ceru alte lămuriri, cu toate că în mica mea expunere existau destule lacune. Bătrînii inchizitori rămaseră în tăcere cîteva minute, cufundaţi în meditaţie, apoi se întoarseră să aibă grijă de mine.

— Ce ne puteţi spune despre strania fiinţă care vă însoţeşte? întrebă binecunoscuta voce.

Mă grăbii să le povestesc tot ce ştiam despre Stone şi despre acţiunile sale, exprimîndu-mi şi păreri personale despre pietroi şi despre calităţile lui. Nu ascunsei

nimic; în fond, ar fi fost imposibil să minţi nişte oameni aşa de solemni. Ei ascultară fără să mă întrerupă, iar cînd tăcui rămaseră şi ei în tăcere; aveam, totuşi, convingerea că dialogau într-un anume fel, dar în mod sigur fără să se folosească de gură.

— Domnule Growman, ceea ce aţi povestit corespunde versiunii furnizate de colegii dumneavoastră şi de resturile şalupei de salvare pe care le-am recuperat, afirmă vocea. Aşadar, sosirea dumneavoastră în colectivitatea noastră nu corespunde unui act de agresiune. Dar asta vă complică situaţia. Aţi demonstrat în timpul întrecerii un caracter violent şi incompatibilitatea culturii dumneavoastră cu modul nostru de viaţă. Din această cauză, înainte de a da un verdict final, veţi fi supus unei perioade de reeducare, după care vă vom hotărî soarta. Veţi fi încredinţat spre îngrijire masterului Hobi, care se face responsabil, chiar dacă involuntar, de venirea voastră.

— Nobili domni, observai eu, nici eu, nici prietenii mei nu avem intenţia să ameninţăm sau să pricinuim deranj. N-am dori decît să fim conduşi spre o lume locuită, oricare ar fi ea... nu ca un refuz al amabilei oferte de ospitalitate, dar ...

— Aceasta este Arca Eternilor, mă întrerupse interlocutorul, depozitară a Ştiinţei şi Civilizaţiei. Nimeni nu o poate părăsi pînă ce nu va veni ceasul declanşării Misiunii. Sînteţi liberi să vă mişcaţi în interiorul ei şi să trăiţi cum vă place, dar nu vă puteţi îndepărta pînă la momentul stabilit. Dacă veţi fi la înălţimea operei care vă aşteaptă, veţi deveni Etern; dacă veţi refuza să vă adaptaţi nu va fi decît în paguba dumneavoastră.

— Mă veţi ucide? întrebai cu vocea stinsă.

— Noi nu cunoaştem violenţa, domnule Grow-

man, îmi răspunseră ei. Tocmai acesta este motivul pentru care nu vă putem permite să fiți *altfel decît noi*; și tot din acest motiv nu aveți de ce să vă temeți.

Podiumul suspendat alunecă prin aer și dispăru cu încărcătura sa umană cu tot; și celelalte persoane se retraseră; nu mai rămase decît o singură figură în fundul sălii.

Masterul Hobi se apropie de mine cu același surîs cordial ca la prima întîlnire.

— Fii binevenit pe Arca Eternilor, Growman! spuse și îmi întinse mîna. Răspunsei cu același gest, în timp ce strînsoarea mîinii sale îmi inspiră încredere și speranță. Rămaserăm așa cîteva secunde, pînă cînd mi-o retrăsei jenat.

— Îmi imaginez că ai să-mi pui mai multe întrebări, continuă el. Iar prima dintre ele, fără îndoială, va fi în legătură cu prietenii tăi. Vino. Mă îndreptă spre ușă și mă conduse într-o încăpere adiacentă unde, sub cupole separate, erau legați oamenii mei. Păreau adormiți.

— Se află într-o stare de animație suspendată. Dorm, pe înțelesul tuturor, adăugă el. Și vor rămîne așa pînă la sfîrșitul perioadei de adaptare.

Părăsirăm sala aceea și, după ce am traversat și celelalte încăperi, toate foarte mari și aparent nemobilate, ajunserăm într-un spațiu ocupat de o cușcă cu bare sclipitoare în care zăcea Stone.

— Prietenul tău de piatră se află aici, explică Hobi, pentru că nu am reușit să-i localizăm centrii nervoși, dacă are. Unii dintre experții noștri îl studiază și, poate, dacă accepți să-i ajuți, vei contribui la rezolvarea problemei.

În timpul acesta Stone se ridicase de la podea și lovea barele celulei în direcția mea, cu trosnete și scîntei.

— Regretăm mult că trebuie să limităm libertatea acestei creaturi, suspină masterul întristat. Dar pînă ce nu vom reuși să stabilim un contact, este necesar să acționăm așa; nu știm dacă este vorba de o ființă rațională, și volumul său ar crea probleme pe Arcă.

*
* *

Continuarăm să ne deplasăm dintr-o cameră în alta, toate la fel de goale, ample, deși de diferite mărimi, culori ale pereților și tonalități ale luminii.

— Arca este universul nostru. Îl construim de mai bine de cinci sute de ani și de atunci nimeni nu l-a părăsit. În ea rătăcim prin Galaxie protejați de orice pericol posibil datorită unor ecrane speciale. Aici nu-ți va lipsi nimic: nu există hotare, nici structuri delimitate pentru funcții speciale, mai puțin zona de odihnă unde se află prietenii tăi și unele clădiri cu aparatura vitală. Tot restul este liber în orice sens; fiecare dintre noi se folosește de ceea ce crede că îi este necesar și atît cît îi trebuie, iar, cînd nu ne ajunge volumul disponibil, ne deplasăm pe suprafața exterioară, unde ne-ai întîlnit. Aici nu există proprietate, pentru că nu există obiecte, ci numai spațiul care să le conțină.

— Dar arborii? Munții, soarele, păsările... erau lucruri reale, nu iluzii — observai.

— Erau *creații* rectifică ghidul. Înțeleg că pentru un sălbatic (îi numim așa pe cei care nu sînt Eterni, nu o considerăm o ofensă), conceptul este dificil; totuși, vei vedea că după cîteva exemple și cîteva ore de studiu vei înțelege mai limpede. Privește: vrei să bei ceva?

Nu așteptă confirmarea mea, ridică mîna spre mine și văzui că strîngea un pahar plin cu un lichid îmbietor.

— Sînteți magicieni! exclamai alarmat.

Hobi surîse și clătină din cap.

— Nu, este un principiu fizic elementar, explică, făcînd să dispară în neant recipientul. Atmosfera în care trăim conține toate elementele de bază necesare pentru a forma materia pe care o percepem cu simțurile noastre. Ajunge să ai energie suficientă pentru a le ordona și fantezie pentru a impune o schemă constructivă... Dar nu trebuie să te preocupi, pentru că și tu vei reuși într-o zi.

Sălile traversate se făcură tot mai mari și, deodată, dădurăm într-o enormă piață iluminată de un astru strălucitor. Cînd ochii se obișnuiră cu lumina orbitoare, zării o mulțime tăcută așteptînd pe laturile unei piste îndreptate spre extremitatea cealaltă a pieței.

— Ce vor? întrebai.

— Să te vadă, răspunse masterul. Ești primul individ neprescris care intră în Arcă. Încarnezi, într-un fel, simbolul pe care l-am refuzat atîta: ignoranța, violența, superstiția, ura... universul din afară; cunoscîndu-te, vei înțelege. Urmează-mă îndeaproape și încearcă să rămîi calm; indiferent ce s-ar întîmpla, amintește-ți că aici nu poți păți nimic rău, nimic.

Aceste vorbe mă puseră pe gînduri; de ce ar fi trebuit să rămîn calm? Păreau ființe normale, și nu se vedeau arme în jur. Pășii în mijlocul lor cu voința de a mă arăta mai puțin primitiv decît se așteptau: capul sus, privirea înainte, pași hotărîți; pe deasupra, mă prefăcui că nu aud șușotelile care mă însoțeau. Eram fiul unui faimos șef de bandă, știam să scriu, să fac socoteli, nu mă lăsam impresionat de orice truc ieftin... Oamenii aceia, pe de altă parte, nu aveau nimic din prestanța înțelepților cu care avusesem de-a face înainte; îmbrăcau haine curate, elegante, dar nu observai

ornamente cu metale prețioase, nici simboluri heraldice de case ilustre; puteau fi comparați cu niște tîrgoveți obișnuiți dintr-un oraș între atîtea altele. Mi se păru însă ciudat că nu vedeam copii în jur: tineri, da, persoane mature, puțini bătrîni, dar nici un copil...

O neașteptată mișcare a celor prezenți fu suficientă să-mi spulbere siguranța; deodată, mulțimea se legănă și — surîzînd excitată — se retrase pentru a face loc unui teribil animal păros, înalt de vreo doi metri, cu o gură mare înconjurată de colți și cu un ochi amenințător în frunte.

Mă oprii speriat. Hobi mă susținu de un braț.

— Nu trebuie să te temi, afirmă el cu seninătate. Este numai o creație fabuloasă a vreunui coleg master. Au chef să glumească. Continuă să înaintezi: nu ți se va întîmpla nimic...

Înainte de a termina fraza, fu ridicat în aer de uriașul animal și trîntit departe, în aplauzele celor prezenți. Acum monstrul era în fața mea. Cu un salt rapid mă dădui înapoi... iar idioții aceia din jur începură să rîdă. Animalul scoase niște răgete înspăimîntătoare și se aruncă asupra mea; reușii să-i evit labele în ultimul moment. Dincolo de conceptul de *creație* pe care l-aș fi putut lua în calcul, evaluai, încremenit de frică, zgîrieturile profunde lăsate pe podeaua de piatră de ghearele agresorului: și nu trebuia să mi se întîmple nimic? Părăsii decorul blestemînd și mă îndepărtai făcîndu-mi mai mult pe brînci loc de trecere prin mulțime. Animalul mă urmări ignorîndu-i pe ceilalți.

Distanța dintre noi se micșoră brusc și mă pomenii cu spatele rezemat de zidul unei clădiri. Zadarnic încercai să găsesc o ușă sau să cer ajutor. Hobi parcă dispăruse, iar mulțimea se gîndea în mod solemn cum să se bucure de spectacol. Blestemai, înțelegînd că se

terminase rău prima mea încercare. În acea clipă disperată văzui spada, frumosul meu tăiș strălucind de energie, care-mi ajunsese cine știe cum la îndemînă. Rîsei zgomotos și batjocoritor și-i mulțumii în gînd necunoscutului meu binefăcător: cineva, probabil, dorea un bis al exhibiției mele din pădure...

Animalul mă trînti la pămînt cu un grohăit victorios, dar se pomeni în clipa următoare fără o labă. Se dădu înapoi cu un miorlăit care răsună îmblînzit cînd se întoarse reflectat de clădirile din jur. Mulțimea, nedumerită, se strînsese în jurul nostru amuțită. Ignorai privirile dezgustate care mă fixau și, cu un strigăt exuberant, străpunsei cu spada burta animalului; o împinsei cu hotărîre în animal pînă ce simții că vîrful ajunse în partea opusă cu un sfîrîit de carne arsă. În sfîrșit, mă retrăsei ca să-i dau voie monstrului păros să se prăbușească la pămînt. Spectatorii se îndepărtară întristați.

— Începem rău! îmi veni Hobi în întîmpinare.

Nu părea să se resimtă în nici un fel după zborul pe care-l făcuse. Tocmai îi explicam cum anume gîndisem, cînd văzui cum monstrul și spada dispăreau...

— Nu m-ar surprinde dacă Înțelepții i-ar fi cerut altui master să te pună la încercare! conchise însoțitorul meu vădit nedumerit. Și cred că știu despre cine este vorba... Poate este mai bine să-ți limitezi izbucnirile de orgoliu și să grăbim instruirea. Trebuie să evităm alte încurcături.

— Prima dată nu a fost deloc doar o *încurcătură*, ci o magnifică probă de curaj primitiv.

Vocea feminină mă surprinse nepregătit și, înainte de a o vedea, intuii că trebuie să fie vorba de o femeie minunată. Și era adevărat. Ea primi cu indiferență privirea mea admirativă și coborî cu pași lenți pe o

scară de piatră neagră care pînă acum cîteva clipe nu exista. Abia reușii să observ părul său lung, privirea senină strălucind de lumina unei inteligențe bătăioase, chipul oval cu trăsături fine; apoi, fără control, îmi aruncai privirea peste îmbrăcămintea ușoară care-i acoperea picioarele nervoase și pielea moale și bronzată.

— Aceasta este Glorinna, o prezentă Hobi, întrerupîndu-mi vîrtejul de pofte care mă învăluiseră. Este considerată pe bună dreptate una dintre cele mai bune mastere de pe Arcă.

— Ca întotdeauna, ești foarte generos, surîse femeia ajungîndu-ne. Nu se simți jignită de insistența privirii mele, însă nici nu lăsă impresia că s-ar complace în acest joc. Și îmi doresc cît mai repede cu putință să capăt îndemînarea ta în ceea ce privește creațiile de masă. Îmi imaginez că acest domn este sălbaticul despre care vorbesc toți.

Celălalt confirmă.

— Este Growman, un luptător din lumea exterioară; din păcate n-a fost încă educat și are reacții necontrolate. Sper că vei înțelege...

— Da, l-am văzut la treabă, confirmă Glorinna, și mă văd silită să admit că nu te așteaptă o misiune ușoară... După cum mă privește îmi lasă impresia că ar vrea să mă violeze...

Simții că roșesc, iar succesivele tentative de a-mi impune o ținută demnă mă făcură și mai ridicol. Ea, totuși, păru să nu-și fi dat seama; dimpotrivă, cu multă naturalețe îmi strînse mîna...

— Fii binevenit printre noi, domnule Growman, murmură ea. Am avut însărcinarea să te pun la încercare, dar nu înțeleg să profit de pe urma asta imediat; dacă goliciunea mea este un izvor de tulburare, voi lua imediat măsurile necesare...

Și, o secundă mai tîrziu, era acoperită de o rochie lungă din stofă aspră. Cît de mult aș fi vrut să spun ceva simpatic sau ceva spiritual; în schimb, nu reușii să aud ieșindu-mi din gură decît un gîlgîit confuz.

— Nu cunosc bine lumea exterioară, continuă femeia, și nu mi-ar displace să mă întîlnesc cu tine pentru un colocviu. Eu, pe Arcă, mă ocup, în special, de raporturile sexuale și de distracții; este posibil ca experiența ta să-mi fie folositoare.

— Fiecare lucru la timpul său, Glorinna, interveni Hobi. Prietenul nostru are nevoie, întîi de toate, de o bună educație; în plus, trebuie să colaboreze cu savanții de la centrul biofizic și cu sociologii; noi, masterii, vom veni, fără discuție, după aceea... dacă va fi posibil. Oricum, nu cred că va refuza să te întîlnească, din alte motive; nu mi se pare insensibil la farmecul tău.

Roșii din nou și, în gînd, îi trimisei pe amîndoi la dracu'.

CAPITOLUL AL OPTULEA

Glorinna

— ...Liga Galactică își are începuturile în cel de-al cincizeci și noulea an al celui de-al Treilea Ciclu Epifanic. Spiritul îi iluminase dinainte pe profeți, și, cînd Universul cunoscu frenezia distrugătoare a Războaielor Civile, multe suflete erau deja gata să părăsească lumea pentru a se închide în Arcă, prin analogie cu ce se întîmplase în Primul Ciclul Epifanic prin voia Tatălui. În timp ce violența purifica omul pentru păcatele sale, sufletele cele mai nobile se urcară pe astronava-oraș, care fusese construită în mare secret, punînd, astfel, la adăpost cele mai de preț realizări pe care știința umană a fost în stare să le descopere de-a lungul secolelor.

De atunci au trecut trei sute șaizeci și cinci de ani și Arca, printre stele, continuă să călătorească așteptînd ca Spiritul să-i dezvăluie începutul misiunii pentru care a fost creată.

Pe Arcă s-a dezvoltat, datorită completei izolări de lumea exterioară și a lipsei de conflicte de orice fel, o școală de savanți care a depășit realizările Erei Spațiale și ale Erei Stelare. După ecranajele protonice care asigurau astronavei-oraș completa invizibilitate fizică, magnetică și spectroscopică, a fost perfecționată centrala energetică și biofizică prin care s-a putut garanta celor aleși aproape nemurirea. Principiul derivat din studiile lui Suarez Arvelo asupra consistenței celulei nervoase...

Mă lăsai legănat de aceste cuvinte care mă convin-

geau cam puțin: tatăl meu îmi inoculase în minte o neîncredere sănătoasă față de toți aceia care s-ar fi proclamat înțelepți, ghicitori... sau nemuritori. *Universul este făcut din lucruri care se cîntăresc și se măsoară*, obișnuia el să spună, *dacă cineva afirmă contrariul, încearcă să controlezi cu vîrful spadei tale dacă în burtă este închis sufletul sau alte ghidușii de genul acesta; dacă descoperi că te-ai înșelat nu uita apoi să-i ceri scuze*. Bietul tata! Cum s-ar fi comportat într-o situație similară? Ar fi șovăit în graniticul său iluminism în fața monștrilor care apăreau din senin și dispăreau în neant? Nu, el era dintr-o bucată și, probabil, ar fi găsit o cale de ieșire din această gherlă de scrîntiți.

— ...Materia este compusă din atomi, la rîndul lor formați din particule și mai elementare; numai cu puțin înainte de Războaiele Civile se puteau izola sub-atronii; cu ei, mulțumită Sintetizatorului construit de Murphy Camel, a fost posibilă punerea lor în legătură cu energia mentală și codificatorul de imagini al lui Grandhall. Această inovație reprezintă cea mai mare descoperire științifică de pe Arcă: posibilitatea de a crea materia exploatînd gîndul și particulele pe care astronava-oraș le absoarbe din spațiu. În acest fel, Eternii sînt în întregime independenți de lumea exterioară și au acumulat o putere pe care pînă acum cîteva secole teologii erau tentați să o atribuie doar lui Dumnezeu. Evoluția care a urmat a permis să se poată identifica persoanele care au calitățile necesare: masterii, adică cei care sînt capabili să controleze și să modeleze, la capătul unei severe discipline interioare, energia și structura propriilor gînduri. În felul acesta ei reușesc să creeze obiecte și creaturi complexe pentru nevoile curente; mai mult decît atît, îi fac pe frați să trăiască diferite experiențe formative cu scopul de a-i pregăti

pentru Misiunea finală. Studiul evoluției cromozomice...

Nu puteam nega faptul că erau oameni civilizați, erudiți și foarte îndemînatici; explicațiile acelea absurde păreau veridice și — în mod sigur — mai mult decît suficiente ca să mă împrietenesc cu poporul fără nume, și n-aș fi fost uluit dacă mulți dintre vrăjitorii faimoși ar fi fost Eterni. Dar nu puteau, cu siguranță, să tragă pe sfoară un șef de bandă, un apărător al Rațiunii. Trebuia să găsesc punctul lor slab și să-i înfrîng sau să fug. Observasem că nu posedau arme, nici soldați. Înțelepții reprezentau unica ierarhie existentă; nu dispuneau de multe noțiuni strategice. Dacă aș fi găsit modul de a înrola o bandă mai călită în războaie...

Ieșii din bibliotecă printr-o ușă despre care aș fi jurat că se află pe peretele opus. În camera vecină îl găsii pe Hobi așteptîndu-mă răbdător. Interpretai privirea sa și mă grăbii să zic:

— Într-adevăr interesant, dar n-am înțeles totul; totuși, mi s-au limpezit multe lucruri, cred că o să-mi placă să stau aici.

El îmi mulțumi pentru apreciere.

— E numai începutul, Growman, observă el. Cînd vei fi depășit obstacolele inițiale te vei putea dedica ramurii culturii care se potrivește cel mai bine propriei tale naturi. Umanitatea din care provii a irosit și continuă să irosească un colosal potențial de minți geniale pentru că nu le oferă tuturor posibilitatea de a urma propriile înclinații. Copii care îmbătrînesc și mor fără să poată să-și dezvolte talentul, oameni distruși de sărăcie. Aici, în schimb, vei putea să te dedici în întregime creșterii tale interioare pentru fericirea ta și a celorlalți.

Confirmai cu un aer convins.

— Dar cînd voi afla?... Și dacă nu voi fi considerat demn de asta?

Greșisem. Masterul suspină și mă invită să-l urmez.

— Cum vei putea să înfrunți o existență milenară dacă nu reușești să suporți cîteva zile de așteptare? Te-ai convins deja că aici ești în afară de orice pericol; trebuie numai să ai încredere în noi și mai ales în tine însuți.

În *aer liber* soarele era acoperit de nori întunecați, iar pe străzile și în piețele de pe Arcă adia un vînt proaspăt, încărcat de ozon. După cîteva minute, un tunet neașteptat prevesti ploaia care aduce cu ea grindina. Masterul plăsmui o umbrelă și mă adăposti.

— Am reprodus întocmai condițiile de mediu ale lumii exterioare pentru a fi pregătiți să ne confruntăm cu ea — strigă Hobi sub zgomotul ploii. La fel ca atunci cînd ne-ai întîlnit la întrecerea din pădure. Noi ne antrenăm și îi antrenăm și pe frații noștri să suporte orice tip de întîmplare plăcută sau neplăcută pe care lumea exterioară le-o poate scoate în cale în timpul Misiunii noastre. Să cunoști pentru a încerca, să înțelegi pentru a iubi... Dar nu vreau să anticipez viitoarele lecții.

Într-adevăr, nu aveam deloc chef să mai înghit un supliment de pălăvrăgeli educative și nu-l încurajai să urmeze. Mă concentrai asupra orașului, asupra geometriei absurde a străzilor și a clădirilor ale căror vîrfuri se pierdeau dincolo de nori, asupra imenselor piețe goale, drumurilor suspendate între o clădire și alta; totul îmi părea peste măsură, cu toate acestea mă simțeam sufocat ca în celula unei închisori. Unde erau hotarele între realitate și ficțiune? Era vorba numai de o gigantică punere în scenă ca să-mi înșele rațiunea.

Nu, nu voi accepta niciodată toate acestea drept o lume a mea.

* * *

— ...Arca a fost concepută doar cu scopul de a salva civilizația de la barbarie. De aceea nu poate să rămînă pentru totdeauna închisă în sine. Va veni o zi cînd umanitatea va ieși din haos și va urma calea progresului moral și cultural. Acela va fi momentul de începere a Misiunii noastre. Eternii se vor întoarce în lumea exterioară și se vor împrăștia în Univers pentru a difuza civilizația pe care am avut-o în custodie în timpul exilului. În această fuziune între trecut și viitor se poate distinge aspectul transcendental al golului care...

Cuvintele îmi trecură prin capul saturat, fără să lase nici o urmă. Trecuse deja o lună, dedicată în întregime educației. N-am mai fost supus la alte încercări, dar să stai ore în șir în bibliotecă era și asta o probă teribilă. Reușisem, totuși, să-mi păstrez principiile de om iluminat în ciuda bombardamentului psihologic la care fusesem supus; totuși, nu găseam încă soluția pentru a ieși din această situație și începusem să mă îndoiesc de viitor.

Lăsai lecția la jumătate și ieșii. Hobi, umbra mea omniprezentă, absurdă concentrare de altruism, îmi ieși în cale și îmi surîse... știa pur și simplu numai să fie disponibil.

— Nu mai pot! îi spusei, controlînd cu greutate surda răbufnire interioară. Eu sînt un om de acțiune, nu rezist în această inerție continuă. Am pierdut șirul zilelor petrecute aici pînă acum.

— Pentru noi e o chestiune de secole, îmi aminti

el cu un dulce reproș. Și încă nu se vede capătul. Oricum, te înțeleg și pot să-mi imaginez și ce anume îți lipsește. Te voi ajuta să o întîlnești pe Glorinna.

— Cea cu monștrii? observai alarmat. Vrei să mă supună la altă drăcovenie? Nu știu dacă...

— Cred că mi-am îndeplinit datoria față de tine, continuă masterul. Le voi comunica Înțelepților că nu-ți mai sînt util; ai învățat deja mult și ai nevoie de un tip diferit de ghid: Glorinna.

— Nu voiam să ajung la asta, declarai cu nesiguranță. Tu ai fost mai mult decît un maestru... Nu-mi găsii cuvintele și tăcui.

El surîse cu obișnuita seninătate dezarmantă și mă invită să-l urmez. Călătorirăm prin obișnuitul oraș pustiu și ajunserăm în fața unei clădiri cu fațada trandafirie; era deosebită de celelalte clădiri, și deasupra ei ardea un soare violent și cald; aerul era, în întregime, o reverberație de fulgere sîngerii. Ne oprirăm.

— Aici este! îmi spuse Hobi. Te salut. Pentru noi, Eternii, nu există adio, ci numai un continuu la revedere. Mă vei găsi oriunde și oricînd vei dori.

Îi strînsei mîna și îl privii în timp ce se îndepărta fără să întoarcă deloc capul. Aș fi vrut să-i mulțumesc pentru răbdarea și grija pe care le-a arătat față de mine; dar apropiata întîlnire cu femeia cu păr lung și negru îmi învăluise întreaga minte. Urcai treptele care duceau la un prag încrustat cu basoreliefuri de pietre scliptitoare: desene de trupuri încolăcite și de flori. Intrai și mă pomenii înfășurat într-o ciudată umbră moale ca vata. Cineva, într-un colț, rîdea; un ușor fond muzical îmi însoți pașii pînă ce un zid de negură mă opri. Nici măcar nu încercai să ghicesc unde poate fi ușa.

— Sînt Growman! rostii pe tonul cel mai respectuos cu putință. M-a trimis Hobi.

Lîngă mine se mișcă ceva. Îmi fu frică de un nou truc al masterei și rămăsei paralizat în așteptarea unui răcnet, unui șuierat sau oricărui alt accident neplăcut. Încercai să-mi imaginez ce animal oribil m-ar fi putut prinde cu ghearele și îmi impusei categoric să rămîn nemișcat, de data aceasta chiar că nu m-aș fi opus... Dar cînd o figură delicată se insinuă în penumbră și se îndreptă spre mine, tresării înspăimîntat. O subțire spirală de lumină dezvălui o fată cu păr de aur; un chip dulce și surîzător, un corp plăpînd de copilă abia învăluit în lungi falduri de mătase transparentă. Șovăii.

— Scuzați-mă, murmurai cu voce gîtuită. Credeam că o voi întîlni pe Glorinna... poate am greșit casa.

Ea îmi făcu semn să stau liniștit și, cu o delicioasă ochiadă de complicitate, îmi strînse mîna și mă conduse cu pași ușori spre un perete de întuneric care ne înconjură. Uitai de orice teamă și mă lăsai dus de val. Inspira tinerețe și dorință. Eram încurcat, nu știam cum s-o țin. Acel moale contact îmi transmitea un foc necontenit în vene. După cîțiva pași tenebrele se evaporară și apăru o altă fată.

Cele două fete păreau gemene, dar fu numai o impresie; în realitate, dincolo de o totală asemănare exterioară, noua venită era în întregime opusă primei: avea părul răvășit, un trup împlinit, agresiv, care părea că este gata să explodeze sub presiunea poftelor refulate, ochi ce inspirau maliție și desfrîu, buze rumene, roșii ca focul. Dacă una amintea puritatea virginală, cea de-a doua era curtezana tipică a curților domnești.

În mine se rupse ceva. Cele două nimfe mă luară de braț și mă însoțiră pînă la o sală luminoasă, plină de globuri colorate și ușoare. Urcarăm pe diferite scări și mă pomenii înaintînd prin acea mare de mingi care-mi

ajungea pînă la brîu, într-o mișcare de unde evanescente care se spărgeau de pereții încrustați cu arabescuri ai sălii. Din locuri greu de precizat ajungeau pînă la mine diverse șușoteli, murmure catifelate, chelălăituri prelungi. Pe neașteptate, la dreapta mea, grămada de bile multicolore explodă, aruncînd proiectile moi în toate direcțiile. Se ivi un tinerel gol (atît cît se putea vedea) care, cu un surîs de idiot, începu să înoate în acel lac absurd. Făcu doar vreo cîteva și confuze semne cu brațul invocînd un nume de femeie, pe traiectoria lui mai apăru și o veneră cîrlionțată, cu pieptul pe jumătate ascuns de o cascadă de mărgele argintii. Cu un strigăt de excitație îl luă pe om de după gît, îl sărută cu aviditate și îl trase în jos într-un vîrtej de bile evanescente.

Avusei impresia că înțeleg și nu mă mirai deloc cînd mîini ușoare îmi explorară corpul. Fata cea blondă suspină și căzu printre bile dispărînd cu totul din fața mea. Imediat cealaltă fată o urmă. Nu mai stătui pe gînduri, îmi azvîrlii cît mai departe hainele și mă cufundai în marea multicoloră stăpînit de pofte.

Acolo jos totul părea confuz, moale, o negură fragmentată de lumina opacă ce se strecura prin mingile transparente. Din puține mișcări ajunsei lîngă una din ele și — demonizat de pofte carnale — îi sfîșiai puținele veșminte pe care le purta și o acoperii cu hrăpărețe mîngîieri. Ea mi se abandonă oferindu-mi gura întredeschisă. Dar cum schițai gestul de a o săruta, ea sări de lîngă mine cu un țipăt ușor, cealaltă mă îmbrățișă pe la spate și mă mușcă în joacă de gît și de urechi. Savurai o clipă fiorii de plăcere și mă întorsei. Bîjbîii în van printr-o furtună de sfere, smulgînd o petală de mătase care-mi rămase inertă în pumn și mi se păru că le văd fugind; le auzii rîzînd strengărește pe seama

mea. *Nu poate fi tratat chiar așa un războinic*, gîndii. Cu un urlet feroce le urmai, reușii să prind una dintre ele și s-o trîntesc la pămînt. Începui s-o sărut cu nesaț, dar de data aceasta nu dădui decît peste pielea flască a unui sîn lăsat. Cu un geamăt mă ridicai scîrbit și mă pomenii față în față cu o femeie teribil de urîtă care mă măsură din cap pînă în picioare cu un aer provocator.

— Pleacă de aici, sticato! ordonai. Brusc ea dispăru, împreună cu mingile, cu șoșotelile, cu nimfele, și mă pomenii cu tristețe dezbrăcat în mijlocul unui salon gol.

— Ai greșit încă o dată, Growman.

Mă întorsei furios spre Glorinna. Depășiseră orice limită și nu-mi mai putui stăpîni mînia.

— Aceste provocări sînt o jignire chiar și pentru sălbatici! șuierai.

— Pentru noi, Eternii, dragostea fizică, la fel ca și cea spirituală, nu este o modalitate de a obține, ci, mai curînd, de a oferi altora momente de bucurie, indiferent de aspectul lor exterior. Crezi, oare, că știința noastră nu ne-ar permite să avem întotdeauna tot ce este mai bun? Dar dacă ne-am subordona viața față de lucrurile frumoase, unde am duce apoi tezaurul de civilizație pe care l-am păstrat și sporit în atîtea secole? Bogăție bogaților, putere puternicilor, înțelepciune înțelepților, dragoste celor care, oricum, se bucură de ea?

— Nu mă interesează Misiunea voastră! replicai. Eu sînt cel ce sînt și vreau să dau și să iau cînd și cum hotărăsc. Nu puteți să constrîngeți un om liber.

— Libertatea ta era de a muri în derivă prin spațiul cosmic; tot ceea ce ți s-a permis vreodată, acum ai din abundență! îmi explică femeia cu o vehemență care nu avea nimic din docilitatea lumii în care trăia. Dar chiar

dacă n-ar fi fost așa, tu n-ai fi fost niciodată cu adevărat liber; ai fi depins mereu de pasiuni, de egoism, de nevoile momentului. Prin noi ai ocazia să te înțelegi pe tine, comparîndu-te cu lumea noastră.

— Atunci demonstrează-mi cum anume știi tu să mă înțelegi! o întrerupsei ajungînd-o cu pași rapizi. O îmbrățișai. Citii în ochii ei speriați o rătăcire fugară și mă simții fericit. Nu eram o creație a fanteziei, o fantasmă care ar fi putut fi controlată și distrusă după bunul plac pentru neghioabele lor antrenamente... nu, eram o ființă supărător de vie. Și, poate, la urma urmelor, nici ei nu erau chiar așa de disponibili pe cît ar fi vrut să dea impresia. Zîmbii ironic și, triumfător, îi sfîșiai, fără nici o ceremonie, cămașa albă care-i cădea pînă la glezne. În goliciunea ei o găsii frumoasă și ademenitoare, aceeași viziune ca la prima întîlnire... în acel moment însă n-aveam prea mult timp să observ diferențele, trebuia doar să mă descarc. O mîngîiai hotărît, atingîndu-i trupul în modul cel mai vulgar cu putință. Ea găsi de cuviință să nu se opună, reușind foarte repede să-și recapete seninătatea dintotdeauna, ca și cum ar fi fost și asta una dintre numeroasele probe la care se supuneau. Dar imediat ce devenii dulce, își schimbă atitudinea. O sărutai pe gît, pe umeri și, cu delicatețe, coborîi spre sîni. O strînsei în brațe și pînă la urmă deveni o femeie normală. Se crispă.

— Nu! gemu ea. Nu pot... nu așa...

O ignorai. Ne prăbușirăm pe podea și o posedai cu o vehemență care mă lăsă perplex. În viața mea am avut foarte puțin de-a face cu femeile și numai raporturi plătite, anonime... De data aceasta mi se păru cu totul și cu totul deosebit, minunat. Îmi uitai de ranchiuna inițială și vrusei să repet plăcerea imediat ce mă întremai.

— Oh, Growman, suspină după o eternitate Glorinna. De ce ai făcut-o? Nu trebuia.

— Nu a fost greu, observai eu satisfăcut. Și apoi, dacă nu-ți convenea, puteai să scapi de mine foarte ușor cu unul din trucurile tale.

Ea clătină din cap obosită.

— Nici unul dintre noi nu știe cum să reacționeze împotriva violenței, murmură ea. Pe deasupra, este pentru prima dată cînd mi se întîmplă să fiu posedată așa, împotriva voinței mele... de...

— De un om adevărat! adăugai triumfător. De un sălbatic. Și mă consider doar un umil vlăstar al neamului meu; tatăl meu a violat-o pe femeia care a devenit mama mea după o zi întreagă de război lîngă trupul fără suflare al bunicului meu... Amîndoi s-au tăvălit în sînge, murdărindu-se de sus pînă jos: o bună prevestire pentru mine.

— Oribil! se cutremură femeia, făcîndu-se ghemotoc lîngă mine.

O luai de păr cu un gest energic și o obligai să mă privească în ochi.

— Asta-i lumea din care provin. Nu veți reuși niciodată s-o schimbați, nici măcar cu neghioabele voastre magii. Du-te la Înțelepții tăi și spune-le că Growman a mai greșit o dată! Mă îmbrăcai cu gesturi nervoase și mă îndreptai hotărît spre ușă.

— Rămîi cu mine, te rog! mă imploră Glorinna cu vocea moale.

Nu mă așteptam. Credeam că de acum încolo voi fi condamnat, în schimb, această invocație schimbă cu totul previziunile mele; învinsesem, nu știam cum anume reușisem, dar era sigur că învinsesem.

Mă întorsei lîngă femeie, așezîndu-mă cît mai aproape de ea. Ea își sprijini capul pe genunchii mei și își lăsă părul lung să alunece printre picioarele mele.

— N-am nimic să le spun Înțelepților, poate că ei deja știu; dar este clar că eu sînt aceea care am nevoie să te cunosc... mă simt fără apărare, inutilă. În schimb, tu ești atît de deosebit, lași impresia că ești cinic și rece, în timp ce demonstrezi inteligență și pasiune. Pari un copil cu forța unui uriaș. Între Eterni lucrurile se desfășoară cu totul altfel, mi-e frică...

Îmi trecui mîna cu duioșie pe pletele-i curgătoare și așteptai în liniște, conștient că acum se hotăra viitorul meu.

— Cînd ai venit printre noi eram foarte speriați, continuă fata. Reprezentai primul contact, după aproape patru secole, cu lumea din care am fugit. Totdeauna am crezut că sîntem în siguranță, în schimb ai apărut tu... Poate o prevestire...

O simții tremurînd. Îmi îmbrățișă picioarele și clătină din cap.

— Noi, Eternii, sîntem mereu singuri cu Misiunea noastră, trăim exclusiv pentru ea; să nu ne urăști dacă sîntem constrînși să-ți impunem un mod de comportare care nu-i al tău.

— Eu sînt cel care trebuie să fie iertat, minții cu un rece surîs de satisfacție.

— Scuză-mă, te plictisesc cu această stupidă ieșire a mea, trebuie să te întremezi și să te odihnești, te-ai comportat ca un amant neobosit, observă Glorinna alungînd orice urmă de melancolie. Acum ești oaspetele meu. Închise ochii și imediat sala goală se transformă: lungi tapiserii acoperiră pereții, apărură ferestre întredeschise care dădeau într-o grădină înflorită de unde se auzea un melodios ciripit de păsărele; niște mobile de lemn umplură armonios spațiile libere și — în sfîrșit — se formă la picioarele noastre un covor încărcat cu tot felul de bucate emanînd un miros ademenitor.

— Întrece orice închipuire! exclamai întinzînd mîinile după mîncare. Cu asemenea puteri nu știu ce altceva ai mai putea să-ți dorești. În altă parte te-ar considera o divinitate.

Mastera surîse și mă ajută să aleg bucatele.

— Departe de Arcă n-aș fi în stare să combin nimic. În plus, orice creație mă obosește. Mi-au fost necesari cam o sută de ani pentru a reuși să-mi stăpînesc fantezia și să mă sincronizez cu Sintetizatorul. Este necesară o disciplină mentală de fier, cea mai mică neatenție ar putea da naștere la deformări în obiecte, anomalii în structura lor moleculară și chiar durere fizică reală. Totuși, trebuie să admit faptul că sîntem de mare ajutor fraților noștri: fără aceste creații n-ar fi capabili să reziste îndelung în activitatea lor de studiu și perfecționare. Și tu ai putea să devii ca mine, Înțelepții susțin că posezi fantezie și energie suficiente, ai un creier tînăr, proaspăt și neuzat de excesive specializări intelectuale. Trebuie doar să renunți puțin la impetuozitatea ta... nu va fi greu și te voi ajuta.

— Chiar crezi că voi fi în stare de așa ceva?

— Da. Poate îți vor trebui ani, dar vei reuși.

Mă prefăcui că fusesem convins cu ușurință și începui să mă joc cu sfîrcurile negre ale femeii. Aveam cu totul alte proiecte, n-aveam chef să mă las tîrît într-un asemenea joc. Totuși, ea îmi plăcea și asta îmi cam încurca planurile de a-mi recăpăta libertatea. Începusem să-i înțeleg pe Eterni, să mă las pătruns de intențiile lor și — în felul acesta — devenisem mai optimist...

— Acum, după ce ai terminat faza de instruire teoretică, te poți opri la mine pentru practicile mentale, continuă Glorinna. Ți-aș fi recunoscătoare, pentru că acest lucru m-ar putea ajuta și pe mine. Am nevoie să mă simt umană, folositoare cuiva, vie.

Eternii nu știau să mintă, se înfățișau întotdeauna limpezi, transparenți, și în acel moment crezui că am înțeles totul despre ea. Îmi lăsai degetele să curgă de-a lungul gîtului moale pînă la piept.

— Oh, Growman, îmi pui la grea încercare cunoștințele de masteră! protestă ea cu dulceață.

Continuai să o mîngîi, savurînd cu oarecare răceală subtila formă de stăpînire pe care o stabilisem. Și apoi era grozav de frumoasă. O îmbrățișai și o trăsei spre mine.

— Acum sîntem doar bărbat și femeie, șoptii eu, putînd să notez cu satisfacție că unele contururi ale obiectelor din jur se risipeau. Cînd o sărutai, întregul decor se evaporă cuprins de o vîlvătaie tăcută.

CAPITOLUL AL NOUĂLEA

Profetul

Traiul cu Glorinna și dragostea pentru ea era tot ce puteam face acolo, dar asta nu mă împiedică să cultiv cu insistență dorința de a fugi de pe Arcă repede și cît mai departe de grețoasa ei atmosferă de seninătate. Oricît m-aș fi străduit, o asemenea acțiune era imposibil de realizat fără să fac rău, în special ei. Cu toate acestea nici măcar o clipă nu-mi trecu prin gînd să rămîn la Eterni. Mi se părea că cineva aștepta de la mine să întreprind o asemenea operație și că eu aveam obligația morală să nu-l dezamăgesc pe acest cineva misterios. Poate că era vorba de spiritul tatălui meu, ale cărui învățături îmi reveneau foarte des în minte.

Oricum ar fi fost, cînd crezui de cuviință că am învățat destule, trecui la acțiune.

— M-am hotărît să accept intrarea într-o celulă de hibernare! afirmai. Glorinna tresări; ne găseam pe terasa unui turn foarte înalt, departe de obișnuita lume a Arcăi, un turn aparent izolat între nori albi de vapori.

— E încă prea devreme pentru o asemenea hotărîre! observă ea înfuriată.

— Sînt un luptător obișnuit să înfrunte realitatea, chiar și cînd nu este plăcută, nu sînt altceva decît un apărător al Rațiunii! continuai eu cutezător. Nu pot să împărtășesc modul vostru de a trăi, iar hotărîrea mea nu cred că ar constitui pentru cineva o problemă, cu atît mai mult o amenințare. Voi dormi așteptînd să capăt din felul de a trăi și a muri al lumii din care provin.

Cum prevăzusem, de altfel, ea se opuse; plînse, se rugă, încercă să mă convingă. Dar nu fu deloc ușor să-i rezist, mai ales cînd își manifestă dorința de a împărtăși soarta mea. O îmbrățișai, o sărutai și pînă la urmă se opri. Pe cînd coboram la sol, întreaga populație conștientă a astronavei fusese deja informată de alegerea mea, și două rînduri de oameni mă însoțiră la clădirea unde se aflau celulele.

— Spada mea, murmurai pe neașteptate, simulînd un gînd fugar, nici un om din bandă nu poate muri fără spadă: prietena credincioasă în atîtea confruntări... Dar nu o creație pasageră, o vreau pe a mea, aceea adevărată.

— Nu este vorba de moarte, îmi aminti cu tristețe femeia. O să vezi, într-o zi ne vom întîlni din nou...

— Peste o mie? Două mii de ani? Nu va mai fi același lucru.

Glorinna lăsă impresia că șovăie.

— Este o armă, ar trebui să cerem voie de la Înțelepți.

— Nu este cazul, observai cu promptitudine. Vreau doar să am ceva care să-mi dea forța să merg pînă la capăt... Noi, sălbaticii, sîntem condiționați de aceste formalisme...

— Cum vrei! acceptă mastera lăsînd să se întrevadă în privirea ei mîhnită o scurtă, dar feroce luptă interioară. Și, puțin după aceea, o pasăre cu aripi aurii depuse la picioarele mele spada mult dorită. O prinsei cu putere, tremurînd din toate încheieturile, și, cu mare greutate, reușii să mă stăpînesc. Verificai dacă pilele erau încărcate. Îmi prinsei arma la cingătoare și mă îndreptai spre locul de odihnă. Trecui așa prin fața celulelor transparente unde zăceau prietenii mei. Păreau adormiți. Scuturai din cap și mă dădui înapoi. Pe

coridorul unde mă aflam nu încăpeau decît foarte puțini oameni: Glorinna și încă vreo zece persoane care mă însoțiseră cu asiduitate în timpul șederii mele pe Arcă. Foarte hotărît acționai asupra comenzii care declanșa reanimarea celor adormiți.

— Growman! interveni Glorinna. Nu trebuie, n-a venit ceasul să-i trezești.

Nu mă sinchisii de ce spunea femeia. Imediat pereții celulelor se încețoșară, în timp ce un zgomot insistent însoțea ieșirea prietenilor mei.

Cu toate acestea, nici unul dintre Eternii prezenți nu încercă să se opună: nu nutreau nici o suspiciune față de ceea ce făceam eu.

— Șefule, ce s-a întîmplat? întrebă Giò-giò, scrutînd ca un tîmpit interiorul în care se afla.

Așteptai pînă ieșiră toți, surîsei cu tîlc Hilenei și le dădui de înțeles că nu era momentul să pierdem timpul cu pălăvrăgeli. Cînd își dădură seama de situație, îi arătai lui Osne pe Eterni.

— Bagă-i înăuntru! îi ordonai.

— Raraak! Stăpîne Growman! mîrîi acesta și, cu o rotire de brațe, prinse întreg grupul, pe care-l împinse cu toată forța în celule.

— Dar, dragule... observă uluită mastera.

În ochii draisterei sclipi un fulger. Mă prefăcui că nu-l observ.

— Scuză-mă, Glorinna! replicai. N-aș fi putut să rămîn îmbălsămat atîtea secole. Doar sînt un șef de bandă, un luptător.

— Dar nu te gîndești la Arcă, la Misiune?

Nu o lăsai să termine; cu un cui în inimă, o lovii cu pumnul și apoi o susținui în timp ce cădea leșinată la pămînt.

— Ne va servi ca ostatic, le explicai eu în timp ce

ce i-o încredințam lui Giò-giò. Acum urmați-mă și, indiferent ce s-ar întîmpla, să nu vă lăsați intimidați: sînt numai năluciri, unicul lucru real este această spadă! și o ridicai hotărît.

La apariția noastră, o rumoare confuză se ridică din mulțime.

— Nu sîntem creații! urlai. Sîntem ființe vii. Nu vă opuneți, și nu veți suferi nici voi, nici ostatica. Aceasta este o armă adevărată. Îmi însoții vorbele cu o lovitură puternică prin aer. Eternii se dădură înapoi și în piață încetă pe neașteptate orice zgomot.

— Șefule, ăștia nu prea vor să lupte, șușoti cu nedumerire stegarul. Au o mină așa de liniștită!

— Așteaptă să te întîlnești cu una din creațiile lor...

Dar nu se mai întîmplă nimic. Însoțiți de o liniște de mormînt ajunserăm la locul unde ne țineam armele și, fără nici o dificultate, intrarăm în posesia lor. Acolo apăru primul pericol. Hilena rămăsese mută și undeva mai la o parte, de-a lungul întregului drum, dar imediat ce puse mîna pe un pumnal se întoarse spre mine.

— Porc trădător! urlă ea în timp ce se aruncă asupra mea.

Încremenii stupefiat, neputincios în fața acelui pumnal, care se cufundă într-o pernă apărută din senin pe pieptul meu. Așteptai următorul atac al amazoanei, dar acum își descărca mînia și ura într-un plîns eliberator. Mă ocupai de Glorinna, care mă privea copleșită. Era mai grațioasă ca oricînd, în ciuda chipului livid; și ea plîngea și, imediat ce îi mulțumii pentru providențialul ajutor, își întoarse fața în altă parte. Nu puteam să trăiesc tot așteptînd o a doua răbufnire de gelozie.

— Ține, Hilena, este al tău.

— Tu... tu ești...

— Sînt un om care a făcut totul ca să te salveze! o întrerupsei. Și indiferent ce s-a întîmplat, asta nu schimbă cu nimic promisiunea pe care ți-am făcut-o.

În timp ce o linișteam nu-mi putui stăpîni un neașteptat gînd despre cu totul alte griji. Eliberarea prietenilor mei se făcuse cu o rapiditate incredibilă. Mă temeam că Eternii vor încerca să mă împiedice cu creațiile lor; în schimb, nu mi-au pus în cale nici un obstacol. Nu reușeau să conceapă violența reală. Nici măcar cînd era vorba de a se apăra pe ei înșiși.

— Trebuie să punem stăpînire pe Arcă! declarai cu entuziasm. Este una dintre cele mai mari astronave pe care Universul le-a văzut vreodată, și vom putea s-o capturăm fără nici o dificultate.

— Ce vrei să faci cu ea, Growman?

Înțelepții apăruseră pe neașteptate la spatele meu și atît de aproape de mine încît păreau și mai plini de prestanță. Instinctiv căutai în solidaritatea prietenilor mei un pic de siguranță.

— Ceea ce voi crede că este rezonabil, răspunsei pînă la urmă. Scosesem spada și o țineam la vedere. Dar ei nu păreau deloc impresionați.

— Arca nu cunoaște frica fizică așa cum nu cunoștea nici samavolnicia, minciuna și aviditatea de putere pe care tu le-ai adus printre noi, continuă vocea bătrînilor. Noi te-am salvat de la moarte sigură și tu răspunzi furînd ceea ce nu este al tău. Să fie, oare, aceasta forța Rațiunii la care faci mereu apel?

— Vorbe goale! replicai fără să știu însă cum să procedez în continuare. Așteptam o reacție din partea lor, ceva teribil, dar ei se limitară să mă asculte.

— Noi, oamenii, așa sîntem făcuți: încercăm să transformăm realitatea în favoarea noastră. Iar Arca îmi servește pentru o cauză nobilă: aceea de a face să

triumfe drepturile legitime ale draisterilor asupra uzurpatorilor. Cred că asta este mult mai rațional decît misiunea voastră.

— De ce, care sînt meritele deosebite pe care draisterii le-ar avea față de dușmanii lor, ca să fie ajutați?

Nu știui cum să răspund, și Hilena îmi sări în ajutor.

— Strămoșii mei au colonizat Ramookul în epoca de aur și de bunăstare, au apărat adevărata credință și au dominat cu înțelepciune oameni și sclavi, declară ea. Drepturile noastre provin de la zei și de la Strămoși.

Înțelepții nu arătară nici cel mai mic interes față de aceste argumente și începură să mă privească din nou. Sub privirile lor severe mă simții aproape gol.

— Sînteți meschini și miopi, un umil compendiu plin cu toate mizeriile lumii din care proveniți, reluară ei. Ați merita să fiți aruncați în neantul din care ați venit. Dar nu o vom face, ar fi împotriva principiilor pentru care, de secole, trăim în exil. Civilizația pe care o apărăm de uitare este una și aceeași cu cea care v-a produs; voi sînteți produsul inițial și final al unui proces transcendental din care noi reținem numai aspectele fundamentale. Nu putem deci să refuzăm noua experiență în care ați început să ne inițiați. Ia în stăpînire Arca, Growman, proclamă-te condotierul nostru și condu-ne așa cum îți dictează conștiința. Responsabilitatea pe care o accepți de bunăvoie este enormă; dacă te va zdrobi, noi ne vom întoarce și vom relua calea așteptării.

Încremenii, tremurînd de frică, privind golul care pînă acum o clipă îi conținea; nu înțelesesem prea mult din acel discurs, dar ceva mi se părea foarte limpede: învinsesem.

— Este începutul Misiunii, șușoti, încă nevenindu-i să creadă, Glorinna. Și nu vor fi Înțelepții aceia care ne vor conduce, ci tu.

Mă simții deodată ridicol. Băgai spada în teacă și încercai să arăt o atitudine normală.

— Încetează odată să mă privești așa! protestai eu pe un ton dur. Sînt stăpînul Arcei... Ce vă tulbură atîta? Întorsei spatele și mă îndreptai spre ieșire. Mulțimea fără număr care se îngrămădea în piață întrecea orice închipuire: sute, mii, zeci de mii... Toți Eternii mă așteptau în liniște.

Mă oprii pe trepte, sfîșiat între dorința de a fugi și cea de a-i domina. Căutai o sugestie la prietenii de lîngă mine, dar mă izbii de chipuri și mai uluite, și mai descumpănite decît al meu.

— Acum ăștia ce mai vor? o întrebai pînă la urmă pe masteră.

— Ca tu să-i conduci! răspunse ea cu seninătate. Depășise starea inițială de rătăcire, în ochii săi nu citii nici ranchiună pentru păcăleala trasă, nici spaimă de viitor, ci o incompresibilă forță, o siguranță care contrasta cu îndoiala mea.

— Trebuie să-i conduc, spusei tremurînd ca varga. Dar unde?

*
* *

Arca întreagă apăsa acum pe umerii mei, cu întreaga sa încărcătură umană, întocmai cum preziseseră Înțelepții. Acum eu eram acela care trebuia să hotărască încotro să mergem și ce să facem, și foarte puțini își dădeau osteneala să mă ajute. Cei mai mulți, în schimb, așteptau lucruri mari: Eternii ardeau de nerăbdare să debarcăm pe vreo planetă și să ajutăm umanitatea

suferindă; Hilena, deşi rece, aştepta să se întoarcă pe Ramook şi să-i strivească pe glenicşi cu enormele puteri acumulate; Giò-giò se mulţumea doar cu răspunsul la ultima dintre nenumăratele sale întrebări.

— Bine! mă hotărîi eu să-i dau măcar lui satisfacţie. Îţi voi permite să cobori cu mine. Pe ce planetă vom ajunge de data aceasta? îl întrebai pe tehnicianul care stătea la comanda proiectorului transmaterial (unul dintre numeroasele dispozitive de pe Arcă, el permitea să debarcăm de pe oraşul-astronavă fără ca acesta să fie nevoit să aterizeze).

— Tromax IV, domnule condotier! răspunse acesta reţinîndu-se cu mare greutate să nu mă numească Înţelept, titlul care mă aştepta după investirea mea drept condotier şi pe care mă încăpăţînam să-l refuz.

Numele nu-mi spuse nimic.

— Bagă de seamă să ne debarci într-un loc pustiu! îl avertizai, amintindu-mi de dezastrul de la ultima debarcare, cînd am coborît într-o piaţă plină de oameni; ne-au crezut demoni şi ne-au atacat; cinci din suita mea au fost ucişi, iar eu m-am ales cu o piatră în frunte. Cu această ocazie am descoperit că Eternii, dincolo de Arcă, încetau să mai fie aceiaşi, iar masterii nu mai puteau *crea* nimic. Însă acesta nu era decît unul dintre atîtea alte necazuri...

— S-a făcut! promise el, dar nu mă linişti deloc.

Pe placa de lansare luară loc zece persoane, obişnuiţii misionari hotărîţi să mă însoţească, indiferent de riscurile pe care aveau să le înfrunte. Renunţasem să-i mai rog să renunţe. Datoria de a mă gîndi la siguranţa lor, nu la a mea, nu mă însenina deloc. Murmurai o frază de neînţeles drept răspuns la diversele semne de salut şi mă gîndii, sporindu-mi şi mai mult indispoziţia, la Rimmel şi la vocaţia sa religioasă; începuse să

urmeze un curs de teologie tocmai cînd aş fi avut mai mare nevoie de un stegar... Osne prefera să se ascundă în continuare cu vreun master care îi oferea mereu mîncăruri rafinate, create ad-hoc. Glorinna stătea departe, ca să nu rănească sensibilitatea celeilalte femei... În concluzie, eram singur, cu neplăcuta senzaţie de a fi fost înşelat.

— Să mergem! bombănii eu.

O clipă mai tîrziu proiectorul anulă spaţiul înconjurător şi ne transportă într-o luncă dezolantă, sub un soare arzător în a cărui lumină, în numai cîteva clipe, mă făcui lac de sudoare. *Cine mi-o fi făcut-o?* întrebai în gînd.

— Pe unde o fi oraşul? mă adresai apoi cu voce tare.

Îmi fu arătată o direcţie. O urmai, dar numai pentru a mă opri în faţa unei umbre istovite care mi se puse în cale. Ochii holbaţi, craniul umflat îmi dezveliră imediat prezenţa murdară a unui consumator de larba Transei. Dacă eram aproape de un cimitir însemna că centrul locuit nu putea fi nici el prea departe. Mi se păru curios că nenorocitul îndrăznise a se arăta în plină zi... Dusei mîna la spadă.

— Ai milă, înger sau demon, orice ai fi, ai milă! se smiorcăi acesta.

Ne văzuse probabil răsărind în faţa ochilor din senin şi era normal să ne considere altceva decît simpli călători.

— Pleacă, bastardule! îl ameninţai eu plin de dezgust. Du-te dracului la mizerabilii tăi!

— De ce-i tratezi aşa pe cei asemenea nouă?

Mă întorsei către fetişcana care vorbise din spatele meu şi, cu mare greutate, mă stăpînii să nu blestem.

— Acest nenorocit este un blestemat, un drogat

destinat să moară din cauza viciului său. Prin moartea sa, planta se va înmulți apoi și va secera alte victime, îi explicai eu cu o liniște plină de suferință. Am văzut sate întregi pustiite din cauza acestor ființe de infern.

— Tu ai văzut vreodată infernul? mă întrebă ea.

Rămăsei cu gura căscată, fără să mai scot un cuvînt.

— Și atunci, cum de ești în stare să-i recunoști creaturile? continuă serafica fetișcană. Dacă-mi permiți, condotiere Growman, aș dori să mă ocup eu de acest sărman. M-am specializat în medicină.

— Nu cu mine, o, doamnă... Nu pierdeți timpul cu mine, se rugă drogatul, încurajat de acele cuvinte. Mergeți la soția mea, este gata să nască un copil... fiul meu, și nu vreau să aibă trista soartă pe care o avem noi, consumatorii de droguri... Ne-au constrîns să mîncăm planta aceea oribilă... nici unul n-a vrut, dar ne-au constrîns... se justifica nenorocitul. Îl observai cu alți ochi. Nu era zdrențăros, hainele sale aminteau bunăstarea antică. Mă întorsei s-o privesc pe Eternă, radioasă, pătrunsă în întregime de o mistică ardoare. Dacă aș fi refuzat-o, aș mai fi rămas condotierul Growman? N-am-vrut să risc. Întorsei spatele, dîndu-i consimțămîntul meu.

— Ne vom instala tabăra aici! hotărîi cu mîhnire. Mă voi deplasa în oraș numai cu încă două persoane, nu vreau să trezim suspiciuni.

Ascultară foarte docili. Unii îl urmară pe drogat, alții începură să înalțe corturi care să ne apere de razele soarelui, iar alții se ocupară de pregătirea mesei de seară. Nu reușeam să-mi explic cum putuseră să renunțe la confortul lumii lor pentru a se umple de murdărie, sudoare, oboseală și, cu toate acestea, să rămînă fericiți. Mă uitai spre cerul albastru și încercai

să ghicesc unde se afla Arca. Știam că se găsea undeva deasupra noastră, gata să ne recupereze în caz de pericol, dar invizibilitatea aceea a sa mă făcea să nu mă simt în siguranță.

— Să nu luați nici o inițiativă! le ordonai celor ce rămîneau. Dacă vă interoghează cineva, spuneți că sînteți clerici în serviciul zeului Atmilia. Cred că asta ajunge, în general sînt respectați oriunde. *Dar vor fi fiind în stare să mintă?* mă întrebai nedumerit.

Pornii urmat de Giò-giò și de alți doi oameni cu o mină aiurită; blestemam în gînd soarele și soarta cea rea. După o oră de drum dădurăm peste o potecă pustie și — în depărtare — siluetele uniforme ale cîtorva locuințe.

— Ce loc o fi acesta? întrebă Giò-giò însoțindu-mă îndeaproape.

— Numele nu ne folosește la ceea ce avem de făcut.

— Și ce trebuie să facem? — insistă grăsanul.

Aș fi vrut să-i destăinui că nu știam nici eu, dar m-am temut de valul de întrebări cu care m-ar fi copleșit.

— Am chef să prăpădesc banii de argint aduși de pe Ramook! îi spusei eu cu un surîs ironic. A trecut o veșnicie de cînd nu ne-am mai îmbătat zdravăn. Mă îndoiesc însă că ne vor ajunge, deci ne vom mulțumi cu un chêf strașnic.

El confirmă satisfăcut. Avea nevoie de foarte puțin pentru a se simți satisfăcut.

Orașul avea caracteristici umane, foarte asemănătoare cu centrele locuite pe care le cunoșteam. Cu multele cupole metalice, cu turnurile înalte încoronate cu antene parabolice, cu rampele de lansare îndreptate spre cer, amintea de trecutul îndepărtat, cînd, după cîte își amintesc bătrînii, mii de astronave legau cu o

urzeală invizibilă, dar vie, centrele din întreaga Galaxie. Acum platformele erau goale, hangarele pustii și gropile largi de pe suprafața lor dezvăluiau lenta, dar necontenita uzură a timpului și a omului. Mult mai recente apăreau, în schimb, zidurile de piatră care încercuiau construcțiile, căsuțele sărace și întunecoase din spatele clădirilor antice: un contrast strident între acele ziduri sclipitoare proiectate spre infinit și mizerabilele vizuini opace, bine ancorate în sol.

— Șefule, acela nu este drapelul glenicșilor?

Încă înainte de a fi fost întrebat încremenisem privind îngrijorat niște țesături de mătase galbenă, care aveau imprimate pe ele imaginea unei comete negre, unduind pe meterezele celor mai înalte turnuri. Ca și cum asta n-ar fi ajuns, aproape de porțile orașului se întindea o tabără militară de unde eram observați cu o vie curiozitate.

— Să fie, oare, posibil ca, din toate planetele Universului, să nu nimerim decît în Ramook! blestemai cu dinții strînși. *Dar nu poate fi*, reflectai, *căldura acestui loc contrastează prea evident cu frigul pe care l-am încercat în lumea draisterilor*... Dar, atunci, de ce acele steaguri?

Hotărîi să înaintăm; dacă ne-am fi întors, n-am fi făcut altceva decît să ne atragem alte necazuri, mai ales că printre luptători se găseau și lăncieri.

— Lăsați-mă pe mine să vorbesc! le ordonai. Grăuntele de siguranță care-mi mai rămăsese se împuțina pe măsură ce ne apropiam. În tabără străluceau, pline de energie, două steaguri. Glenicșii trebuie să fi fost grețos de bogați dacă-și puteau permite să plătească două bande pentru apărarea unui orășel aparent fără importanță. Poate, în fața acelei desfășurări de forțe, chiar și Hilena și-ar mai fi domolit nițel arzătoarea dorință de răzbunare.

— Cine sînteți și unde mergeți? Străjerul, cu pielea neagră caracteristică popoarelor australe, ne amenință cu lancea. Mari picături de sudoare îi alunecau pe obraz, suferea teribil din cauza căldurii. Asta îl făcea în mod sigur mai puțin maleabil, dar în nici un caz prea dornic să se plimbe.

— Growman, negustor de țesături; sînt în căutare de marfă! răspunsei imitînd accentul glowsilor, o rasă de țigani cunoscută cît de cît oriunde. Străjerul rîse, arătîndu-și dinții ascuțiți.

— Nu-i o minciună prea grozavă! rîse el batjocoritor. Oricum, poți să mergi. Nu sînteți primii dintre foștii domni ai acestui loc blestemat care se întorc acasă. Norocul vostru este că nu ne plătesc la bază pentru capetele consemnate. Dacă vă interesează, glenicșii înrolează pe oricine este capabil să mînuiască o sabie; duceți-vă la clădirea unde se țin armele și, deseară, veți mînca în contul noilor stăpîni.

— Acești glenicși sînt chiar așa de puternici? mă informai cum n-am făcut-o niciodată.

— Dar din ce pustiu ai răsărit? observă mercenarul. Oare tu încă nu știi că domnii Cometei Negre au ocupat mai mult de douăzeci de sisteme? Sosesc principi și domnitori din toată Galaxia ca să ceară protecție și să le jure credință, iar cine nu se supune are zilele numărate. Urmează sfatul meu, *negustorule*, mergi și înrolează-te: plata este bună și nu peste multă vreme nici nu va fi nevoie să-ți riști pielea în bătălie. Privește la noi, de exemplu; ne-au lăsat aici să facem de strajă la cîțiva zdrențăroși... dacă n-ar fi căldura...

Îi mulțumii cu o plecăciune și mă grăbii să trec mai departe, apăsat de un nor de gînduri, unul mai macabru decît celălalt. Crezusem că a fi condotier pe Arcă îmi va da posibilitatea de a crea un mic domeniu în vreun

colț liniștit, să-mi pot constitui acolo o bandă, măcar să acumulez bogății pentru a-mi ține promisiunea făcută Hilenei. Chiar și numai pentru a aștepta ca glenicșii, ca atîtea neamuri care s-au impus prin violență, să dispară din cauze interne: invidie, răzbunări... În schimb, puterea lor sporea mereu, iar eu cădeam din lac în puț. Undeva trebuie să fie un zeu care avea ceva de împărțit cu mine.

Mersei fără o țintă precisă de-a lungul cartierelor noului oraș: case și căsuțe îngrămădite unele în altele, ulițe prăfuite unde se mișca o colectivitate de servitori, proxeneți, copii ai nimănui, insensibili la căldură și la murdărie. Voiam informații mai exhaustive decît cele furnizate de soldați și alesei, după multe șovăieli, o tavernă nu prea aglomerată.

Intrai și mă așezai cu ai mei la o măsuță izolată undeva în partea întunecoasă a localului. Pe zidul opus ardea, în ciuda căldurii, un foc la care se frigea o mare bucată de carne. De jur împrejur erau pereți de calcar înnegriți de fum, pe care un maniac trasase — zgîriind stratul cenușiu — lungi teorii cu numere și alte simboluri necunoscute. Îmi aruncai privirea mai sus și-l înfruntai pe hangiul care se îndreptase imediat spre noi, vizibil nedumerit de croiala străină a hainelor noastre.

— Cu ce vă pot servi, nobili călători? Avem vin din Insulele Fericite; pe deasupra, am paturi moi și curate pentru noapte, iar pentru cei ce doresc o companie pot...

— Hrană și vin! i-o tăiai scurt. Eu și servitorii mei sîntem grăbiți. Dar nu mi-ar displace să vorbesc puțin cu cineva. Sînt negustor și caut un loc unde să deschid un magazin pentru mărfurile mele.

Obrazul colorat al interlocutorului se ilumină.

— Orice dorință a ta este și a mea! suspină el. Prin aceste locuri sînt rari călătorii, iar după pielea voastră albă se vede că nu sînteți de pe aici. Faceți parte din suita noilor stăpîni.

— Nu, chiar știu foarte puțin despre ei. Ce fel de oameni sînt? Vă obligă să plătiți multe taxe?

Păru uluit de întrebările mele, aproape contrariat, probabil era mai nerăbdător să afle vești, decît să le dea; oricum, se dovedi foarte abil în a-și ascunde contrarierea și răspunse cu supunere:

— Glenicșii vin de departe; nimeni nu-i cunoaște în realitate, chiar dacă toți vorbesc despre ei; se pare că poartă război după război, fără să sărăcească deloc. Prin popor circulă zvonul că ar fi capturat un demon din Vahalli și se servesc de puterea lui magică, înșelîndu-l cu sufletele demonilor învinși. Dar sînt pălăvrăgeli fără sens, de necrezut pentru un om de știință ca mine. Și sublinie ultimele cuvinte cu un surîs de superioritate și satisfacție. Crezui de cuviință că este bine să-i dau apă la moară pentru a-i cîștiga încrederea.

— În ce ramură a științei v-ați specializat? îl întrebai eu.

Ochisem bine. Hangiul își umflă pieptul, ordonă valeților să ne stea la dispoziție cu cea mai mare hărnicie, aduse un scaun la masa noastră, se așeză și ne declară:

— Matematica sau, domnul meu, marea Matematică a antichității. Gîndește-te că posed două cărți de hîrtie plastică veritabile, dintre care una aproape completă; citindu-le cu atenție mi-am dezvoltat talentul. Rezolv adunări, scăderi, împărțiri și alte operații, fără să greșesc. N-o spun ca să mă laud, dar nici la curțile prinților nimeni nu știe să demonstreze teorema Triunghiului Dreptunghiular așa cum o fac eu.

Observați cîte exerciții am rezolvat pe pereți... sînt roadele a ani și ani de studiu.

Era prea de tot, și mă grăbii să schimb vorba, dar tocmai atunci interveni un Etern.

— Văd că v-ați întrerupt calculul acela, spuse. Presupun că ați întîmpinat dificultăți în calcularea tangentei cu valoarea negativă.

Hangiul păli, sări în picioare ca străbătut de un fior de neîncredere și-l privi cu ochii holbați pe cel care rostise acele cuvinte.

— Servitorul dumneavoastră cunoaște Matematica... — bodogăni.

Îl săgetai cu privirea și el tăcu.

— L-am cumpărat să mă ajute la socoteli, îi explicai iritat.

— Știți să continuați exercițiul? întrebă hangiul, copleșit de întîmplare.

Cel interpelat clătină din cap în semn că da, ajunse lîngă perete, luă o pietricică și începu să cresteze numere și simboluri ilustrînd diferite pasaje. Urmă îndelung pînă ce, spre ușurarea mea, se sfîrși spațiul liber de pe zid.

— Regret, conchise Eternul întristat. Nu pot să termin... dar dacă vreți, vă voi învăța cum să faceți hîrtie din celuloză, așa veți scrie mult mai ușor...

— E fantastic! se entuziasmă hangiul. O adevărată minune!

— Mă cheamă Arangete! se prezentă celălalt cu umilință. Sînt un învățat de pe Arcă și...

Îl făcu să tacă, iar cînd, tocmai la timp, sosi mîncarea, îmi descărcai toată furia asupra bucatelor. Ceilalți mă imitară, iar hangiul rămase privindu-ne extaziat, ca și cum am fi fost îngeri din cer. Cînd terminarăm, mă ridicai.

— Vreau să plătesc! declarai eu morocănos. Mă grăbesc.

Stăpînul tavernei se posomorî.

— Așa curînd? se smiorcăi el rotindu-și ochii mîhniți peste simbolurile de pe ziduri. De ce nu vă opriți pentru noapte? Mîine aș fi încîntat să vă conduc personal în bazar, se pot încheia afaceri bune... Fără să mai punem la socoteală că în jur sînt mulți dezertori din ultimul război: e periculos să călătorești. Peste trei zile va trece pe aici o caravană cu escortă. Nu-mi datorați nimic, va fi doar un mic omagiu adus companiei voastre. Vă rog...

— Regret! insistai eu neclintit. M-am hotărît deja.

Hangiul păru definitiv pierdut, scotoci frenetic în creier căutînd ceva și — în sfîrșit — păru că a găsit.

— Îl cumpăr! exclamă. Îl cumpăr pe servitorul dumneavoastră. Cît cereți pe el?

Propunerea mă găsi nepregătit.

— Vă rog din toată inima! mă imploră el. Afacerile dumneavoastră nu au nevoie de un geniu matematic, vă voi da cincizeci... o sută de bani de argint.

Suma mi se păru exagerată și teribil de ademenitoare.

Îl scrutai neîncrezător pe interlocutor, iar acesta înțelese imediat situația. Alergă repede, atît cît îi permitea burta, spre poarta localului, o închise și, puțin după aceea, se întoarse cu un chiup de lut, îl deschise și-i vărsă conținutul pe masă. Urmă un dans clinchetitor de monede rotunde. Luai una care era gata să cadă și o cîntării: era bună. Pe fețele sclipitoare se vedeau foarte clar simbolurile lumii antice și o inscripție: Banca Centrală a Ligii Galactice, creditul zece.

— Sînt o sută de arginți! surîse hangiul satisfăcut. Au fost păstrate perfect, aproape ca noi. De trei gene-

rații familia mea are grijă de ele cu strășnicie. Un "da", și sînt ai dumneavoastră.

— Bine! spusei eu cu glas moale, apoi, sughițînd pentru a mă corecta, mă întorsei spre Etern. Ești de acord, nu-i așa?

Arangete confirmă. Grăsanul îl îmbrățișă.

— Vei fi mai mult decît un fiu pentru mine, casa mea va fi și a ta, iar dacă, într-adevăr, vei reuși să produci hîrtie îți voi reda libertatea. Nu știu din ce lume veniți voi, dar aici se găsesc destui domni care ar plăti chiar și o mie de bani de argint pentru o foaie albă de hîrtie pe care să scrie, să deseneze, să picteze.

Ridicai din umeri și-mi umplui buzunarele cu banii primiți. Îmi luai rămas-bun și îl trăsei la o parte pe matematician.

— Prefă-te că nu s-a întîmplat nimic, la noapte te voi ajuta să fugi pe Arcă, punînd în funcțiune proiectorul! îi propusei eu, simțindu-mă oarecum vinovat.

Dar el se opuse:

— Ne-am dat cuvîntul, domnule condotier! sublinie el foarte calm. Pe deasupra, mă simt fericit să-mi încep Misiunea cu acest om, mi se pare cinstit și plin de o nevinovată dorință de a-și spori cunoștințele. Puteți pleca liniștit.

— Bagă de seamă, să nu-ți scape nimic în legătură cu Arca! îi recomandai.

Eternul mă asigură că așa va face, iar eu mă grăbii să plec.

Ieșii din oraș ca un tîlhar, în timp ce soarele tocmai se stingea la orizont. Dar conștiința mea fu răvășită, în continuare, de alte și alte griji. Mă gîndeam din nou la ceea ce spusese hangiul, fiind silit să recunosc faptul că mă grăbisem peste măsură: dacă, într-adevăr, Arangete știa cum se fabrică hîrtia, ceea ce făcusem eu nu

era deloc o bună afacere, iar acel burtos m-a dus de nas prea de tot cu poveștile lui despre numere. Hîrtia valora cît o avere, se găseau chiar dintre aceia care erau în stare să vopsească în alb cărți foarte rare și costisitoare, păstrate din antichitate, numai pentru a-și da frîu liber propriilor manii literare. Cei mai puțin pretențioși foloseau piei de animale bine argăsite, dar nu era același lucru: erau grele, miroseau urît și nici nu erau cu adevărat albe.

Mă gîndeam mai ales la acei blestemați de glenicși, care-mi lăsau impresia că vor să devină stăpînii universului. Cine știe de unde procurau bani, arme și astronave ca să poată ajunge oriunde...

Încetai să mă mai necăjesc doar cînd ajunserăm aproape de corturile unde se instalaseră însoțitorii mei. Observai imediat prezența unei mulțimi apreciabile, persoane cu aspect inconfundabil. Grăbii pasul și mă aruncai în mijlocul gloatei, cu spada ridicată.

— Plecați de aici! Animale ticăloase!

Urmă un moment de panică, apoi se auzi vocea convingătoare a fetișcanei care îl ajutase pe drogat.

— Stați liniștiți, prieteni, iar tu, condotiere, de ce-i sperii pe oaspeții noștri?

Aș fi avut nevoie de o scuză ca să mă descarc, dar era prea de tot.

— Oaspeți? urlai furios. Aceste rebuturi umane? și arătai chipurile deformate care mă înconjurau, craniile umflate, pielea crăpată, ochii... nu, acei ochi trădau o lumină încă necunoscută simplilor drogați, un semn de speranță.

— Sînt numai niște sărmani bolnavi pe cale de a se vindeca! răspunse tînăra. În curînd vor fi la fel de sănătoși ca tine.

— Ai vrea să mă faci să cred că boala produsă de

Iarba Transei poate fi vindecată la fel ca oricare alta? întrebai neîncrezător.

— Nu este vorba de o *boală*, cum crezi, ci o formă de intoxicare, răspunse Eterna. O înveninare progresivă care se repercutează mai ales asupra sistemului nervos. Nu am putut încă examina planta care provoacă toate astea; totuși, nu mi-a fost greu să trec la dezintoxicație prin radiații și prin administrare de medicamente. Cei de aici, practic, sînt vindecați, peste cîteva săptămîni nimeni nu va mai fi în stare să-i recunoască.

Mă gîndii la disprețul pe care l-am avut totdeauna față de magii vindecători, cu descîntecele și doctoriile lor grețoase. Nici unul dintre ei nu era văzut prea multă vreme în banda lui Krack, iar acum, această mică rușine ruina tot aceea ce construisem cu solide motive raționale. Trebuia deci să cred în formulele magice și în vrăjitori?

— La dracu, astea-s tîmpenii! conchisei iritat. Ne întoarcem pe Arcă.

Eternii din grup nu se opuseră, își strînseră lucrurile, dădură ultimele indicații celor vindecați și mă urmară spre locul prevăzut pentru recuperare. Dar nu ne lăsară să facem prea mulți pași; gloata de zdrențăroși ne înconjură.

— O, îngeri binecuvîntați, domni de bine, nu ne părăsiți; mai rămîneți cu noi, dați-ne posibilitatea să vă venerăm și să vă mulțumim așa cum meritați!...

— La o parte, la o parte, faceți loc! bodogănii eu. Dar ei insistară; unul mai ales, individul întîlnit prima dată, se tîrî pînă la picioarele mele și le sărută.

— Tu ești cel care i-ai condus pînă la noi și le-ai permis să-mi salveze fiul, soția și pe mine... n-am decît o viață, te rog, cere-o și va fi a ta.

Mulți alții se grăbiră să-l imite, dar asta nu mă ajută, beneînțeles, să-mi alung gîndurile îngrijorătoare care-mi zbîrnîiau prin cap.

— Lăsați-mă să trec! protestai. Dați-vă la o parte, nu sînt ce credeți voi. Nimic, drogații plîngeau, îmi sărutau încălțămintea, atingeau marginea mantiei; o scenă irațională și dezgustătoare.

— Dezvăluie-ne măcar numele tău! mă rugară cîțiva. Pentru că am putea înălța un templu în care să te cinstim.

— Spuneți-mi Profetul! aruncai eu acolo, scoțînd din gură primul cuvînt care-mi trecu prin cap.

Dădură impresia că se liniștesc, se retraseră, rămînînd, totuși, pe brînci.

— Fie binecuvîntat Profetul, salvatorul nostru! răspunse gloata de reînviați, și tot continuară așa pînă ce nu i-am mai văzut. Dar acel cîntec funebru îmi mai sună în urechi și cînd mă întorsei pe Arcă, și mă tulbură, între un coșmar și altul, timp de mai multe nopți.

CAPITOLUL AL ZECELEA

Muntele de aur

Glenicșii se extinseseră mult dincolo de domeniile Ramookului, și dacă puternicele domnii din Lavda, principatele din Ocsel și misiunile religioase din Antuarez n-ar fi reușit să-i oprească, era prea puțin probabil că i-aș fi putut opri eu, fie și cu ajutorul Eternilor — care erau pe cît de naivi, pe atît de inofensivi, cu Arca lor enormă, dar dezarmată — și numai cu o sută de arginți în buzunar. Dacă nu i-aș fi făcut acea promisiune Hilenei, i-aș fi ignorat cu desăvîrșire... Nu puteam să fac abstracție de cuvîntul dat, chiar dacă promisiunea era absurdă...

O sută de arginți pentru un geniu în matematică; însemna că m-am ramolit de-a binelea! Și mă consideram un negustor iscusit! Să vinzi un om... Aveam conștiința mîntuită, e adevărat, dar m-am comportat întocmai ca vînzătorii de sclavi disprețuiți de strămoșii mei.

Și apoi acei zdrențăroși care voiau să mă înalțe pe altare; făcînd din mine cu totul și cu totul altceva decît un apărător al rațiunii pure...

Mă zvîrcolii în pat și, cu un suspin, îmi cufundai capul în perne. Nu reușeam să adorm. Nu reușeam să scap de acele gînduri pline de griji, iar destinul îmi apărea nesigur, confuz și deloc plăcut. Și mai era, cu toate acestea, ceva care îmi scăpa. Nu puteam să mă limitez la a vagabonda prin Galaxie tot vînzînd la deștepți și așteptînd o soluție de pe tărîmul celălalt!

Un oarecare, spunea tatăl meu cînd avea chef să povestească ceva, *a găsit în pustiu un întreg munte de aur. Văzînd acea binefacere a zeilor, omul începu să urle și*

să se zbenguiască prin nisip de bucurie. După ce și-a făcut cheful, se apropie de comoară și începu să-și îndese buzunarele, desaga, pălăria, în concluzie, luă cît putea duce. Cînd vru să se îndepărteze, totuși, își dete seama că rămînea acolo, la îndemîna primului trecător, o cantitate de aur mult mai mare decît cea adunată de el. Se întoarse deci, făcu alți saci din manta, din tunică, din cizme, din izmene... dar nimic, tot era prea puțin. Atunci construi din lemn un fel de sanie pe care o încărcă la fel de bine, cu gîndul de a o trage după el. Nu i se păru suficient; după puțini și obositori pași, inima îi dădea ghes să se întoarcă la comoara părăsită. Și așa se întorcea luînd încă ceva și încă ceva... De atunci nimeni nu l-a mai văzut, cred că este încă acolo.

De fiecare dată, cînd termina de povestit, îl întrebam pe tatăl meu ce învățătură aș putea desprinde din asta. El îmi zîmbea și mă sfătuia să aștept pînă în ziua în care aș fi găsit un munte de aur. Ei bine, poate că l-am găsit, dar, la fel ca individul din poveste, nu știam cum să-l exploatez.

— Blestemată poveste! înjurai eu renunțînd la somn. Vreau să fac o baie — îi ordonai apoi Eternului care se îngrijea de bunăstarea mea. Acesta *creă* imediat o cadă cu apă aburind. Mă cufundai în ea lăfăindu-mă cînd într-o parte, cînd în alta, fără să simt însă nici o ușurare. Ieșii, cu un mormăit de iritare, și o mînă îmi întinse un cearșaf moale dintr-o stofă pufoasă. Ridicai privirea și dădui peste chipul plăpînd al Glorinnei. Eram încurcat.

— Mi-au spus ce s-a întîmplat, suspină femeia, insensibilă la goliciunea mea, în timp ce eu simțeam din ce în ce mai apăsătoare lipsa ei.

— Arangete a acceptat de bunăvoie, mă apărai eu anticipînd un eventual reproș. Ea confirmă.

— Știu asta și găsesc că este un sistem foarte

eficient de a ne infiltra în civilizațiile sălbatice și să le ajutăm fără să creăm suspiciuni sau dereglări. Toți îți sîntem recunoscători, Growman, pentru că ne-ai îndrumat spre o asemenea metodologie. Dar sînt îngrijorată de ceea ce s-a întîmplat după aceea cu acei sărmani intoxicați: noi nu sîntem purtători ai divinității, noi respectăm orice religie, pentru că oricare dintre ele duce, mai devreme sau mai tîrziu, la esența adevăratului Dumnezeu. Divinitatea absolută, cea pe care toți o căutăm, dar nimeni nu se poate amăgi că ar cunoaște-o cu adevărat. Tu însă ai deformat în mod irațional raportul dintre om și credință, lăsîndu-te dus de val într-o împrejurare oarecare.

— Ai dreptate, admisei, nu intenționam să fac rău nimănui... Voiam numai să scap de ei.

— Îți vei da seama cît de dificilă și delicată este Misiunea noastră, continuă mastera cu un surîs plin de înțelegere. Umanitatea este așa de ușor de manipulat, este suficient să apară un om fără scrupule, și milioane de oameni pot deveni instrumente docile în mîinile sale. Istoria oferă multe exemple în acest sens.

— Ca să nu mai vorbim de diferiții magicieni, vrăjitori și agitatori care populează Galaxia, convenii eu. Două trucuri acolo, și reușesc să trăiască asemenea unor prinți, pe spinarea gloatelor. Apropierea femeii îmi trezi poftele. Eram nervos și înainte de venirea sa, iar frumusețea ei zdrobea în mine orice voință de a rezista, și apoi eram, sau nu eram eu condotierul? Scăpai din mînă prosopul și mă apropiai. Glorinna înțelese imediat și întredeschise buzele într-un suspin care mă înfioră de sus pînă jos; Eternii aceștia reușeau mereu să fie spontani.

Desigur că unul lipsit de scrupule ar fi putut să facă din acei zdrențăroși o...

Întinsei brațele spre ea. O îmbrățișai căutîndu-i cu aviditate gura...

De ce nu m-am gîndit la asta de la bun început?

— Growman, ești un mare porc!

Hilena apăruse din senin, deși n-o așteptam. Renunțai la orice fel de justificare, rămînînd nemișcat și gol în așteptarea restului scenetei. Draistera era îmbrăcată cu platoșa ei cu pajura pe piept și mă țintuia cu privirea amenințătoare...

— Mă... mă scîrbești! continuă ea, dar nu recurse la spada care-i atîrna la șold. Nu mai vreau să te văd... Și izbucni într-un hohot de plîns disperat.

— Hilena, murmurai. Ea dispăruse deja, însoțită de ecoul propriilor sughițuri. Îi dădui de înțeles Glorinnei că este cazul să renunțăm, luai în mînă prosopul și ieșii la rîndul meu.

— Hilena! strigai. O ajunsei din urmă și o prinsei de braț.

— Nu mă atinge! șuieră amazoana. Sau îți retez mîinile.

Le retrăsei cu promptitudine și mă oprii la o respectuoasă distanță.

— Ascultă-mă, în numele a tot ce am riscat împreună! Sînt un om, nu o bucată de gheață, iar ea era acolo... m-a provocat.

Nimic; Hilena continua să plîngă și începu din nou să alerge.

— I-am văzut pe glenicși, îi spusei pînă la urmă, și femeia îngheță. În mod sigur era vorba de o zi a intuițiilor norocoase. Mă apropiai de ea și-i povestii evenimentele din prima zi, trecui, numai, peste trăsăturile drogaților; mă simțeam și așa mult prea ridicol.

— Puterea lor este în continuă ascensiune, și numai cu forțele noastre nu vom reuși niciodată să-i

oprim, conchisei. Avem nevoie de Eterni, de știința lor și, mai ales, de încredere unii în alții. Glorinna este doar o femeie, iar eu n-o puteam ignora... Tu ai fost așa de departe de mine în aceste zile, așa de departe...

Manevra avu succes; Hilena își mai păstră doar cîteva momente clipitul înfuriat, apoi renunță și mă lăsă s-o prind de mînă și să o sărut.

— Growman, cum aș putea să te cred?

— Trebuie să ai răbdare puțin timp, am deja planurile mele, și rezultatele nu vor întîrzia să apară.

Tot vorbind, am condus-o într-o clădire vecină. Camera fără podoabe în care ne găseam mă făcu să regret absența unui master care să creeze un minimum de confort. Oricum, chiar și podeaua era suficientă. Dădui drumul la prosop și o îmbrățișai. Acum nu mai plîngea. Căutai cataramele platoșei...

— Na apropiem de o planetă locuită, condotiere Growman!

Eternul se dovedise mai inoportun ca oricînd; Hilena se roși și dispăru repede. Rămăsei singur, privindu-l pe tinerelul care-mi adusese vestea.

— Dar voi nu bateți niciodată la ușă? îl întrebai eu caustic.

Dar el nu înțelese și așteptă o explicație.

— S-o lăsăm baltă — i-o tăiai scurt — și hai să vedem această lume nouă. După tine, cum se îmbracă profeții?

*
* *

Leviatang era bogat, și toți strîmbau din nas cînd vorbeau despre el. Leviatang și-ar fi vîndut pînă și sufletul, dacă ar fi întîlnit vreun demon în stare să se

măsoare cu el în bogăție și viclenie. Cînd mergea la templu, oamenii întorceau capul în altă parte, iar preoții și șamanii uitau să facă semne de binecuvîntare în direcția lui. Nobilii îl ignorau, cei cu nume unic îl evitau, iar plebea se amuza desenîndu-i pe zidurile casei diferite imagini vulgare. Cu toate acestea Leviatang menținea cu traficul său aproape întreaga planetă. Bisericile erau restaurate datorită donațiilor pe care le făcea din cînd în cînd, și, cu taxele abundente pe care le plătea cu regularitate, stăpînirea putea să-și permită mai mult decît o bandă în serviciul propriu.

Dar Leviatang continua să acumuleze comori în ciuda oricărei decențe și, ca toți negustorii norocoși pe care i-am întîlnit în ultimele zece zile, nu era bine văzut într-un univers care se prăbușea tot mai repede în abisul ignoranței și mizeriei. Desigur, nu era vorba de o persoană cucernică și generoasă, chiar dacă în palatul său erau expuși idoli și simboluri aparținînd mai multor religii (toate lucrate, evident, în metale sau pietre prețioase). M-am convins curînd că nici nu era excesiv de ospitalier, din moment ce, tot timpul cît am stat acolo, doi coloși cu pielea galbenă mă străjuiau amenințători, unul în dreapta, celălalt în stînga, gata să mă arunce afară la primul semn al stăpînului.

O situație care nu era nouă pentru mine: de mai mult de o săptămînă luam legătura cu negustorii cei mai de seamă din Galaxie. Mă lăsai pe o enormă pernă de piele brodată cu felurite desene și așteptai. Negustorul pipăia cu insistență foaia de hîrtie de culoarea laptelui pe care i-o înmînasem, privindu-mă în același timp cu ochi sfredelitori, cu dibăcia celui care știe să evalueze oameni și lucruri.

— Mi se pare destul de bună, admise după o veșnicie, în timp ce punea foaia pe raftul de lemn

negru care ne separa. Dar văd că nu-i decît o singură bucată.

— Cine poate să facă una, poate să facă și o mie, surîsei eu. După ce vom produce hîrtia, va fi rîndul cărților; după cărți vor urma instrum...tele de scris, cerneala, editurile, și așa mai departe... Tu știi cît valorează un text scris și frumos desenat, nu-i așa? Și scosei din sacul de voiaj un volùm mare legat în piele.

Leviatang se aprinse, își repezi ascuțitele gheare de vultur și înhață obiectul.

— Pe Avila sînt mulți care pot citi și scrie, preciză el cu satisfacție. Numai că trebuie ca aceste pagini să nu fie împotriva zeilor sau a preoților care-i cinstesc.

— Aceasta, în mod special, este o culegere de poeme din epoca de aur și de bunăstare, precizai eu. Ceea ce provine de la Străbuni n-ar putea ofensa divinitatea!

— Drept, suspină el făcîndu-și semnul crucii. Dar, spune-mi, cîte asemenea cărți mi-ai putea vinde?

— Eu nu vînd! răspunsei. Mai degrabă îți ofer posibilitatea de a produce direct lucrurile de care-ți vorbesc, și să le comercializezi cum dorești.

Eram deprins cu reacțiile cele mai neobișnuite în acel punct al dialogului, iar Leviatang nu se deosebi de ceilalți. Albi, ordonă energumenilor să dispară și-mi murmură la ureche:

— Ești cumva vreun magician? Bagă de seamă că în acest caz prețul scade; pentru asemenea faptă aici ajungi pe rug.

Clătinai din cap.

— Nu, o, nobile domn al comerțului! Nu magie, ci numai știință și muncă: hîrtia se obține din lemn și din alte substanțe, este un proces ale cărui secrete artizanii mei le cunosc destul de bine. Tu vei pune la

dispoziție locul unde vom ridica laboratorul, instrumentele și capitalul inițial; eu mă voi ocupa de ce mai rămîne, și — bineînțeles — la lumina zilei.

— Ne vor mai trebui și niște oameni — observă el — pentru că sclavii și servitorii nu sînt persoane demne de încredere, în timp ce specialiștii sînt rari și costisitori...

— Eu îți voi procura și muncitorii, oameni liberi, bucuroși că pot servi o cauză lăudabilă și, mai ales, că vor fi plătiți rezonabil — îi explicai. Singura ta preocupare va fi aceea de a avea grijă să-mi trimiți o treime din cîștig mie și o treime societății Krack.

Leviatang nu aștepta să termin și izbucni într-o văicăreală despre greutățile financiare, despre necazurile momentului, jaful tîlharilor... apoi se opri și mă privi.

— Ce naiba mai este și societatea Krack?

— Este vorba de o asociație de liber-comercianți, adică toți aceia care încheie afaceri cu mine. Un fel de investiție pe termen lung care să permită înviorarea progresului economic pe planetele dedicate comerțului.

— Citii neîncredere și suspiciune pe chipul interlocutorului meu, dar nu mă dădui bătut; mai trecusem prin momente asemănătoare, ele constituiau singurul mod de legătură cu dorințele Eternilor și cu mania lor de misionari.

— Fabricarea hîrtiei de carte reprezintă doar un început, și nu o finalitate prin ea însăși. Cînd vei umple cu volume casele domnilor din toată lumea ce se va întîmpla? Prețurile vor coborî din cauza excedentului de marfă și cîștigurile tale, oricît de însemnate, vor fi știrbite din cauza taxelor, a invidiei sau cine știe cărei alte calamități. Dacă, în schimb, le vei trans-

fera spre alte activităţi de interes colectiv, vei continua să le sporeşti şi să rămîi de neatins, pentru că vei fi util societăţii în care trăieşti. În cel mai rău caz vei avea întotdeauna la loc sigur nişte bani strînşi pentru zile negre.

Leviatang intui miezul problemei, dar rămase nedumerit.

— Ce altceva ar mai putea construi artizanii tăi?

— Ţesături, medicamente, maşini... şi făcui o lungă înşiruire a bunurilor pe care Eternii le credeau necesare pentru dezvoltarea civilizaţiei. Fără să uităm astronavele.

— Astronavele?

Asta îl dădu gata.

— Da, confirmai eu, un obiectiv care preţuieşte cît toate celelalte. Totuşi, pentru a ajunge la asta nu vor fi suficiente cîteva fabrici mici: sînt necesare instrumente, minerale, tehnici de preparare, unitate de intenţii şi mulţi bani, foarte mulţi bani. Iată la ce va servi acea treime din cîştig pe care o va gestiona societatea pe care o conduc. Tu nu rişti nimic, o mizerabilă investiţie iniţială pentru un laborator, apoi...

Negustorul se ridică şi-şi aruncă privirea peste oraş prin perdelele care protejau camera de soare.

— Astronavele nu înseamnă numai bogăţie, ci şi putere, iar noi sîntem oameni cu un nume unic... Crezi că nobilii ne vor lăsa să le construim?

— Sîntem, întîi de toate, comercianţi, îi amintii eu liniştit. Nu politicieni; pe deasupra, societatea Krack îşi va avea sediul departe de ghearele oricui ar vrea să ne ameninţe. Dacă am fi mai mulţi, am reprezenta ceva mai mult decît nişte simpli oameni de afaceri, am putea condiţiona viaţa a milioane de persoane! Am purta oriunde linişte şi bunăstare, pentru toţi cei care

ar fi aliaţii noştri: nobili sau plebei. Gîndeşte-te la asta, Leviatang, astăzi asculţi vocea istoriei! A fi surd acum înseamnă a fi exclus din afacerea care deja a strîns laolaltă vreo cîteva zeci din cei asemenea nouă. Tăcui, mulţumind în gînd Eternului care-mi pregătise discursul.

Negustorul rămase o clipă gînditor, apoi confirmă.

— Bine, Growman, m-ai convins! Dar acum gata, să nu mai vorbim despre afaceri, vino să-mi cunoşti fiicele; sînt aşa de rari musafirii încît fetele mele m-ar spinteca dacă nu le-aş permite să te întîlnească. Vom întocmi mai tîrziu un contract.

— Accept cu plăcere, spusei. Dar să nu mă iei drept mojic dacă nu voi zăbovi: trebuie să-i prind din urmă pe servitorii mei şi să-i duc în locul pe care mi-l vei indica.

— Nu va dura mult, promise el.

*
* *

Ieşii din casa lui Leviatang abia în ziua următoare, abia ţinîndu-mă pe picioare, cu capul greu, iar în buzunar cu o copie a acordului care stabilea că negustorul primea jumătate din cîştig, iar cealaltă jumătate se împărţea între mine şi societate.

— Codoş blestemat! reuşii eu să îngaim după ce mersei o bună bucată de vreme prin aerul răcoros al dimineţii. Astea nu erau fiice... ăsta ţine un bordel în casa lui... mi-au dat să beau...

Cei doi Eterni care mă însoţeau mă sprijineau îngrijoraţi în timp se mă împiedicam pentru a nu ştiu cîta oară.

— Profitul trebuia să fie împărțit în trei! blestemai. Dar ei nu înțeleseră: afacerile nu intrau în sfera lor de interes. O lăsai baltă; nu era prima dată cînd mă înșelau sau, cel puțin, credeau că au făcut-o.

Ajunserăm în locul de recuperare cu multe ceasuri întîrziere față de ora stabilită. Giò-giò, văzîndu-mă, își clătină căpățîna cea groasă și rotundă:

— Te-ai îmbătat, șefule? mă întrebă el mustrîndumă din priviri. Evident, nu aștepta nici un răspuns.

— Stone e gata? întrebai la rîndul meu. Cu gesturi egale îmi scosei tunica de negustor și mă înfășurai într-o manta albă cu marginile roșii. Dintre diferitele lucruri pe care trebuia să le fac, acesta era cel mai neplăcut.

— Aveți aici textul discursului, domnule condotier, murmură tînărul dîndu-mi un pergament. Pasajele mai importante sînt subliniate.

— Bine, confirmai eu, acum poți pleca.

Ajunsei lîngă blocul de piatră tolănit pe iarbă și sării pe el. Acesta sfîrîi așa cum făcea totdeauna cînd eram aproape de el și — fără să-i explic nimic — se ridică de la sol.

— Dar cum își dă seama încotro trebuie să meargă? întrebă Giò-giò.

— Întreabă-l pe el, rîsei batjocoritor.

— Asistența se află dincolo de deal, îmi arătă unul dintre însoțitori.

Mă instalai cum putui mai bine pe aspra suprafață a pietrei crăpate și bombănii dînd un fel de ordin, mai mult ca să am ce face. Stone nici nu așteptă să termin si se ridică rapid în aerul cald al zilei; cînd fu la cota de o mie de metri țîșni spre orizont, riscînd, la fiecare schimbare neașteptată a traseului, să mă piardă. Puțin după aceea reveni cu un larg ocol la locul de

plecare, trecu pe deasupra lui, se opri cu balansări ușoare între coastele a două coline, într-un loc înțesat cu plăcile de marmură ale unui cimitir. Vreo cincizeci de chipuri scofîlcite își ridicară ochii spre mine.

— Profetul! strigă o voce, și curînd numele meu era pe toate buzele.

Deschisei larg brațele ca și cum aș fi fost cuprins de inspirație.

— Dumnezeu este unul singur, și toți sînt cuprinși în Dumnezeu! declamai.

Ar fi trebuit să citesc predica pregătită de experții în teologie de pe Arcă, însă nici unul dintre ei nu înțelesese cum anume trebuie să fie tratată gloata asta anonimă: oameni simpli, fără pretenții, care aveau nevoie de senzații tari. Iar eu nu aveam nici un chef să mă implic în Misiune.

— Acum, în sfîrșit, puteți auzi cuvintele Profetului, care sînt ale lui Dumnezeu. Discipolii mei preferați v-au vindecat de boala care vă întuneca mințile și vă distrugea trupurile; acum sînteți purificați și puteți primi mesajul de salvare. Dar orice binefacere spirituală sau materială trebuie să fie meritată, îngrijită și împrospătată zi de zi, prin *muncă* și meditație...

Întîlnii privirea perplexă a Eternilor prezenți; probabil că ceea ce spuneam eu nu se prea potrivea cu ceea ce așteptau ei de la mine. Îi răsplătii cu un surîs patern.

— Vă veți prezenta la negustorul Leviatang și veți spune că faceți parte din societatea Krack. Discipolii, frații celor care v-au îngrijit, vor fi tot timpul cu voi și vă vor explica ce aveți de făcut. Comportați-vă în așa fel încît să fiți demni de încrederea mea și amintiți-vă că puteți fugi de ochii oamenilor, dar nu de ochii lui Dumnezeu sau de ochii Profetului său!...

O rîgîială neprevăzută mă întrerupse, iar intervalul fu suficient să se iște niște murmure.

— Ascultă, o, Profetule! strigă o voce din mulțime. Mesajul cărei divinități se face auzit prin tine? Al Strămbunilor, al Luminii din Mir, sau al Lunii Roșii?

— Dumnezeul meu și al vostru este totuna cu Universul! le declarai eu întorcîndu-mă la discursul pregătit. Numele nu are nici o importanță, contează numai spiritul în care trebuie să credeți!

Stone, sub mine, începu să vibreze cu nervozitate. Însemna că se hotărîse cu de la sine voie să se miște.

— Acum mergeți, fiilor, prezentați-vă la Leviatang și lucrați în sfînta pace! Veți beneficia gratuit de masă și casă, și o zi din cinci... nu, una din zece, pentru odihnă și rugăciuni. Eu vă binecuvîntez...

Pietroiul se înălță cu mare viteză și zbură departe, abia lăsîndu-mi timp să mă lipesc de el și să mă apuc de puținele colțuri pe care mi le oferea. Nu era cazul să mă îngrijorez, avea des obiceiul, blestematul ăsta, să cocheteze plimbîndu-se la mare înălțime, dar apoi se întorcea liniștit pe Arcă (el o găsea întotdeauna), iar eu nu sufeream decît puțin de frig.

Îl lăsai să procedeze cum știa el. Eram prea satisfăcut ca să mai pot înjura. Aveam muntele meu de aur, și acum știam și cum să-l exploatez. Negustorii cei mai de seamă ai Galaxiei munceau cu frenezie, iar bogăția mea și a lor creștea mereu; poate cîte unul mă mai înșela puțin la procente, dar nimeni n-ar fi fost în stare să ducă de unul singur cu sine întregul munte de aur. Poate că venise timpul să înrolez bande, să creez o putere în numele draisterilor și să închei în felul acesta socotelile cu Hilena. Și la urmă de tot, indiferent cum s-ar fi terminat această aventură, mi-ar mai fi rămas suficientă avere ca să mă pot gîndi în tihnă la Growman. Da, tatăl meu putea să se simtă mîndru de mine, indiferent unde s-ar fi aflat.

Surîsei și, încet-încet, ațipii pe suprafața călduță a lui Stone; putea să hoinărească oriunde avea chef, eram în toane bune ca să-l pot înțelege și să-l tolerez...

CAPITOLUL AL UNSPREZECELEA

Un oraș, un cavaler și o fantasmă

De cînd îmi începusem afacerea, Arca forfotea de activitate; aproape toți părăsiseră celulele de suspensie și în tot orașul-astronavă nu exista nici o cameră goală. Eternii lucrau cu frenezie pentru pregătirea diferitelor grupuri de misionari care trebuiau să coboare printre sălbatici. Fiecare avea o sarcină de îndeplinit, un program de respectat, un sacrificiu de împlinit (în afară de Înțelepți, care dispăruseră în mod misterios). Singurii care nu făceau nimic erau Osne, pitulat cine știe pe unde, și Hilena care se consuma așteptînd cu nerăbdare să se răzbune. Rimmel și Giò-giò, în schimb, se făceau luntre și punte numai să mă ajute cu ceva. Glorinna, la rîndul ei, mă susținea făcînd permanent legătura între mine și restul comunității. Nimeni nu mișca un deget fără să-l anunțe pe condotier. Iar condotierul începuse să fie nițel obosit.

— Ce-i asta? întrebai eu arătînd hîrtia plină de numere pe care mi-o înmînaseră.

— O statistică în legătură cu răspîndirea drogului Iarba Transei, îmi explică un Etern cu o mină veselă.

— S-a făcut un recensămînt al persoanelor intoxicate de pe planetele vizitate, interveni Glorinna; calculele dezvăluie o neliniștitoare legătură între prezența Ierbii Transei și aceea a glenicșilor. Acolo unde au ajuns glenicșii procentul drogaților a sporit cu trei sute la sută.

— Nu este un fenomen întîmplător, urmă celălalt Etern. Într-un anume fel, glenicșii, sau trupele de sub

comanda lor, se dovedesc a fi purtătoare de semințe; nu știu cum de este posibil, dar așa se întîmplă; pe deasupra, am strîns mărturii ale intoxicaților care susțin că au fost constrînși să mestece rămurele de Iarba Transei.

— Bine, bine..., îl întrerupsei cu un suspin. Asta înseamnă că de acum încolo ne vom îngriji mai ales de planetele ocupate de Cometa Neagră; voi veți găsi mai multe suflete de salvat, iar eu mai multe mîini de lucru disponibile pentru afacerile mele.

— Și în privința aceasta ar mai fi o problemă. Am dori să te comporți altfel cînd te arăți oamenilor ca Profet. Cu discursurile tale, cam trase de păr, ești pe punctul de a instaura o religie nu tocmai adecvată scopurile urmărite de noi.

— Este numai o chestiune de timp, îi promisei. Imediat ce societatea Krack va deveni suficient de puternică, și Profetul își va schimba complet stilul, pînă atunci puteți încerca să găsiți un Etern care să-mi semene și să mă poată înlocui; eu nu mai am forța să fac totul de unul singur, sînt istovit.

Femeia mă țintui cu ochii săi adînci, făcîndu-mă să mă simt încurcat.

— Scuză-mă, condotiere, că revin la ce-am vorbit mai înainte, dar ești sigur că te afli pe calea cea bună? Bogăția asta fără măsură pe care o strîngi... știu că nu e pentru tine, dar este, totuși, o pacoste, servește pentru o răzbunare personală. Misiunea noastră...

Îi zîmbii.

— Îmi zici condotier numai cînd vrei să-mi faci vreun reproș, protestai. Dar vom lămuri altă dată și acest aspect. Acum plec, Profetul este așteptat; fă în așa fel încît să ne vedem la noapte, și vom vorbi despre toate în liniște.

— Nu, atîta vreme cît asta o îngrijorează pe Hilena. Şi ea are nevoie de tine!

Bodogănii ceva nedeslușit; cele două femei se eliminau una pe alta, iar eu continuam să dorm singur. Nu era deloc plăcut. Iritat, îi chemai cu un semn pe Giò-giò şi pe Rimmel care mă ajutară să mă îmbrac în tunica Profetului, apoi mă îndreptai spre colivia lui Stone.

*
* *

Predicam în fața unei supuse mulțimi de circa o mie sau două mii de persoane; era ceva impresionant: toate acele chipuri radioase ațintite spre mine, magica atmosferă de salvare, totala adeziune la cuvintele mele... Pentru o clipă încercai plăcuta beție a puterii, a divinității: mă entuziasmai şi abia la urmă le arătai unde să se ducă pentru a înainta pe calea desăvîrşirii. Mă îndepărtai de locul adunării în cîntecele şi binecuvîntările masei de oameni; mă simțeam ceva mai presus decît un om. Pe de altă parte, chiar Eternii, cu toată știința lor, vedeau în mine condotierul, ghidul absolut...

Îl lăsai pe Stone să-şi facă binecunoscutele mişcări gratuite şi savurai cu lăcomie senzația de superioritate care sporea în mine, pînă ce muşcăturile reci ale vîntului mă obligară să fiu atent la ce era în jur.

Sub mine se desfăşurau piscurile ascuțite ale unui lanț muntos.

— Stone, blestematule! urlai. Unde mă duci?

Dar Stone nu se sinchisi şi continuă să zboare iute printre vîrfurile înzăpezite şi prin vălmăşagul de nori închişi.

— Îngheț, îl rugai. De ce uneori mă asculți, iar alteori nu?

Era inutil să aştept răspuns de la o piatră; mă chircii pe suprafața aspră şi rîsei de gîndurile de mărire în care mă cufundasem cu o clipă mai devreme. Nu eram o divinitate! Eram doar un sărman nenorocit prins în gheare de-o absurditate a naturii! Indiferent care ar fi Dumnezeul pe care l-am jignit, sînt gata să mă căiesc — mă jurai. Voi construi un templu, da, un templu de marmură... dar, pentru Dumnezeu, vreau să mă întorc pe Arcă.

Întunericul din nori se desfăcu sub îmbrățişarea orbitoare a soarelui, gerul dispăru şi începui să transpir. Dedesubt se întindea un deşert crăpat, apoi fu rîndul cîmpiilor, al pădurilor, imense păduri verzi, şi, în sfîrşit, într-un luminiş înconjurat de arbori, se ivi un oraş sau, oricum, ceva care semăna a oraş. Stilul arhitectonic îmi ea complet necunoscut, nu-mi amintea nici de antichitate, nici de noile şi rarele construcții. Din înălțime se vedea un şir de piramide de pămînt negru, în trepte, dominate de turnuri înalte cu ziduri rotunjite. Pe terasele construcțiilor se înşirau copaci stranii şi două trunchiuri fără ramuri. Fiecare piramidă era legată de celelalte prin ziduri de racord între perimetrele exterioare. Peste tot străluceau la soare mari heleşteie pline cu apă limpede. Mai mult decît un oraş, părea o enormă grădină: dar unde erau florile?

Într-o piață izolată se aflau astronave burtoase, asemănătoare cu aceea care ne purtase departe de Ramook, iar pe străzi (trebuie să fi fost străzi pasarelele care legau diferite fortificații) se mişcau lent unele ființe, strînse în grupuri asemănătoare turmelor de oi.

Priveam scena din înălțime, ezitînd între curiozi-

tate și o vagă senzație de teamă. Stone se zdruncină, așezîndu-se pe marginea unei terase unde mai întîrziau cîțiva indivizi. La apariția mea se întoarseră să mă privească, și mă pomenii în fața capetelor informe ale oamenilor fără chip.

Pietroiul rămase nemișcat; nu-mi rămînea altceva de făcut decît să înfrunt cu seninătate orice s-ar fi întîmplat. Nefiind înarmat, mă gîndii să mă folosesc de armele Profetului.

— Eu vă aduc mesajul de eliberare și de salvare! declarai pompos, deschizînd larg brațele.

În acel moment mi-am amintit că planeta avea puține orașe și credeam că le vizitasem pe toate. Ridicai din umeri și-mi intrai din nou în rol.

— Așa cum stelele fac parte din univers, tot așa mințile voastre fac parte din Absolutul înțeles ca divinitate. Ascultați vocea celui care vă va conduce pe calea desăvîrșirii, ascultați-l pe Profet.

Oamenii fără chip rămaseră încă o clipă, neștiind ce să facă, apoi începură să se retragă, iar — în cele din urmă — fugiră.

— Nu vă temeți! insistai eu, vestea mea este cea pe care o așteptați de secole. Dumnezeu vrea...

Un zgomot îndepărtat îmi atrase atenția. Scrutai cerul și observai o formă argintie coborînd spre mine. Nu îi intuii natura: era prea mică pentru o astronavă, și avea un ac în prelungirea botului ascuțit; nu-mi plăcea deloc felul în care îmi țintea pieptul. Lăsai dracului modestia și începui să alerg de-a lungul terasei piramidei. Pămîntul, unde mă găseam cu o clipă înainte, explodă într-un vîrtej de fragmente fierbinți și simții în spinare mușcătura dureroasă a unor schije.

— Stone! invocai zadarnic. Mînca-te-ar iadul... Stone!

Aruncai tunica pentru că mă împiedica în mișcări și fugii iute în direcția unei deschideri care se vedea în zidul de lîngă mine. Dispozitivul mă urmări zbîrnîind, și vedeam cu coada ochiului cum cîștiga teren. Cu un geamăt, mă aruncai printr-un fel de fereastră ovală, izbindu-mă de partea cealaltă de o grămadă de țevi metalice. Instinctiv, prinsei una lungă de doi metri și continuai să alerg. Trecui printr-o ușă deschisă și mă ascunsei după ea; nu puteam scăpa la infinit.

Obiectul zburător sosi imediat după aceea; nu pierdui timpul să-l studiez; cu amîndouă mîinile îl izbii cu sete, iar acesta tuși, emise o ceață albăstruie și se turti de zidul din față. Cînd explodă, eram deja departe. Suspinai și privii în jur. Deasupra mea o scară ducea în lente spirale spre vîrful unui turn. Nu mă lăsai împins de veleități de explorator și hotărîi să mă întorc: Stone mă băgase în acest bucluc, tot el trebuia să mă salveze!

Mersei de-a lungul coridoarelor reci de pe ale căror ziduri se scurgeau șiroaie de apă murdară. Eram cuprins de panică, fiind convins că sînt pierdut. În cele din urmă ieșii în lumina soarelui și mă grăbii să ajung pe o fortificație. În jur era multă lume, de aceea mă ascunsei după o clădire.

Nimeni nu mă observă și avusei, astfel, posibilitatea să-i cercetez cu atenție. Recunoscui oameni fără chip și consumatori de droguri în ultimul stadiu care, legănîndu-se cu mare greutate, se tîrau pe o pasarelă. La un moment dat, primul om din rînd se desprinse apropiindu-se de o groapă proaspăt săpată; doi oameni fără chip veniră lîngă el, îl prinseră și-l aruncară în groapă cu capul în jos. Umplură apoi cu pămînt golul rămas, iar din sărmanul om nu mai rămaseră

afară decît picioarele care se zbăteau din ce în ce mai slab. Mă cutremurai înțelegînd ce erau de fapt arborii ciudați pe care-i văzusem din înaltul cerului. Nu mă putui abține.

— Blestematilor! urlai, ieșind din ascunzătoare. Eliberați-i pe acești nenorociți!

Înainte de a auzi zumzăitul care se apropia, începusem să mă căiesc pentru gestul meu necugetat.

Oameni fără chip își continuară opera, iar eu începui să alerg din nou, urmărit de niște aparate argintii. Dar de data aceasta nu mai eram singur. Stone apăruse repede din spatele unui turn și interceptă micutele astronave. Nu recurse la tactici viclene, ci se aruncă direct asupra lor și le izbi fără prea multă grație. Urmă o sarabandă de explozii și o ploaie de fragmente metalice. Mă bucurai de cele întîmplate și, puțin după aceea, blocul de piatră se așeză alături de mine cu un zumzăit plin de satisfacție. Amînai pentru mai tîrziu explicațiile, sării pe el lăsînd în urmă cît mai repede ciudatul oraș cu oribilele sale ritualuri de înmormîntare.

Nu mă simții în siguranță pînă cînd, mult mai tîrziu, pusei din nou piciorul pe Arcă.

— Șefule, unde ai dispărut? întrebă Giò-giò care mă aștepta răbdător în sala de aterizare. Unde ți-ai lăsat tunica? De ce sîngerezi?

Probabil că prea multele întrebări îi răvășiseră minuscula minte, și de asta nu zise nimic cînd mă îndepărtai fără să-i răspund. Făcui vreo cîțiva pași pe caldul covor din încăpere și privii chiorîș spre blocul de piatră pe care cîțiva Eterni îl împingeau în colivia sa.

— Stone, mi-o vei plăti! șuierai în timp ce cădeam epuizat la pămînt.

* * *

Zăcui la pat două zile; un adevărat lux, avînd în vedere ritmul de lucru care îmi era impus. Dar nimeni nu îndrăzni să se îndoiască de faptul că, într-adevăr, mă simțeam rău. Pînă cînd făcui ce făcui și reușii să rămîn între patru ochi cu Glorinna; atunci, ca pacient, nu mai avusei crezare.

— Am căutat orașul acela — murmură mastera îndepărtîndu-se de mine — dar nu l-am găsit.

Nu despre asta aș fi vrut să vorbesc, însă vestea mă preocupă:

— Ce vrei să spui? Că am inventat totul? Chiar și rănile?

Ea surîse înțelegătoare.

— Fii calm, nimeni nu se îndoiește de cuvintele tale, spun numai că acel oraș nu mai există. Zona pe care ne-ai indicat-o n-a fost niciodată locuită, iar vegetația este așa de deasă încît face imposibilă o cercetare care să dea rezultate. Savanții și-au intensificat cercetările în legătură cu Iarba Transei: pînă acum o priviseră numai din punct de vedere terapeutic, dar dezvăluirile tale o pun într-o lumină nouă.

— Crezi că poate fi vreo legătură între acel oraș, oamenii fără chip și Iarba Transei? întrebai.

— Este foarte probabil, admise Glorinna. Din fericire tu te simți bine și trebuie să-ți iei în primire postul cît mai repede cu putință. Se întîmplă multe lucruri ciudate acolo unde ajung glenicșii. Unii dintre frații noștri au fost uciși.

— Îmi pare rău.

— Ne-am pregătit secole întregi pentru martiriu, îmi aminti ea. Nici un sacrificiu nu mi se pare prea

mare dacă Misiunea continuă. Acum trebuie să ne concentrăm eforturile pentru înălțarea laboratoarelor și fabricarea cărților; nu vom realiza nimic durabil dacă nu vom învinge ignoranța. Iar tu devii din ce în ce mai indispensabil. Astăzi, negustorul Minareo din Honey Bay, un om care controlează comerțul pe un întreg sistem, dorește să te vadă; nu-l putem refuza.

— Ne-am mai întîlnit acum zece zile, ce mai vrea?

Un clopoțel mi se auzi în creier; mirosea a încurcătură.

— Vei descoperi singur, condotiere, noi te vom proteja cum vom putea mai bine!

Percepui o nuanță deosebită în vocea femeii, un ton imperativ care contrasta cu blîndețea Eternilor; pe moment chiar mă îndoii de adevărata mea putere, dar numai o clipă mai tîrziu, Glorinna își recîștigase blîndețea.

* * *

Bătrînul oraș se înălța spre cer ca o enormă ciupercă de metal; un singur picior, cu diametrul de două sute de metri și ceva, susținea platforma dreptunghiulară pe care se desfășura întreaga metropolă; palate de cristal aliniate după mărime și închizînd între ele un spațiu destinat aterizării astronavelor. Totuși, de secole nu mai veneau navele spațiale, iar locuitorii, pe măsură ce se stricau ascensoarele, au plecat pe jos din orașul antic și au construit un altul nou sub platformă. Nici urmă de cristale, de forme aerodinamice, de acoperișuri, pentru că platforma era suficient de bine construită ca să-i apere de orice capriciu al naturii pe kilometri întregi. Să stai acolo jos, totuși, nu mi se

părea deloc plăcut. Era suficient să ridici ochii și răsărea, dincolo de contururile pătrate ale pereților, imensitatea apăsătoare a metropolei antice.

— Dacă se va prăbuși? îl întrebai instinctiv pe servitorul lui Minareo care mă conducea spre camera unde se afla stăpînul său.

Acesta nu-și ascunse nemulțumirea.

— Era tot așa și pe vremea cînd bunicul meu lucra în această casă, răspunse el. Și va mai fi tot așa încă multă vreme.

Nu obiectai. Totuși, mi se păru că observ în coloana care susținea baza orașului un ușor tremur și că aud un scîrțîit sinistru de metal supus răsucirii. Dar poate că era numai vîntul care sufla cu putere.

— Prietene Growman, mă simt nespus de fericit că te văd!

Îi zîmbii în treacăt negustorului, un om subțirel, împodobit cu veșminte de lînă aspră (nu-mi pot explica de ce toți marii satrapi ai comerțului erau fie prea grași, fie prea slabi). Ne îmbrățișarăm, dar nu putui să evit o clipă de ezitare. De ce m-a căutat din nou? Ascundea, bineînțeles, o capcană, dar nu-l puteam refuza pe posesorul unei flote (de astronave), al unui magazin subteran ticsit pînă la refuz cu obiecte antice, și care se servea de un generator de energie cum foarte puțini aveau pentru a-și ilumina propria locuință. Dacă n-ar fi fost monstruozitatea aceea arhitectonică ce se legăna deasupra capului, m-aș fi simțit măgulit de această întrevedere.

— Încă n-ai oferit nimic oaspetelui meu? observă bogătașul pe un ton de reproș adresat servitorului său.

— Politețea ta întrece orice așteptare — intervenii eu —, dar am fost nevoit să refuz; tocmai în acest moment țin post, după învățătura Profetului.

Era una din tehnicile prin care refuzam să servesc diferitele băuturi oferite, pentru a-mi păstra luciditatea atît de necesară în afaceri.

— Cunosc puține despre Profet, zîmbi negustorul foarte mirat. Dar credința ta îți face cinste.

În cele din urmă se așează pe un scăunel încrustat cu măiestrie și se încruntă la chip, ceea ce însemna că se terminase cu politețea. Într-o clipă, servitorul dispăru. Trebuia să fie vorba de ceva foarte serios. Mă așezai și eu, în timp ce o nouă rafală legănă încă o dată platforma.

— Ai fost om de cuvînt, Growman, începu negustorul încrucișîndu-și mîinile încărcate de inele. Maiștrii și muncitorii tăi au început să producă în timpul și în felul în care am stabilit; oameni ciudați, ca să fiu sincer...

— Muncitori cinstiți, subliniai.

El confirmă, jucîndu-se indiferent cu vreo cîteva piese de aur din colierul care-i înconjura gîtul.

— Cîteodată mă întreb ce mă împiedică să-i corup și să-i determin să-mi dezvăluie secretele lor. Aș putea, în felul acesta, să încasez eu procentele destinate ție și societății... Cum... cum zici că se numește?

— Krack, răspunsei.

Știam prea bine că Eternii nu erau coruptibili, și în mod sigur o știa și Minareo.

— Eu am încredere în persoanele bogate și inteligente, adăugai. Pe deasupra, mai știu că societatea căreia îi aparținem garantează mai mult decît un simplu cîștig de moment.

— Da, este adevărat, admise negustorul. Am mai mulți informatori, și toți mi-au confirmat că te bucuri de încrederea celor mai buni oameni de afaceri din Galaxie.

— Nu chiar a tuturor, dar aproape — îl corectai eu făcînd pe modestul.

— Cine lucrează cu tine de mai mult timp a realizat deja profituri exorbitante; forma de cooperare pe care ai stabilit-o, Societatea... nu contează; ceva de neimaginat, cu toate astea, funcționează. Permite să investești bogății în sectoare unde, de unul singur, nu te poți încumeta decît cu mari riscuri. Mi-ai promis pînă și construcția unui laborator în măsură să construiască astronave; nu s-a mai auzit așa ceva din antichitate. Cunoști cumva niște vrăjitori foarte puternici?

— Nici o vrăjitorie din lume n-ar fi în stare să facă astronave care să zboare — replicai eu —, altfel, cu atîția magicieni care se află în jur, n-ar mai exista nici o problemă cu transportul mărfurilor de pe o planetă pe alta. Cred, în schimb, că o pot face persoane instruite în știința trecutului, artizani îndemînatici, și mari resurse economice.

— E drept, conveni Minareo.

Pentru o clipă rămase cu gura căscată urmărind vibrațiile orașului suspendat; nu eram singurul neliniștit.

— Chiar dacă aceiași maeștri ar putea construi obiecte mai mici și mai rentabile...

— De exemplu? întrebai.

— De exemplu, arme.

Iată unde voia să ajungă. Mai devreme sau mai tîrziu era de așteptat. Încremenirăm în liniște o bună bucată de vreme. În sfîrșit, bogătașul se posomorî și adăugă:

— Îmi închipui că ai auzit deja vorbindu-se despre glenicși — simții o strîngere de inimă —, se pare că mania lor de a cuceri i-a împins să-și facă dușmani

pe cei mai mulți dintre puternicii Galaxiei; de la emiratele australe la voievodatele de la graniță, tocmai se urzește o alianță pentru a-i zdrobi pe nobilii din Ramook. Se pare, precizez, se pare, că această formație, un eveniment unic în istoria omenirii, ar avea mari șanse să cîștige... Se întrerupse ca și cum ar fi așteptat o intervenție din partea mea, care nu mai venea. El suspină și-și continuă discursul.

— Cît de curînd vom avea un război diferit de celelalte. Vremurile se schimbă și trebuie să fim pregătiți, continuă negustorul. Se vor înfrunta armate enorme, sute și sute de bande, și se știe că armele lăsate de Străbuni au devenit, între timp, din ce în ce mai rare și mai costisitoare. Vor fi necesare spade și energie, tunuri, puști, drapele, platoșe pentru a înarma atîta lume... Mă gîndeam că dacă învățații tăi sînt capabil să fabrice dispozitive atît de complexe...

— Armele nu fac parte din afacerea pe care o tratăm, i-o tăiai eu scurt.

Negustorul se strădui să lase impresia că n-a auzit.

— Glenicșii au acum zilele numărate, în timp ce Coaliția, acesta este numele alianței, ar plăti bine orice tip de armă furnizată; s-ar putea cîștiga repede o avere întreagă și — pe deasupra — ne-am putea bucura și de sprijinul învingătorilor.

Îmi plîngea inima, gîndindu-mă la ocazia care mi se oferea, dar nici un Etern n-ar fi colaborat vreodată să producă instrumente care pot provoca moartea. Blestemai etica lor prostească și căutai cuvinte potrivite pentru a justifica refuzul.

— Eu nu am nimic împotriva Coaliției, nici împotriva glenicșilor, și le voi vinde și unora și altora cărți, țesături, generatoare termice și, mîine-poimîine, chiar

astronave, dar nu voi alimenta în nici un fel nebunia omului care își ucide semenii. Un negustor, apoi, are nevoie de pace ca să poată vinde în liniște și în siguranță, în timp ce războiul înseamnă lipsă de bani, planete depopulate, taxe și impozite la nesfîrșit. Te asigur, prietene, că este greu să faci afaceri cu unul care are spada în mînă, chiar dacă tu ești acela care i-ai vîndut-o.

— Argumentele sînt ireproșabile, domnule, demne de epoca de aur și de bunăstare!

Nu vorbise bogătașul, și de aceea sării în picioare alarmat.

— Cine-i acolo? murmurai.

O draperie fu dată la o parte și un om viguros, cam de treizeci de ani, cu un chip vesel și curat, cu o subțire beretă pe cap, își făcu apariția. Surîdea și — instinctiv — îl găsii simpatic. Înaintă spre mine cu dezinvoltură, ca și cum am fi fost prieteni de cînd lumea, și abia atunci zării o broderie galbenă pe pieptul său...

— Îți cer iertare cu umilință, Growman — se scuză Minareo, făcînd o reverență. Inocenta viclenie a propunerii mele n-a avut alt scop decît să verifice dacă persoana pe care trebuia s-o întîlnesc este cea adevărată. Dacă-mi permiți, am onoarea să te prezint lui Tfeo Glenix, noul domn din Honey Bay, care mă onorează cu prietenia sa.

— O prietenie care nu te împiedică să-mi vinzi obiecte la un preț de adevărat cămătar, adăugă nobilul făcîndu-mi cu ochiul.

— Spiritul lui Whadulal mi-e martor, o, stăpînul meu! protestă celălalt, prefăcîndu-se scandalizat. Tu știi că pentru tine mi-aș da brațul drept... dar banii de argint nu au inimă.

Abia reușii să urmăresc această trăncăneală cu iz polemic; eram în fața unui dușman pe care-l uram, în fața unui glenix, dar nu simțeam absolut nimic. Cum de era posibil? Dacă Hilena ar fi fost aici... Încercai să-mi amintesc întîlnirea cu Hirar, primul glenix cunoscut de mine; voiam să-mi redobîndesc furia, ura de odinioară, în schimb, nu simțeam nimic. În acest timp Tfeo mă privea cu un aer viclean, ca și cum s-ar fi străduit să-mi citească gîndurile. Nu părea deloc să fie unul dintre acei nobili plini de îngîmfare și aroganță, îmbrăcămintea sa răspundea mai mult unor exigențe practice decît ornamentale. Dacă n-ar fi fost acea cometă galbenă brodată pe piept, ar fi putut fi considerat un burghez, un șef de bandă...

— Cuvintele dumneavoastră scot în relief o minte inteligentă, domnule Growman, ca, de altfel, și activitatea dumneavoastră comercială — spuse el invitîndu-mă să iau loc alături. Ați deschis multe laboratoare pe planetele controlate de familia mea: nu puteam să nu mă interesez de o persoană atît de întreprinzătoare și genială. Voiam să vă cunosc, iată de ce am cerut prietenului nostru comun să ne înlesnească o întrevedere.

Mă pomenii confirmînd, fascinat de nobil.

— La început credeam că sînteți un agent al adversarilor noștri, dar acum m-am convins că nu este așa. Și nu mă pot abține să nu vă admir: reușiți în acest moment să refaceți o țesătură socială care leagă unele de altele lumile din Galaxie; este ceva ce amintește de epoca de aur în care, după legende, toți oamenii erau înfrățiți prin bunăstare și cultură.

Încercai să neg, dar el insistă, sprijinindu-și cu un gest natural o mînă pe umărul meu (nici un nobil n-ar fi atins vreodată pe cineva de rang inferior).

— Ați înlesnit difuzarea cărților care conțin difuzarea înțelepciunii antice, tocmai reactivați producția obiectelor care de secole nu se mai folosesc, și vă propuneți chiar să uniți eforturile economice de pe numeroase planete în ideea de a construi astronave: un proiect grandios care ar putea să deschidă pentru umanitate un mîine deosebit.

— Prea multe complimente, domnule, mă confundați — murmurai încurcat. Sînt doar un negustor cu mulți prieteni.

El nu mă lăsă să continui.

— Ceea ce faceți depășește cadrul unei simple activități comerciale, observă el. Altfel nu s-ar explica răspîndirea religiei Profetului în aceleași lumi unde ajungeți voi; este cumva vreun prieten de-al dumneavoastră acest om atît de adulat de lume?

Simții pe neașteptate cum mă fulgeră frigul pe șira spinării.

— Nu am un asemenea privilegiu — mă grăbii să-i răspund —; totuși, cred că-l cunosc bine... Are mari puteri și, pe deasupra, e plin de virtuți însemnate.

— Mi-ar face plăcere să-l întîlnesc, suspină Tfeo. Chiar dacă eu consider că religiile și miniștrii lor se află prea departe de lucrurile pămîntești, sau prea falși și ipocriți ca să fie luați în seamă...

Se întrerupse, apoi adăugă:

— Gazda noastră, Minareo, nu este la înălțimea faimei de care se bucură.

— Străbunii îmi sînt martori! protestă acesta. Cum aș fi putut întrerupe plăcerea noastră de a tăifăsui? Pariez că înainte de a se face seară domnul meu va dori să ne recite una din poeziile sale răsuflate. Dar îmi iau revanșa pentru întîrziere; veniți, am pregătit pentru voi un banchet după toate regulile artei.

Așa se și întîmplă. Mîncarăm, băurăm și ne bucurarăm reciproc de plăcerea conversației. Vorbirăm despre artă, despre magie, despre femei, și-l găsii pe nobilul glenix mult mai simpatic și cordial față de cît mi se păruse inițial. Știa să ne întrețină, indiferent de subiect, știa să rîdă și să ne facă să rîdem, prietenos și elegant.

Spre sfîrșitul cinei se lăsă pe spate în fotoliul său din capul mesei și ne ceru să-l ascultăm. Observai că scoase din buzunarul hainei un mic volum.

— Prietene Growman — spuse el — realitatea în care trăiesc este sfîșiată de violențe și urîciuni nedemne de oameni, indiferent că sînt nobili sau plebei; dar este realitatea mea și nu pot să mă sustrag. În această lume cenușie, totuși, datorită ție, am găsit curajul de a crede în viitor. Glenicșii vor dispare și ei, se va schimba culoarea stindardelor, alții se vor încăiera pentru a împărți între ei acest univers mizerabil, dar ceea ce este scris în această carte o să rămînă. Este vorba de "Cîntecul Stelelor", o operă antică, deosebit de valoroasă, din care s-au pierdut mai multe capitole. Din paginile sale țîșnește la suprafață spiritul neîmblînzit al civilizației care a împins omul timp de milenii să cucerească spațiul cosmic. Este o operă măreață, unică, și, datorită ție, am putut s-o citesc și să-mi hrănesc spiritul cu mesajul ei.

Îmi oferi textul și, în timp ce mă apropiam să-l iau, se aplecă spre mine și — cu naturalețe — îmi înfipse în tunică o broșă de sidef ale cărei vîrfuri de un negru sclipitor formau o stea strălucitoare.

— Cu autoritatea pe care mi-a acordat-o Marele Tată al glenicșilor, eu te investesc cu titlul de cavaler al Cometei Negre! declară el.

— Domnule, dar nu sînt demn...

Tfeo mă întrerupse cu un gest.

— Nu domnule, Growman, ci prietene; acum faci parte din categoria oamenilor cu două nume, poți să porți spada la vedere, fără să mai fii nevoit să o ții ascunsă. Cine te jignește pe tine, jignește toată familia glenicșilor! Oricum, pînă nu vei depune jurămîntul de credință în fața Marelui Tată nu vei fi obligat să te lupți pentru noi, și rămîi încă liber să-ți duci mai departe afacerile după sănătoasele principii pe care le ai.

Nu știui ce să răspund, îl privii uluit și în ochii săi nu întrezării nici o urmă de falsitate, ci numai o reală admirație.

— Glorie lui Growman, cavaler al Cometei!

Minareo ridică paharul în sănătatea mea, iar eu mă făcui roșu ca focul. Primul lucru care-mi trecu prin cap fu acela că, în virtutea promisiunii făcute Hilenei, ar fi trebuit să mă sinucid, acum cînd devenisem un glenix. Mi se părea, totuși, mult mai absurdă ipoteza de a mă răzbuna pe oameni pe care nu-i cunoșteam, doar de dragul unuia pe care-l consideram prieten.

Tfeo, dînd dovadă că este bine educat, lăsă să se scurgă în liniște minutele care urmară, apoi ridică potirul pentru un nou toast.

— Fie ca războiul să se termine cît mai repede cu putință și să ne rămînă timp doar pentru a fi fericiți!

Mi se păru că simt o notă de tristețe în aceste cuvinte și încercai să-l consolez.

— Casa ta este puternică, vei avea mari posibilități să te umpli de glorie.

Nobilul clătină din cap.

— Tu ești norocos, Growman, chiar dacă ceea ce faci te apasă, tu ai mereu înțelepciunea de a construi o lume mai bună; numele meu, în schimb, îmi impune numai și numai să distrug. Unde ajunge familia mea

se înalță furci și ruguri, se aud plînsete și țipete de durere. Coaliția este doar ultimul dintre dușmani, apoi vor mai urma și alții... Nu văd nici un fel de glorie sau satisfacție în toate astea.

— Ești prea sever cu tine însuți, interveni Minareo. Violența reprezintă un rău, dar și un preț care trebuie plătit pentru progres. Datorită neamului tău, Galaxia este pe punctul de a se uni într-un singur corp. Războiul de acum va fi ultimul!

Tfeo nu păru să-l audă și, întîlnindu-i privirea întristată, îmi amintii de bîrfele despre Demonii Obscurității și alianța lor cu glenicșii. Platforma care se găsea deasupra capetelor noastre scîrțîi, iar eu mă cutremurai. O atmosferă apăsătoare se așternu peste noi, iar seninătatea banchetului dispăru. Primul care reacționă fu nobilul.

— Să lăsăm toate necazurile; ceea ce contează acum este că ne aflăm între prieteni și împreună putem sfida tristețea — surîse. Să închinăm în sănătatea prieteniei și a fericirii!

Ne puserăm pe băut și încet-încet veselia reveni. La insistența stăpînului casei, Tfeo ne recită una dintre odele sale de amor; niște rime vesele în care speranțele și irealitatea se confundau în mod armonios cu vocea fecioarelor. Uitai de toate: de titlul primit, de jurăminte, de răzbunare, de Arcă...

Un zgomot de pași grăbiți rupse vraja care ne cuprinsese.

— Domnul meu, alarmă!

Toți trei priveam cu nedumerire la străjerul care dăduse buzna în cameră. Acesta înțelese imediat situația și se aruncă la pămînt.

— Banda din Asberg și contingentul din sud au căzut într-o cursă! Au reușit să scape foarte puțini.

— Vărul Sigmet era cu ei, murmură Tfeo lăsînd volumașul pe care-l citea.

— Este mort, domnule.

Nobilul sări în picioare.

— Cum este posibil? Pe această planetă n-aveam dușmani, cine a îndrăznit?

Mesagerul șovăi.

— Au fost atacați de o hoardă necunoscută, nu purtau drapele și erau conduși de un cavaler de rang mare. Cei care au reușit să scape susțin că l-au auzit urlînd un nume...

— Care?

— Olaf Draister.

Glenix păli. Nu pierdui ocazia și mă grăbii să mă prefac îngrijorat.

— Este vreun dușman de-al vostru? îl întrebai.

— O nălucă, murmură celălalt clătinînd din cap. O nălucă de-a trecutului. Regret că trebuie să întrerupem această plăcută petrecere, sper că vom mai avea și alte ocazii să ne întîlnim, Growman. Oricum ar vrea destinul, totuși, nu renunța niciodată la opera ta, toți avem nevoie de tine... Adio.

Ne îmbrățișarăm în liniște și-l urmării cu privirea pînă ce ieși; instinctiv dusei mîna la broșa de pe piept: o simții rece, îngrozitor de adevărată.

— Ești norocos, prietene Growman — interveni Minareo. Tfeo Glenix este unul dintre cei doi prinți moștenitori ai familiei, nu este exlus ca, într-o zi, să-i urmeze la tron Marelui Tată și să devină stăpînul Galaxiei.

— Dar Coaliția există într-adevăr? îl întrebai pe negustor, continuîndu-mi un gînd încolțit puțin mai înainte.

— Da — confirmă bogătașul — reunește aproape

toți domnii puternici din lumile cunoscute; dar tocmai în această putere a sa îi stă și slăbiciunea: sînt prea multe capete care vor să comande, în timp ce glenicșii nu au decît unul.

— Am înțeles, suspinai. În cazul acesta, prietene Minareo, aș îndrăzni să-ți cer o favoare enormă: vinde-mi două astronave, stabilește tu prețul, dar vinde-mi-le. Societatea Krack devine din ce în ce mai bogată, am nevoie să-mi trimit învățații în altă parte... nu vreau să mă prindă războiul aici.

— Consideră că sînt deja ale tale, consimți negustorul. Nu pot refuza cererea unui nobil cavaler.

Într-adevăr, nu se opuse, dar pretinse o cifră care pînă acum cîteva luni ar fi fost de neînchipuit. Mă cufundai în noaptea adîncă și mă grăbii să las în urmă umbra amenințătoare a platformei care continua să se balanseze deasupra orașului cu case fără acoperișuri. Cînd ajunsei departe, în siguranță, pe Arcă, evaluai la rece noul pericol, acea greutate care ar fi putut să mă strivească. Nu vorbii cu nimeni despre ce s-a întîmplat, dar noaptea dormii rău, frămîntat de coșmaruri cu orașe misterioase, comete negre și fantasme... Într-adevăr o noapte urîtă!

CAPITOLUL AL DOISPREZECELEA

Separarea

Stone zăcea nemișcat în colivia sa, dar cînd mă apropiai emise un scîrțîit ușor și se ridică vreo cîțiva centimetri.

— Cum reușește să te perceapă, șefule? mă întrebă Giò-giò.

— Poate captează prezența ta prin intermediul radiațiilor extrasenzoriale, răspunse în locul meu Rimmel. Am auzit o explicație asemănătoare în biblioteca Eternilor.

— Fii atent să nu te ramolești cu atîtea idiotenii, comentai eu stăpînit de indispoziție.

Apoi, nu mai puțin iritat, mă întorsei spre pietroi:

— Ascultă-mă cu atenție, Stone, mai fă-mi o glumă cum a fost ultima și-ți garantez că Profetul nu va mai avea nevoie de o tribună pentru aparițiile sale!

Nu mai adăugai altceva; de fapt, eram sigur că mă înțelesese. Ordonai să se deschidă colivia și îl mîngîiai cu o mînă; el îmi răspunse frecîndu-se de mine ușor, în ciuda volumului enorm. Îl lăsai să se gudure și mă pregătii să ies.

— Bun-lucru, condotiere Growman!

Glorinna apăruse pe neașteptate, și văzînd-o simții o strîngere de inimă. De cît timp n-am mai stat cu ea? De mult activitatea mea devenise din ce în ce mai frenetică...

— Ieri, în timp ce te aflai în Honey Bay, au mai fost uciși încă cinci frați, printre care și Hobi — continuă femeia.

— De ce a coborît pe planetă? El era un master...

— Dorea să participe direct la Misiune, suspină Eterna. Tu știi că fiecare dintre noi se simte chemat să ajute omenirea; indiferent cît de mare ar fi prețul care trebuie plătit, nu ne dăm înapoi. Dar și mie îmi este la fel de frică... Nu vei permite ca sacrificiul nostru să fie inutil, nu-i așa?

Ridicai din umeri plictisit.

— Aștepți prea mult de la mine, îi amintii cu amărăciune. Sînt și rămîn, în esență, un sălbatic, chiar dacă mă considerați condotierul vostru.

— Natura ta este diferită, chiar dacă nu vrei să admiți acest lucru, conveni Glorinna. Cu toate acestea nu pot să cred că te gîndești numai la vanități și bogății; acum ai strîns suficientă bogăție ca să poți trăi ca un belfer mii de ani, dar continui să lucrezi și să-ți asumi riscuri la fel ca noi. Am încredere în tine, Growman!

Evitai să răspund, poate pentru că avea dreptate sau pentru a nu pierde timpul cu vorbe goale. Femeia nu păru că înțelege, și schimbă subiectul.

— Numărul drogaților crește, continuă ea. În ciuda previziunilor experților. E un fenomen foarte îngrijorător.

— Poate că au greșit și ei, observai. Nimeni nu cunoaște suficient problema drogului.

— Statistica este o știință exactă, îmi explică ea. Rezultatele greșite pot proveni numai și numai de la cartelarea necorespunzătoare a datelor. În acest caz special explicația apare imediat: larba Transei nu se extinde după o regulă naturală. Cineva, conștient, și la scară largă, constrînge oamenii să se drogheze; cineva care urmează cu credință armatele glenicșilor.

— Dar e o absurditate! răspunsei eu prea puțin convins. Despre ce poate fi vorba?

— Vom afla cît de curînd, sper. Totuși, tu să fii atent, nu sînt excluse acțiuni criminale.

— Voi fi prudent — îi promisei, și-i făcui un semn Eternului de lîngă proiectorul transmaterial.

— Nu povesti prea multe bazaconii sărmanilor aceia...

Au fost ultimele cuvinte pe care le auzii, apoi călătorii spre o altă planetă.

* * *

Mulțimea de oameni vindecați prin miracol acoperea tot spațiul neted dintre două coline. Erau în jur de cinci sau șase sute de persoane; nu lipseau nici copiii. Îngrijirea și hrănirea lor era, cu siguranță, o grea îndeletnicire pentru Eternii aflați acolo. Dar, cel puțin, pe această planetă nu va lipsi mîna de lucru pentru laboratoarele mele; ei vor învăța o meserie, iar eu mă voi îmbogăți peste măsură. Surîsei și deschisei brațele în semn de binecuvîntare, în timp ce Stone aluneca elegant spre mulțimea de oameni cu privirile îndreptate în sus.

— Sînt Profetul! declarai cu voce tare, și vă aduc mesajul lui Dumnezeu... Ultimele cuvinte se stinseră într-un murmur: pe vîrful colinei apăruseră figuri amenințătoare de oameni înarmați. Numărai repede vreo patru steaguri, printre care se distingeau acelea ale vampirilor din Crisdall și cel al glenicșilor. Pe o culme izolată mai observai și două tunuri. La un semn, soldații se desfășurară și încercuiră masa de oameni într-un inel de lăncii ascuțite. Un murmur de neliniște se iscă în mulțime.

— Eu vin cu vorbe de pace! urlai, dar nu cu prea multă convingere. De ce veniți cu armele?

Doi războinici cu lănci se desprinseră de trupă și se avîntară spre mine; lănciile lor, în contact cu aerul, emiteau fulgere roșii. Aș fi avut timp suficient să fug, dar cum să mă fac auzit de Stone?

— Sînt Profetul! insistai; Dumnezeul meu este esența tuturor divinităților, cuvîntul meu este de dragoste, mesajul meu poate fi cuprins într-un singur cuvînt: speranță!...

— Ești un șarlatan! strigă un cavaler care, cu vreo cîțiva stegari, urma trupele. Ți s-a înfundat. Iar acești bastarzi se vor întoarce la mormintele de lîngă care au fugit.

— O, nobile conducător! îi spusei pe un ton conciliant, aceștia sînt vindecați, i-am salvat de drog...

— Un drogat rămîne pentru totdeauna un drogat, o ființă pentru totdeauna pierdută, și va fi tratat ca atare! rîse batjocoritor războinicul. Legea glenicșilor, noii stăpîni ai acestei planete, mă autorizează să-i întorc de unde au venit, înainte ca boala blestemată pe care o au să-i contamineze și pe alții.

Un Etern își făcu loc prin mulțime și se îndreptă spre cavaler.

— Oamenii aceștia nu mai sînt intoxicați — îi explică el cu seninătate, nepăsător la armele amenințătoare. Intoxicația cu larba Transei se poate trata ca o otrăvire normală și... O lovitură de lance îi spintecă pieptul și Eternul căzu mort.

Trupele strînseră cercul în jurul oamenilor înspăimîntați; numai Eternii prezenți lăsau impresia că nu-și dau seama de situație. Surîdeau: după secole de antrenamente cu scopul de a nu se teme de violență, acum erau pregătiți pentru orice, chiar să înfrunte întunericul de dincolo...

— Opriți-vă! urlai, nu ne puteți ucide... Sîntem dezarmați.

— Asta-i o greșeală de neiertat, rîse războinicul de pe cal. În acest caz sînt dispus să-i cruț pe cei care acceptă să consume din nou larba Transei.

Făcu un semn, și cîțiva din suita lui aduseră niște coșuri și răsturnară la pămînt rămurele verzi încărcate cu frunzulițe plăpînde. Mai mult decît planta mă frapă chipul celor ce aduceau ramurile: figuri umane lipsite de linii, fără ochi, nas, gură... ca și cum un sculptor grăbit ar fi schițat fața uitînd să-și desăvîrșească opera. Înghețai.

— Nu! Ceea ce pretindeți este inuman... Este împotriva spiritului care conduce bandele, onoarea.

— Taci, Profetule! mă întrerupse șeful agresorilor, tu vei fi primul.

Șovăii. Stone continua să nu bage în seamă tragedia care se întîmpla, și unduia seraf ic la o jumătate de metru de pămînt; vîrful lănciilor ostașilor îmi închideau orice posibilitate de a fugi, iar — pe deasupra — mai erau și tunurile de pe coline... Nu vedeam servanții, totuși.

— Hai, predicatorule, ce mai aștepți?

Mă grăbii să cobor de pe piedestal și mă apropiai tremurînd de grămada de droguri. Era prima dată cînd vedeam larba Transei de atît de aproape; avea aspectul unei plante normale, dacă n-ar fi fost de o structură nefiresc de geometrică: rămurele cilindrice, frunze dispuse simetric, două cîte două, rotunde, fără pete sau nervuri; unde era tăiată prezenta un țesut de cercuri concentrice. Bine, aș fi putut s-o gust, iar Eternii m-ar fi vindecat după aceea... dacă ar fi reușit să mă găsească.

— Curaj, sfîntule! mă provocă nobilul. Dacă nu preferi oțelul spadei...

— Tu vei fi acela care vei muri, Glenix! Îți vorbește Olaf Draister!

Apăruse pe neașteptate pe vîrful colinei; îmbrăca armura cu pajura de aur pe piept, călărea o pachidermă enormă care nechează. În jurul lui se opri o hoardă de zdrențăroși înarmați cu sulițe mici, coase, furci, puțini aveau platoșe, nu dădeau impresia că s-ar pricepe la mînuirea armelor, pe care însă le arătau ostentativ... dar erau mulți. Cu un urlet se avîntară pe coastă în jos ca un torent, cu acea furie pe care numai mizeria și disperarea pot să ți le dea.

Bandele lui Glenix se grăbiră să-și schimbe orientarea și se organizară în jurul propriilor steaguri, în timp ce mulțimea de drogați se risipea înspăimîntată. Din amîndouă taberele se trase cu pușca, iar stegarii se osteneau să respingă împușcăturile mișcînd cu îndemînare steagurile; cei care aparțineau hoardei nu prea avură succes și — de aceea — ici și colo apărură pete de sînge. Fluviul urlător nu luă în seamă și, în ciuda celor mai elementare norme de tactică militară, în loc să exploateze situația numerică pentru a înconjura dușmanul, se năpusti asupra lui, ignorînd pădurea de lănci, cavaleria și focul armelor.

Olaf Draister rămăsese deoparte pentru a urmări de la înălțime desfășurarea bătăliei. Ca orice nobil, probabil, nu voia să se amestece cu plebea aceea. Bătălia se termină repede. Gloata aceea de mizerabili, neîngrijindu-se de pierderile enorme, despică rîndurile bandei și le risipi. După foarte puțin timp totul se terminase. Nici un prizonier, și prea puțini războinici care au reușit să fugă. Între aceștia se afla și Glenix. Dar asta aștepta Olaf: cu un strigăt, dădu pinteni pachidermei, care, în ciuda masivității sale, se dovedi

extrem de iute. Doi lănceri încercară să-l oprească, dar sfîrșiră în pulbere.

Am mai văzut ceva asemănător, aceeași situație, aceeași lovitură...

— Hilena! urlai și alergai spre locul unde cei doi nobili se înfruntau.

Era un duel inegal; pachiderma draisterei atacă adversarul și zdrobi cu picioarele calul acestuia. Stăpîna nu mai avu apoi nici o dificultate să străpungă omul trîntit la pămînt și zăpăcit de cădere.

— De unde ai luat banii să înarmezi gloata aceasta? o întrebai cînd ajunsei gîfîind lîngă ea.

Mă simțeam jenat, prea mic în fața acestui animal care mă domina pufăind nervos, și simțeam o poftă teribilă să-l pocnesc. Hilena rămase șovăitoare, pentru o clipă temîndu-se să nu-i întărît animalul, dar numai o clipă.

— Growman! răspunse ea cu vocea deformată de coif. Ești un șarlatan, un bufon și un cerșetor mizerabil.

— Și tu o nebună sîngeroasă, o inconștientă și o hoață — îi răspunsei cu o răbufnire de mînie necontrolată. Nu numai că ai prădat capitalul Societății Krack, dar apariția aceasta a ta în aceleași locuri unde operez eu ne va duce pe amîndoi pe rug. Și un dobitoc ar fi în stare să facă legătura între negustor și Olaf Draister... Unde ți-e capul? Pe deasupra, cît m-au costat acești zdrențăroși care nu știu altceva decît să se măcelărească?

Ea, în schimb, își săltă monstrul în două picioare și mă pomenii sub copitele lui masive.

— Nu sînt o hoață! protestă amazoana. Banii aceștia servesc cauzei draisterilor, tu ai spus-o.

— Cît? insistai.

— Trei sute de arginți pentru mecar-elefant și

două sute pentru fiecare om... Dar armele nu costă absolut nimic, le-am capturat de la glenicși.

— Dar sînt cel puțin două mii de persoane! observai eu contrariat. Nemernico, peste puțin timp pe această planetă vor circula atîția bani încît vor da peste cap întreaga economie!

Jur-împrejur se strîngea o mulțime de oameni beți și violenți; eram silit să mă abțin, nu-mi plăcea deloc felul în care unii dintre ei mă priveau. Dacă și-ar fi închipuit numai că o amenințam pe binefăcătoarea lor, m-ar fi spulberat...

— Puteai măcar să-i plătești după, reușii să murmur, cu pierderile suferite ai fi economisit mai mult de jumătate.

— Greșești, Growman — mă ironiză ea cu perfidie. Am fost nevoită să le promit dublu după terminarea bătăliei, altfel ar fi dispărut imediat. Nu sînt așa naivă cum crezi.

Șovăii. Brațe moi mă strînseră; mă întorsei și întîlnii chipul surîzător al unui Etern.

— E-n regulă, condotiere? mă întrebă el.

Confirmai, el păru ușurat și-mi arătă cum în vale consumatorii de droguri se strîngeau din nou.

— Au nevoie de tine, îmi aminti. Mai ales după ce s-a întîmplat.

Fără să opun rezistență mă lăsai condus la Stone, dar în capul meu se înșiruiau mii și mii de arginți. Pietroiul se ridică lent, și cînd mă aflai deasupra mulțimii dezordonate reușii să ies din această stare de deprimare. Trebuia să-mi intru în rol.

— Întoarceți-vă la mine, fraților! declamai cu vocea strangulată de o emoție autentică. Profetul este din nou cu voi. Răufăcătorii au fost zdrobiți de propria lor nesăbuință. Amintiți-vă, un rău nu produce altceva decît tot un rău...

Hilena mă mai privi cîteva minute, apoi își adună mercenarii și se îndepărtă. Mă bucurai că se dovedise atît de vicleană ca să nu se lase prinsă de urmăritorii pe care glenicșii i-ar fi putut trimite în zonă.

Sau mă bucurai de posibilitatea contrară.

*
* *

— Cum adică, Osne nu-i prezent? întrebai intrînd în camera unde-mi strînsesem oamenii.

Ultimele evenimente impuneau o clarificare și aveam nevoie de prezența tuturor pentru a-mi putea atinge scopurile.

— Era foarte ocupat, răspunse Glorinna.

Mastera reprezenta toată populația de pe Arcă; Eternii, deși nu intenționau să-mi facă vreun reproș, voiau cu orice preț să împiedice ca, pe viitor, bogățiile acumulate și prin munca lor să mai servească poftelor de răzbunare ale Hilenei; și nu greșeau deloc.

— Nu contează — murmurai — trebuie să se supună hotărîrilor noastre.

Mă așezai într-un fotoliu și începui să vorbesc. Nu fu o discuție liniștită, dar, așa cum prevăzusem, persoana cea mai interesată, nobila Draister, nu se opuse prea multă vreme, iar ceilalți se limitară la observații și sugestii. Evident, Giò-giò puse mai multe întrebări; dacă nu i se răspundea imediat, el uita că le-a pus. Dar se termină cu bine. Acceptară planul meu și ne despărțirăm aparent înțeleși; cînd părăsii încăperea mă simții cu adevărat satisfăcut; îmi lipsea numai consimțămîntul lui Osne. Nu-mi fu greu să găsesc unde se cuibărise.

— Raraak! Stăpîne Growman, ce plăcere să te revăd! exclamă la apariția mea.

Știa să mintă bine, porcul, eu eram în măsură să disting, totuși, o vibrație de mulțumire în branhiile axilare, printr-o educație asiduă. Zăcea fericit într-o cadă cu apă murdară pe ale cărei margini două femele din aceeași specie cu el păreau că-l sorb din ochi. Pe podeaua enormă, printre dezordinea de perne și covoare, erau risipite cele mai neobișnuite delicatese.

Nu-i răspunsei la salut, căutai un loc unde să mă așez și-l privii surîzînd.

— Te-am așteptat la adunarea bandei, îi amintii cu seninătate.

— Îmi cer scuze, stăpîne! suspină reptila. După o lungă meditație mi-am dat seama că și noi avem o misiune pe Arcă: să-i ajutăm pe Eterni să-l facă fericit pe aproapele lor... adică pe noi.

Îl răsplătii cu o privire uimită și scosei spada dreptunghiulară cu putere minimă.

— Banda lui Krack se întoarce la luptă! declarai. Hilena este maniacă în a-i măcelări pe glenicși, și am căzut de acord să participe la Coaliție sub numele de Olaf Draister. Noi îi vom furniza drapelul, o astronavă, o escortă și armele necesare. Eu, în acest timp, îmi voi continua activitatea de negustor și de Profet; dacă avem noroc și Coaliția învinge, problemele noastre vor fi rezolvate; în caz contrar, prin mine, aveți posibilitatea să vă salvați și să încercați altă variantă.

Osne se ghemuise pe latura opusă a căzii și privea neîncrezător cînd la mine, cînd la spadă.

— Un proiect excelent, stăpîne, într-adevăr excelent! murmură.

— Sînt mulțumit că-l aprobi, comentai. Astfel nu vei găsi nici un impediment s-o însoțești pe Hilena. Simțurile tale rafinate constituie o foarte bună garanție de siguranță; pe deasupra, te vei îngriji de casa de bani

a bandei, pentru că nu veți pleca acolo cu mîinile goale, se înțelege. Rimmel își va relua postul de stegar și Giò-giò se va ocupa de artilerie: avem deja două bucăți.

El primi vestea cu un șuierat. Privi cu ochii întredeschiși spre bucate, spre femelele în călduri și clătină din cap cu un freamăt al nărilor.

— Nu pot...

Sării în picioare și, cu o lovitură precisă, îi tăiai un braț.

— Vierme grețos! urlai eu, în felul acesta răsplătești tu binefacerile de care te-ai bucurat în familia mea?

Fu luat pe neașteptate și nu reușî nici măcar să schițeze obișnuitul plîns de falsă durere. Încremeni privindu-și brațul cufundîndu-se în nămol, apoi își ridică ochii spre mine și mă găsi pregătit să-i mai aplic o lovitură.

— Stăpîne Growman! gemu el.

— Mi-ai fost ani de zile un laș, un leneș și un ticălos! mugii eu. Prezintă-te într-o oră în sala unde se află proiectorul transmaterial, și bagă de seamă că, dacă voi fi silit, îți voi tăia capul.

Ieșii fără să mai adaug altceva; afară mă pomenii neașteptat de bucuros; de multă vreme simțeam nevoia să mă descarc.

La întîlnire toți se dovediră punctuali, gata să urce pe nava cumpărată de la Minareo. În acea împrejurare mă arătai trist și îndurerat; îi salutai pe rînd cu obișnuitul salut: *aș vrea atît de mult să plec cu voi, n-am nevoie de eroi, ci de prieteni vii, ne vom revedea în situații mai bune*. Și le ținui un mic discurs care reuși să o miște pînă și pe Hilena.

La momentul potrivit, ea se apropie de mine și mă

îmbrățișă cu pasiune, ne sărutarăm și, pentru o clipă, regretai sincer că mă despart de fata cu care trecusem prin ultima aventură.

— Nu mă trăda prea mult, murmură ea abia abținîndu-se să nu plîngă. Dar, dacă trebuie, alege-o pe Glorinna să-ți țină companie.

— Voi ști să te aștept, minții.

— Activați proiectorul! se auzi vocea tehnicianului.

— Adio, prietenii mei! îi salutai îndepărtîndu-mă de careul de lansare. Păstrați un pic de glorie și pentru mine.

— Și tu păstrează-ne niște arginți, stăpîne, îmi răspunse caustic Raraak.

Apoi dispărură și mă trezii singur-singurel, liber să mă comport după placul inimii... Ieșii afară și trăsei cu putere aer în piept. Arca, în măreția sa, mi se păru și mai mare. Eram, într-adevăr, fericit? Sau poate mîna aceea de oameni plicticoși lăsase un gol în viața mea...

— Ai nevoie de mine, condotiere?

Glorinna, cu obișnuitul său tact, evitase să fie văzută de rivală. Acum, totuși, era aici.

— Da, suspinai. O luai de mînă și uitai totul.

CAPITOLUL AL TREISPREZECELEA

Un an mai tîrziu

Dacă ar fi existat într-adevăr acel Dumnezeu al cărui profet devenisem, în mod sigur m-ar fi iubit. Trecuse mult de cînd prietenii mei plecaseră, și de atunci succesele mele se ținuseră lanț, ca predicator, negustor și condotier al Eternilor. Imperiul meu economic se întinsese peste cea mai mare parte a Galaxiei, iar puterea mea era depășită doar de cea a glenicșilor, încă implicați în lupta împotriva Coaliției. Pe teren religios eram cunoscut pretutindeni drept un om trimis de Providență și, datorită sincretismului pe care mi-l predaseră teologii de pe Arcă, nu întîlneam nici o dificultate de a fi acceptat de diferitele biserici. Eternii operau pe multe planete, cu hărnicia și dăruirea care le anima spiritul. Misiunea lor nu întîlnea decît o singură dificultate: recuperarea drogaților; cu toate eforturile depuse, Iarba Transei se răspîndea și nu încetaseră atacurile oamenilor fără chip și ale altor bande misterioase în centrele de îngrijire izolate. Dar atenția mea era îndreptată asupra șantierelor din care va ieși prima astronavă a Societății Krack. Lipsea doar puțin pînă cînd aș fi devenit cu adevărat stăpînul absolut al lumilor cunoscute.

Da, totul mergea strună și începusem să mă gîndesc, cu îngrijorare, la sfîrșitul războiului, cînd glenicșii, probabil învingători, ar fi putut să-și dea seama ce este cu mine. Mai amenințătoare mi se părea întoarcerea Hilenei, cu setea sa de răzbunare, care n-ar fi fost cîtuși de puțin diminuată de noua înfrîngere. Eram destinat mereu să port grija altora.

De inimă rea părăsii cada de hidromasaj și acceptai cearșaful moale pe care un tînăr Etern surîzător mi-l întindea.

— Ce treburi avem azi de făcut? întrebai.

— O predică la catedrala din Sol'Naby și o întîlnire cu bancherii din Liga Misderica, răspunse secretarul.

În ciuda vîrstei de cîteva secole și a bagajului de cultură care îl făcea să-mi fie superior, nu ezita să mă servească întocmai ca cel mai umil servitor: Eternii aceștia nu crescuseră deloc...

— Și războiul?

— Coaliția se retrage în ultimele sisteme de pe partea exterioară a Galaxiei.

— N-ați reușit să luați legătura cu Hilena și cu ceilalți prieteni ai noștri?

— Trimișii noștri nu au transmis încă nimic pînă acum, afirmă el.

— Alte vești?

— Cinci frați au fost martirizați.

— Trebuie să vă retrageți din zonele semideșertice, mormăii eu. Nu putem permite să se piardă prostește niște talente care ar putea fi folosite cu eficiență în întreprinderile mele. Nimeni n-ar îndrăzni să vă atace dacă ați fi aproape de oraș. Growman negustorul este respectat și temut în orice arie geografică... Anunțați-o pe Glorinna că sînt gata.

— Vă așteaptă — răspunse tînărul, deloc impresionat de nervozitatea mea.

Pe Arcă, eu ocupam, în mod obișnuit, două clădiri care găzduiau arhivele, trezoreria, birourile de contabilitate ale societății și un careu al proiectorului transmaterial construit anume pentru nevoile mele de deplasare. Pe deasupra, în apropierea orașului, staționa permanent astronava mea personală pentru vizitele *oficiale* pe care le făceam în calitate de negustor pe la diferiți potentați.

Trecui prin mai multe camere, răspunzînd la salutul mai multor persoane întîlnite (între masteri și secretari mai lucra o duzină de alți Eterni pentru mine). Glorinna mă aștepta lîngă proiector. Ne sărutarăm, lungul an petrecut împreună ne unise într-o manieră ireversibilă; deși nu recunoșteam, totuși, mi se părea greu chiar numai gîndul de a trăi fără ea.

— Ți-am pregătit textul pentru predica de azi, murmură femeia după ce mă îndepărtasem surîzînd. Ideea principală se referă la pace și la necesitatea de a combate răspîndirea drogului Iarba Transei prin mijloacele cele mai eficiente. Evită s-o mai lungești despre binefacerile comerțului cu negustorul Growman.

— Un sfînt trebuie să asculte, înainte de orice, propria voce interioară — o ironizai răvășindu-i părul.

Nu se opuse: părul său lung se revărsă dezordonat peste piept, acoperindu-i o parte a feței și, pentru o clipă, vrusei să trimit la dracu și catedrală și Profet și toate celelalte...

— Acum du-te — mă rugă Glorinna, desprinzîndu-se din brațele mele.

Ascultai, dar cu inimă rea, și puțin după aceea, purtat de Stone, zburam prin aerul rece al unei dimineți înnorate. Văzut din înaltul cerului, orașul sfînt Sol'Naby se prezenta ca o pădure de cupole aurii, minarete și mausolee împodobite cu statui de marmură. Catedrala, templul cel mai măreț din centrul locuit, domina pădurea pietrificată așa cum un stejar solitar domnește peste iarba unei pajiști; fusese construită în noaptea milenară în onoarea tuturor divinităților cunoscute și necunoscute; datorită universalității sale ea

garanta coexistența pașnică a numeroșilor credincioși găzduiți de oraș: apărea deci ca o tribună ideală pentru Profet și pentru un Dumnezeu făcut anume pentru a strînge la un loc toate popoarele într-un singur creț.

La sosirea mea, mulțimea ticsită claie peste grămadă în piața din fața bisericii înalță un cîntec de adulare. Eu trecui pe deasupra lor binecuvîntîndu-i și, după un minut de gîndire, alunecai lent printr-o imensă poartă. Înăuntru, mulțimea de credincioși era formată în cea mai mare parte din nobilimea planetei, dispusă, după rang, în cercuri concentrice în jurul altarului principal; apoi, mai departe, urmau demnitarii, personalitățile și bogătașii. Prostimea rămînea, pe bună dreptate, afară.

— Profetul este cu noi! le aminti vocea baritonală a unui diacon cîntăreț.

Cei prezenți se ridicară din jilțurile de lemn încrustat, pe care ieșea în relief heraldica neamului stăpînitor, și își aplecară capetele; acesta reprezenta gestul de maximă reverență care se putea pretinde oamenilor cu două nume.

Deschisei larg brațele și-i invitai să se așeze; în acel moment observai, în primele rînduri, uniformele galbene ale glenicșilor. Pentru o clipă crezui că-l cunosc pe Tfeo, dar imediat îmi dădui seama că tînărul îngîmfat, din mijlocul însoțitorilor săi, nu putea fi el: îi lipsea un braț... Ca înfățișare mi se părea cunoscut; chiar dacă citeam prea multă ură în ochii lui, prea multă răutate, n-avea rost să-l privesc mai departe.

— Să ascultăm glasul Profetului!

Era rîndul meu.

— Dumnezeu închide în sine întreg universul — începui eu, incapabil să opresc șirul frenetic al amintirilor. Mă mărginii să repet mecanic cuvintele predicii

tipărite pe manșetele tunicii: De aceea noi sîntem în El, iar eu de la El sînt trimis pentru a căuta împreună cu voi calea spre desăvîrșire. O desăvîrșire care să fie pe măsura propriei voastre naturi și către care sîntem toți chemați după posibilitățile fiecăruia, nobili sau plebei, bogați sau săraci.

Glenixul acela mă fixa cu insistență, ca și cum ar fi vrut să-mi sfredelească sufletul cu privirea sa plină de cruzime. Dar unde l-am mai întîlnit?

— În antichitate umanitatea a cunoscut bunăstarea; pacea și absolutul erau mult mai apropiate de sufletul său. Ar fi fost suficient un mic efort... Cu toate acestea a fost preferată calea aspră și deosebit de grea a discordiei; ceea ce reprezenta binele omului a fost întors împotriva lui pentru a-i face rău: inteligență, spirit de sacrificiu, bogăție. Astfel a fost distrusă civilizația, provocîndu-se un întuneric fără margini în care s-au cufundat generațiile care au urmat. Acum, totuși, prin acest glas, Dumnezeu ne cheamă să ne întoarcem la opțiunile anticilor: astăzi este timpul de a alege între pace și război, între a construi și a distruge, între progres și barbarie. Așadar, încercați să-i determinați pe generali, pe falșii magicieni și pe purtătorii de ură să tacă și pregătiți drumul inimii voastre pentru înțelepciune și dragoste. Pentru că a sosit momentul așteptat de secole, știința străbunilor înflorește în mijlocul vostru, iar suferințele pot să fie transformate în bucurii. Abandonați instrumentele morții, intrigile și, mai ales, fugiți de amenințare care întunecă orizonturile atîtor lumi: Iarba Transei.

Rămăsei nedumerit în legătură cu frazele pe care le citeam: ce legătură avea Iarba Transei cu toate astea? Pentru prima dată era menționată explicit în discursurile mele.

— Cine a exploatat această cumplită maladie pentru a-și menține puterea, să o lase; cine o răspîndește, să renunțe la intențiile sale; cine o impune, să se căiască...

Instinctiv îl privii pe Glenix: se ridicase și era gata să ajungă la ieșire urmat de cortegiul de curtezani... Hîrar! Iată despre cine era vorba. Hirar Glenix, cel căruia, cu vreo cîțiva ani în urmă, îi tăiasem un braț. Nu murise, așadar, și în mod sigur nu mă putuse uita! El știa adevărul despre Olaf Draister, Hilena și Growman. Mă simții în pericol, poate că travestirea nu era suficientă...

— Cartea substituie spada, și fie ca în această biserică, la fel ca în toate bisericile unde sînt cinstiți Zei sinceri, să răsune un singur cuvînt: pace! pace! pace! — conchisei în grabă.

Catedrala se cutremură de ovațiile care urmară; văzui pînă și oameni care plîngeau copleșiți de emoție. Aș fi vrut așa de mult să mă bucur de acest triumf, dar mă grăbeam să dispar. Îi binecuvîntai o dată, de două ori pe cei prezenți, apoi, în timp ce ei intonau cîntece, lovindu-l cu mîna de cîteva ori pe Stone, reușii să-l conving să-și reia zborul.

Orașul dispăru repede acoperit de norii plumburii ai unui cer care nu promitea nimic bun, fiind încă apăsat de presentimente care se îngrămădeau în gîndurile mele: ce făcea Hirar Glenix la Sol'Naby?

Zgomotul mă prinse nepregătit. Ridicai capul și văzui o astronavă minusculă țîșnind dintre nori, altele o urmară. Abia avusei timpul să strig, apoi urmă un fulger orbitor și Stone, sub mine, se fărîmiță în o sută de bucăți. Instinctiv, prinsei una înainte de a mă prăbuși. Fragmentul, totuși, nu resimți greutatea mea. Căzurăm amîndoi, dar, cine știe cum, mica piatră frînă

coborîrea. Urlai cînd simții cum mă zgîrie niște ramuri care se frîngeau. Una, mai groasă decît altele, nu vru să cedeze și — fără să-mi dau seama — mă pomenii atîrnat în gol. Dedesubt, la vreo zece metri, solul ierbos al pădurii, iar deasupra un iad de explozii; resturile lui Stone luptau contra aparatelor zburătoare, prea multe ca să sper într-o victorie. Schijele minerale care spinteca aerul erau ajunse din urmă și pulverizate una după alta de raze înfocate. Nu așteptai cu mîinile în sîn. Stone, poate, și-ar fi revenit vreodată la forma inițială, eu nu.

Mă agățai de trunchiul copacului blestemînd traiul cel bun care-mi moleșise mușchii, alunecai în jos, lăsînd ici și colo bucăți din haina de predicator și de piele însîngerată. Atinsei pămîntul cu un zgomot înăbușit, tocmai în timp ce o explozie distrugea ramurile care mă susținuseră cu numai o clipă înainte. Eram plin de zgîrieturi dureroase, cu toate acestea, văzînd vreo zece microastronave care se năpusteau asupra mea sării în picioare și alergai. Cu ușurare descoperii că vegetația era suficient de deasă și putea, astfel, să le oprească de a emite asupra mea raze distrugătoare.

O navă mică, foarte iute, se înfipse într-un trunchi și explodă; celelalte se grăbiră să-și schimbe tactica: urcară deasupra coroanelor copacilor foarte înalți, gata să se năpustească în spinarea mea la prima deschidere mai mare. Și, inevitabil, un luminiș ierbos se deschise în fața mea. Mă oprii gîfîind, gata să mă întorc în desișul pădurii, însă auzii limpede în spatele meu zumzetul unor aparate care-mi tăiau orice cale de retragere.

Nu-mi plăcea deloc să mor așa. De-ar fi fost măcar puțin soare, drapelul strămoșilor mei, o spadă arzîndu-mi în mînă, o fărîmă de vlagă pentru sfîrșitul unui

Growman! La dracu! *Un luptător trebuie să fie mereu pregătit să cadă în bătălie, dar nu este de conceput ideea de a se stinge în seninătate în patul său*, susținea tatăl meu. Iar el nu greșea niciodată. Cine știe dacă nu cumva mă privea? Ridicai din umeri și, cu un suspin, ieșii în luminiș.

Privește, tată, privește-l pe fiul tău cum înfruntă moartea, fără lamentări inutile... Totuși, cum ar fi putut să mă vadă căzut, în această prăfăraie?

Părea o ceață verzuie, densă, care ascundea totul; cu mare greutate reușeam să-mi văd mîinile. Se formase pe neașteptate și răspîndea o stranie senzație de căldură... Stone! Nu mă îndoii, era pulberea lui Stone, acel drag, bătrîn, granitic bloc de piatră sfîrîitor.

Înainte de a leșina percepui cum particulele de piatră se cristalizau în jurul meu sub forma unui gogoloi protector; mai auzii încă vreo cîteva explozii, apoi o violentă senzație de accelerare, și totul se sfîrși.

* * *

— Aparatele acelea au încercat să mă omoare!

Au fost primele cuvinte care-mi ieșiră din gură cînd îmi revenii. Glorinna era aplecată deasupra mea.

— Nu te forța, dragule — murmură. Ai pierdut mult sînge, trebuie să te odihnești.

— Le-am mai văzut, insistai, și în ciudatul oraș terasat... Trebuie să fie o legătură cu Iarba Transei și, poate, chiar cu glenicșii.

— Sînt anumite lucruri pe care va trebui să le afli, murmură femeia deloc surprinsă de observațiile mele.

Dimpotrivă, părea cu totul altfel... Cu toate că eram epuizat, îmi dădui seama că nu era Glorinna

dintotdeauna, *femeia mea*. Semăna din nou cu ființa superioară pe care am întîlnit-o prima dată pe Arcă.

— Cercetătorii au reușit să afle adevărul despre Iarba Transei.

— În sfîrșit! subliniai, de luni de zile tot așteptam un rezultat la analizele lor.

— Există o explicație și pentru asta, continuă Eterna. Orice experiment încercat era sabotat cu regularitate, fiecare rezultat obținut contrasta cu cele anterioare și trebuia, de fiecare dată, să o luăm de la zero.

— Sabotaje? întrebai nedumerit. Și cine, oare, să fi făcut asemenea acțiuni aici, pe Arcă?

— Iarba Transei. Nu este o plantă, așa cum se presupunea; ea reprezintă rezultatul final al evoluției unei ființe raționale străine de lumea noastră. Structura sa biologică este mult mai complexă decît se credea; de fiecare dată cînd învățații încercau să analizeze celulele vii, acestea se comportau în așa fel încît întruchipau ideile cercetătorilor. Asta presupune o conștiință de grup și un sistem de comunicare la nivel microscopic de neînchipuit: celule dotate cu inteligență! Cu siguranță nu aparțin Galaxiei noastre. Mai mult decît atît, plantele astea sînt construcții artificiale, casele lor: produse ale unei civilizații superioare față de a noastră din mai multe puncte de vedere. Credem că Iarba Transei încearcă acum să invadeze planetele cunoscute și poate că orașul pe care l-ai văzut este una din bazele lor.

— Așadar, aparatele acelea care m-au atacat sînt opera ei — conchisei eu perplex.

Glorinna clătină din cap.

— Nu sîntem în fața unei creaturi tehnologice, îmi explică ea. A atins un înalt nivel de inteligență, dar

pseudovegetalul în care trăiește este cea mai mare creație materială a sa. Iarba Transei se bazează pe colectivitatea microorganismelor raționale, și pentru a intra în competiție cu ființele mai complexe este silită să le aservească, să le exploateze și, în paralel, să se hrănească din țesuturile lor. Imaginează-ți pe cineva care are numai creier, fără mîini, stomac sau alte organe, numai creier... Este evident că va deveni un parazit rafinat. Probabil astronavele de care vorbești au fost construite de alte ființe.

Nu-mi plăcea tonul folosit, părea impersonal, ca și cum ar fi fost vorba de un subiect care nu ne privea.

— Oricum, inteligentă sau nu, avem instrumentele necesare pentru a o combate — observai eu. Și acum, că o cunoaștem mai bine, o putem șterge din univers, sau cel puțin din partea care ne interesează.

— Am încetat peste tot să-i mai îngrijim pe drogați, suspină femeia. Cînd am intervenit, credeam că ne aflăm în fața unei forme simple de intoxicare; acum știm adevărul și nu putem face nimic. Eternii sînt împotriva violenței și nu vor să intervenim direct într-un război între două civilizații.

Mă cutremurai.

— Ce nebunie mai este și asta?! exclamai sărind în picioare. Cum poți să permiți ca atîția nenorociți să se transforme în hrană pentru acel parazit scîrbos? Vorbe în vînt. Acceptă privirea mea acuzatoare, fără să cedeze, cu seninătate.

— Cînd te-ai mai preocupat de acești nenorociți, Growman? întrebă mastera. Ție îți ajungea mîna de lucru și o piață bună de desfacere pentru afacerile tale. Problemele umanitare ne priveau doar pe noi. Dar nu te teme, nu înțelegem să asistăm cu indiferență la dispariția urmașilor propriei noastre istorii; vom acționa

însă conform principiilor Arcei pentru a-i salva: încercăm să stabilim un contact cu nucleul principal al Ierbii Transei pentru a-l convinge să accepte o conviețuire pașnică. În ultimă analiză pare evident că nu este motivată de sete de putere sau de cucerire, ci numai de cruda lege a supraviețuirii.

— Vorbești despre ea cu admirație! observai înciudat. Misiunea voastră are în vedere și acest... sau acești paraziți?

— Te deranjează așa de mult să știi că sînt și alte ființe demne să primească ajutorul nostru? replică ea. Sper că Înțelepții vor reuși să împace aceste creaturi diferite.

— Înțelepții... — suspinai. S-au întors, nu mai sînt condotierul vostru.

Mă simții deodată foarte obosit. Mă întinsei, rănile mă ardeau, și toată lumea pe care o construisem în jurul meu era pe punctul de a se dărîma; de altfel, nici nu puteam pretinde să dureze la infinit. Avem depozite, fabrici, magazine, bogății răspîndite peste tot; aș fi putut să mă retrag liniștit în vreun colțișor îndepărtat și să-mi duc în tihnă restul zilelor, făcînd abstracție chiar și de Iarba Transei.

— Este altceva, Growman — adăugă Glorinna. Războiul s-a terminat, ultimele resturi ale Coaliției au fost zdrobite... Hilena și ceilalți prieteni ai tăi nu se află printre supraviețuitori, nu cred să mai fie în viață.

Simții căldura mîinilor sale.

— Regret, murmură ea.

Mă simțeam istovit de moarte. *Un șef de bandă nu plînge*, îmi impusei cu duritate. Dar nu voiam să mă dau bătut. Găsisem muntele de aur și nu eram în stare să-l duc cu mine: rămăsesem acolo să ciugulesc minuscule firișoare... Nu! Un Growman, un apărător al Raței-unii nu se putea comporta ca propria lui caricatură.

— Azi am crezut că mor, șoptii cu greutate. Totuși, sînt încă viu. Poate că tocmai asta îi face pe oameni diferiți de Eterni. Noi, eu, pot să schimb realitatea. Îmi spuneți că larba Transei este mai bună, că umanitatea trebuie să dispară ca să-i cedeze locul... iar eu vă spun că nu! Nu am nevoie de Misiuni, sau de înțelepciune; pentru a trăi, de multe ori este suficientă o iluzie. Muntele de aur este al meu, l-am găsit și nu-l voi lăsa, ne-am înțeles?

Glorinna nu înțelesese. Îmi mîngîie chipul transpirat.

— Poți să rămîi pe Arcă, alături de noi — îmi zise cu glasul dulce. Vei fi, în continuare, condotierul meu.

— Growman nu va ceda! urlai. Voi lupta împotriva acelui monstru, și Stone mă va ajuta. Străbunii mei mă vor ajuta. Tu mă vei ajuta. Poate va fi ultimul lucru pe care-l voi mai face...

CAPITOLUL AL PAISPREZECELEA

Întoarcere

Ramookul nu se schimbase; obișnuitul vînt înghețat măturа cu o meticuloasă regularitate pajiștile înghețate transportînd fragmente de zăpadă pietrificată; cerul era cenușiu, la fel ca pustiul din jur, iar departe, foarte departe, se vedeau lanțuri muntoase de un alb imaculat, aspre și tăioase. Totul era întocmai ca acum cîțiva ani... dar a trecut, într-adevăr, atîta timp?

— Aici larba Transei a nimicit șaptezeci la sută din populație, îmi aminti Glorinna. A fost o nebunie să venim, nici unul dintre frații trimiși pe această planetă nu s-a întors. Încă ai timp să fugi.

Scuturai din cap hotărît. Dacă Eternii nu voiau să mă ajute, o vor face glenicșii: ei nu puteau să-și lase imperiul abia cucerit... Dacă semănau cu Tfeo, cu siguranță că nu puteau.

Ieșii de sub protecția astronavei și coborîi pe rampa care ducea la sol. Orașul nu era mai opac decît peisajul, și nu era ușor de distins între luncile dezolante care-l înconjurau, dacă n-ar fi fost sutele de steaguri care-i împodobeau zidurile: galben-auriu și negru erau culorile care dominau acum Galaxia.

Pe podișul plin de pulbere se aflau vreo zece astronave cu fuselajul ros de scurgerea vremii. Ceva mai departe observai un corp de armată care tocmai pregătea de luptă un tun de mare calibru, probabil pentru a ține sub control astronava mea. Și mai departe se vedeau focurile unei tabere militare. Vîntul aduse rîsete stinse de luptători, miros de mîncare... Străbătut de un

fior, văzui un dispozitiv de tortură înălțat de curînd și în grabă: susținea cadavrul unui om plin de sînge. La picioarele sale întîrziau doi vampiri acum sătui.

— Aș vrea ca tu să rămîi la bordul navei împreună cu ceilalți Eterni — îi ordonai masterei, dar constatai că mă ostenesc degeaba. Ridicai din umeri, controlai ca broșa reprezentînd cometa neagră să fie bine fixată, apoi pipăii spada ascunsă cu grijă în tunică și-mi făcui curaj. Atunci să mergem, și fie ca Profetul să ne aibă în grijă!

După numai cîțiva pași, doi soldați, sesizați de prezența mea, mă opriră; strîngeau în mîini niște satîre de oțel, arme primitive dar nu mai puțin eficiente decît o lamă cu energie. Declarai pe un ton sigur:

— Anunțați-mă la Marele Tată sau la prințul Tfeo.

Soldații rămaseră nehotărîți, probabil fuseseră înrolați abia în ultimele luni ale războiului. Fără să ezit scosei din buzunar un pumn de arginți și le umplui palmele.

— Ești cumva Growman negustorul? — întrebară cu ochii sclipind de uimire.

Confirmai, și ei se dădură în lături cu respect, făcînd semn celorlalți luptători care veneau din urmă, să ne lase să trecem. Nu-mi plăcea deloc să am faima celui mai bogat om din Galaxie. Am acționat cu hotărîre împărțind la toți surîsuri și bani. Cînd am ajus la porțile orașului golisem deja trei pungi și cîștigasem o escortă de o sută de soldați entuziasmați... *De cîtă vreme nu-și mai primiseră simbria?* Gîndul acesta mă frapă; *glenicșii să-și fi epuizat rezervele de bani?*

Se întîmplă ceva care întrerupse marșul meu triumfal. Soldații se opriseră, apoi, cu un murmur surd, se retraseră pentru a face loc unei echipe de oameni al căror chip amintea un țesut cenușiu, zbîrcit, care înfășura țeste lipsite de trăsături.

— Sînt oamenii fără chip despre care vorbeai? mă întrebă Glorinna.

Nu-i era frică, se arăta senină și liniștită, iar strîngerea sa de mînă îmi dădu curaj.

Noii veniți ne înconjurară și, fără un cuvînt, ne însoțiră dincolo de ziduri. Nu se vedea țipenie de om, casele păreau pustii, cufundate în liniște; singurele prezențe erau numeroasele corpuri atîrnate la răscruci în spînzurători improvizate. După culorile uniformelor îmi dădui seama că era vorba de floarea nobilimii din Galaxie, ultimele resturi ale Coaliției... da, glenicșii nu se vor mai teme de nimeni pentru mult timp. Un gînd mă făcu să mă cutremur: și dacă printre aceste chipuri îl voi recunoaște pe cel al Hilenei? Nici nu mai îndrăznii să ridic privirea...

— Prietene Growman, ce plăcere să te revăd!...

Tfeo îi opri pe oamenii fără chip și ne ieși în întîmpinare surîzînd.

— Cînd mi s-a spus că te afli pe Ramook, nu-mi venea să cred. Dar unde te conduceau dumnealor? Asta este exact direcția opusă față de cea care duce la palat! După cum pronunțase *dumnealor* mi-era clar că nu-i erau simpatici nici lui și asta mă bucură și mai tare.

— Este tocmai ce aș dori să aflu și eu, domnul meu — răspunsei. Dar dumnealor se pare că nici nu vorbesc, nici nu înțeleg.

— Nu toți vorbesc — îmi confirmă Glenix — dar, de înțeles, înțeleg foarte bine. Acest om este sub protecția mea și vine cu mine! adăugă apoi întorcîndu-se spre escortă și, hotărît, mă luă cu el.

Abia atunci o observă și pe Glorinna.

— E vreo concubină de-a ta? se informă el.

— Nu — răspunsei eu, roșindu-mă la față — este o prietenă, mă ajută în afaceri...

— Oricum, ai gusturi bune — și făcu o reverență în fața femeii, în semn de omagiu.

Merserăm repede pînă cînd războinicii fără chip nu mai fură decît o amintire, undeva, în spatele nostru. Aș fi vrut să pun multe întrebări, dar șovăii; nu știam încă prea bine cum voi fi primit, iar curiozitatea mi-ar fi putut dăuna. Mă limitai să-l felicit pentru victoria repurtată, dar nobilul se întristă.

— A fost un război teribil, admise el și-mi arătă macabrele podoabe din răscruci. Atîtea cruzimi inutile, iar ei, poate, au fost cei mai norocoși pentru că au murit luptîndu-se, în timp ce mulți alții...

— Înțeleg, răspunsei. Dar acum s-a sfîrșit, de acum încolo va fi altfel, chiar dacă mă tem că alte două necazuri ne pasc. De data aceasta aș vrea să vorbesc cu Marele Tată... Te asigur, este o chestiune de viață și de moarte. Dacă tu ai putea să mă ajuți...

Tfeo păru că se întristează foarte tare.

— Voi face cum vrei tu, acceptă el. Totuși, înainte de asta ți-aș fi recunoscător dacă ai vrea să accepți să-mi fii oaspete. Nu ne-am văzut de o veșnicie, și atîtea s-au schimbat.

* * *

Palatul părea, față de celelalte case, întocmai ca un gigant de piatră față de resturile de la masa lui. Arhitecții și-au pus în valoare toată măiestria lor pentru a-l face cît mai posomorît și oprimant, ca și cum domnii din Ramook ar fi vrut să construiască o fortăreață-închisoare, nicidecum o locuință. Celelalte ziduri exterioare se desfășurau de-a lungul unui perimetru greu de definit, iar crenelurile de lavă închisă la culoare par niște

colți pregătiți să devoreze. În unghiuri, masive turnuri dreptunghiulare supravegheau acoperișurile clădirilor din jur cu meterezele lor întunecoase, care permiteau să vezi, dar nu să fii văzut. Totul sugera o putere nemăsurată.

— A fost construit de draisteri, ne explică însoțitorul nostru, neamul care a stăpînit aceste ținuturi înaintea noastră... Oribil, nu? Dar, cît de curînd, vom construi în altă parte capitala noastră, locurile astea ne amintesc prea multe ticăloșii.

Trecurăm printr-o poartă dominată de o cometă de piatră sub care se vedea desenul unei pajuri. În curtea interioară se aflau cîteva zeci de oameni înarmați care ne priveau cu niște chipuri plictisite. Nici unul, văzîndu-l pe prinț, nu îndrăzni să ne oprească, iar el ne conduse spre o scară laterală întortocheată care urca de-a lungul zidurilor unui donjon izolat. La margini, lîngă o ușă cîntărind greu din cauza podoabelor de bronz, doi războinici de strajă se dădură la o parte și ne lăsară să intrăm.

— Aici este vizuina în care-mi place să mă retrag singur — declară nobilul arătîndu-mi o cameră ascunsă în penumbră, pe ai cărei pereți, rafturi grele susțineau cărți, pergamente și inscripții în rame gravate (îngrămădite toate într-o dezordine absolută); singurele mobile erau: un pat de campanie, o veioză cu energie solară și o măsuță înconjurată de patru scaune.

— Mă retrag totdeauna aici cînd vreau să meditez, cînd am chef să fiu singur; de vreo cîteva luni aici este casa mea. În altă parte aerul pe care-l respir miroase a moarte...

Fraza întreruptă mă făcu să întrezăresc și alte dificultăți ale planului meu. La invitația sa mă așezai și chibzuii dacă era sau nu cazul să-i dezvălui imediat

ceea ce știam despre Iarba Transei. Tfeo îmi inspira încredere, însă îl cunoșteam așa de puțin. Șovăii.

— În această perioadă, Marele Tată nu se simte bine — continuă celălalt, ca și cum mi-ar fi ghicit gîndul. Dacă ai probleme importante să-i propui, poți să-l consulți pe consilierul său: unchiul Minor. Este vorba de o persoană nu...

Un urlet de durere îl întrerupse și el se grăbi să închidă singura fereastră a încăperii.

— Sînt prizonierii din subteran — se justifică el, evident jenat. Unii dintre ei sînt răniți și...

Ce se întîmpla pe Ramook? Mă așteptasem să găsesc o mulțime de oameni sărbătorind victoria și sfîrșitul războiului, cîntece, veselie; cînd colo, am întîlnit liniște și dezamăgire; se respira un aer greu, un aer de cimitir. Și prințul era altfel; după ce trecuse prin greutăți, se comporta ca și cum ar fi avut ceva foarte delicat să-mi spună, ceva care-l apăsa.

— Îl cunoști pe Profet? îmi șuieră el la ureche.

Tresării.

— Da, cel puțin așa cred. Era un sfînt.

— Ai spus *era*. Înseamnă că au dreptate cei care susțin că Profetul este mort?

Mă cutremurai. Cine putea să susțină o asemenea bazaconie? Chiar dacă de cîteva zile Profetul nu mai apărea în public, nimeni n-ar fi putut pune în circulație zvonuri despre moartea sa, afară doar de cazul că ar fi cunoscut cursa pusă la cale...

— Nu știu de unde primești asemenea informații, răspunsei. Oricum, eu sînt sigur că trimisul Domnului se află încă printre noi; dacă tu crezi că este necesar, voi pune oamenii mei să-l caute.

— Mi s-a spus că el și discipolii săi sînt capabili să-i vindece pe drogați, observă Glenix cu voce scăzută. Am încercat de multe ori să-i dau de urmă, dar atît el, cît și oamenii lui, au dispărut.

Deci Eternii începuseră să se retragă; oare cînd va pleca și Glorinna?

— Căile credinței sînt întortocheate și greu de descifrat pentru străini, afirmai eu stăpînindu-mi cu mare greutate spaima interioară. Și puțini sînt aceia care cred fără să vadă; eu îți garantez că Iarba Transei a fost deja învinsă.

Interlocutorul se îndoi de cuvintele mele. Se plimba nervos în jurul mesei privind cînd la mine, cînd la însoțitoarea mea.

— Vreau să mă încred în tine, prietene Growman — murmură el. Trebuie neapărat să salvez pe cineva anume... Am nevoie de Profet și de lucrarea sa, indiferent care ar fi prețul.

Începui să mă simt mai bine, crezusem că am fost descoperit.

— Nu-i nevoie de miracole, îl liniștii eu, și poate nici de Profet. Drogații se vindecă la fel ca ceilalți bolnavi.

El mă scrută neîncrezător.

— Nici un magician din Galaxie nu s-a priceput să-i vindece pe cei intoxicați cu Iarba Transei; numai Profetul și cei din suita lui sînt în stare, dar acum au dispărut... poate sînt morți.

— Te-am asigurat că nu, îi amintii. Chiar aș fi dornic să știu cine răspîndește asemenea zvonuri.

— Hirar, fratele meu, are multe defecte, dar nu-l credeam și mincinos.

— Fratele tău, murmurai, nu are cumva lipsă un braț?

— Da, admise Tfeo. L-a pierdut cu ani în urmă, luptînd împotriva draisterilor.

Brusc, fragmentele unui mozaic neclar se combinară în mintea mea și începui să pricep o parte din adevăr. Dacă Hirar era la curent cu tot ce pățisem, trebuia să fiu atent și să păstrez un oarecare raport cu Iarba Transei. Sau cu alți glenicși. Poate cu Tfeo? Nu, nu puteam crede. Nimeni nu s-ar fi priceput să mintă atît de mult și atît de bine. Trebuia să-l întîlnesc pe Marele Tată cu orice preț, prevenindu-l în legătură cu infamul complot care se urzea în familia sa.

— Prințul, fratele tău, se află acum în palat? întrebai.

— Desigur; îl cunoști?

— Vreau să fiu sincer, nobile domn — mărturisii. M-am certat cu Hirar, cu puțin timp în urmă... probleme economice... ne-am aruncat în obraz vorbe de ocară. N-aș vrea să-l întîlnesc atunci cînd vom merge să-i vorbesc Marelui Tată.

— Te înțeleg, suspină celălalt. Fratele meu iese mereu în evidență prin violență și îngîmfare, chiar și mie îmi este foarte greu să mă înțeleg cu el... Voi face în așa fel încît să nu fie de față.

— Iar eu mă voi îngriji ca persoana pe care o ai la inimă să fie îngrijită și salvată, îi promisei. Glorinna a fost eleva Profetului, și la bordul navei mele se află medicamentele necesare.

Mastera tresări la vorbele mele. Mă țintui cu privirea și, pentru o clipă, crezui că mă va refuza. Eternii încetaseră de a mai combate boala provocată de Iarba Transei, pentru ei asta însemna o acțiune violentă, contrară spiritului care îi anima. Ea rămase mută. Îi citii în ochi o tensionată luptă interioară: să mă salveze pe mine, sau să-și salveze conștiința? În sfîrșit, confirmară. Nu mă părăsise.

Tfeo, deși nu se ușurase, îmi strînse mîna; îl oprii în timp ce încerca să îngenuncheze.

— Nu știu cum să mă achit față de tine, declară cu vocea strangulată de emoție. Pentru a doua oară în viață mă ajuți.

— Vei avea destule posibilități, îi răspunsei surîzînd. Acum trimite-o pe Glorinna, însoțită, la astronavă; în acest timp să aduci aici persoana pe care vrei s-o salvezi. Locul acesta mi se pare potrivit pentru îngrijire; evităm, astfel, să apară curiozități de prisos printre ai tăi. Îmi închipui că este vorba despre o femeie.

El confirmă și se grăbi să iasă cu Eterna. Părea fericit ca un copil căruia i se dădea înapoi un cățeluș pe care-l crezuse mort. Cînd am rămas singur în turn, clătinai din cap cu îngăduință gîndindu-mă la romantismele care-l stăpîneau pe prinț. Tatăl meu s-a străduit îndelung la vremea sa pentru a mă convinge că inima era cel mai rău dintre sfătuitori, și nu puteam să nu-i dau dreptate. Ridicai din umeri și mă concentrai asupra mutării următoare: să-l conving pe Marele Tată al glenicșilor să se înfrunte cu Iarba Transei... M-ar fi ascultat? Era greu de crezut că o plantă ca aceea poate să ascundă o minte diabolică în stare să amenințe imperiul său... O conjurație de care nu era străin chiar unul dintre fiii săi. Trebuia să mă creadă, într-un fel sau altul.

Un zgomot de pași grăbiți mă vesti că sosește cineva; mă întorsei spre ușă, unde mă pomenii în fața Hilenei Draister.

Era cu totul altfel decît amazoana trufașă pe care o văzusem plecînd la război; nu mai avea acea privire pasională, hotărîtă, nici acel mers vioi. Era slabă, extenuată, cu pielea galbenă întinsă pe craniu, pupile înroșite, stinse, ca să nu mai vorbim de un reflex de maximă suferință. Se dovedea clar, în ciuda machiajului abundent, că se afla sub acțiunea Ierbii Transei.

Tfeo o susținea de braț pe Hilena ca și cum ar fi dus o bătrînă speriată, sprijinită de propriul baston. Întîrzie pînă mă recunoscu, apoi, încruntînd ochii cu încrîncenare, se crispă și încearcă să șoptească ceva.

Nobilul Glenix nu-și dădu seama de schimbare și o ajută plin de bunăvoință să intre.

— Nu te lăsa înșelat de aparențe, murmură el. Acesta este cel mai frumos boboc pe care Ramookul l-a cunoscut. Am crescut împreună; ca niște mînji sălbatici zburdam prin deșert la vînătoare de iepuri, prieteni întîi, pe urmă îndrăgostiți; numai crudul destin a vrut ca familiile noastre să se războiască. Acum, poate, căile noastre se vor uni din nou, dar trebuie s-o salvezi, mi-ai promis-o!

— O voi salva, mă grăbii să-i răspund în timp ce simțeam că mi se pune un nod în gît. O voi salva, chiar dacă asta mă va costa viața.

El surîse ușurat.

— Ai auzit, Hilena! Domnul este Growman, un prieten, te va îngriji... Totul va fi ca înainte: eu și tu...

Pentru o clipă, reacționă cu vechea ei forță.

— O draisteră nu va fi niciodată recunoscătoare unui glenix, șuieră ea cu vocea slabă. Și nici nu va accepta vreodată ajutorul unui mizerabil. Îndepărtă brațul care o susținea și se îndreptă spre mine cu pași șovăitori. Tu... ne-ai vîndut!...

O prinsei cînd era gata să cadă și o tîrîi pînă la un scaun.

— Nu vorbi, doamnă, îi șoptii dulce. Nu te obosi, sînt numai un umil negustor, dar asta nu mă împiedică să-i ajut pe cei care se află la necaz.

— A fost o întîmplare că am recunoscut-o printre prizonieri, interveni Tfeo. Nu-mi dau seama de ce i-au constrîns să mănînce iarba aceea oribilă. Unii dintre

căpitani așa înțeleg să rezolve problemele legate de supravegherea... Cînd mă gîndesc la faptul că aș fi putut s-o întîlnesc pe cîmpul de luptă și s-o omor. Mi-aș fi transformat existența într-un infern.

— Nenorocirea face parte din trecut, îl încurajai. Acum să ne gîndim la prezent. Informează-te dacă Glorinna se întoarce cu medicamentele; n-aș vrea ca vreun soldățel...

— Am înțeles, conveni nobilul. Îi ies în cale. Veghează tu lîngă ea.

Ieși. Cu un suspin, prinsei amîndouă mîinile Hilenei și le dusei la piept.

— N-am timp să-ți explic ce se întîmplă, îi spusei apăsat. Nimeni de aici nu știe cine sînt eu cu adevărat, așadar încearcă să nu mă trădezi. Nu-i vorba de mine, aici se pune la bătaie chiar viitorul omenirii. Ai încredere, iar cînd te vei vindeca îți vei da seama de adevăr. Dacă nu te supără, încearcă, totuși, să fii amabilă cu prințul, el este altfel decît ceilalți.

— Nu voi face niciodată pe gîsculița cu un porc ca Glenix! rîse batjocoritor femeia.

O obligai să stea jos.

— Nu, nu așa, te rog — murmurai. Și, liniștit, îi explicai situația. La sfîrșit ea se arătă contrariată, mă privi cu ochii săi stinși și izbucni în plîns. O îmbrățișai.

— Ah, Growman, a fot îngrozitor... în fiecare zi o trădare, o cursă, atîția morți. Și peste tot, acei îngrozitori războinici fără chip, acele minuscule astronave care ne vînau. Am văzut cum familii întregi, cu un trecut glorios, se stingeau în sînge. Cineva trebuie să plătească!... Nu numai pentru draisteri, nu numai pentru înfrîngere, ci și pentru ura pe care o port în mine... glenicșii trebuie să plătească!

Chipul uscat al femeii vibră de o mîndrie nepoto-

lită. În ciuda momentului nepotrivit, simții că o doresc și că o admir la fel ca în primele zile petrecute în deșert. Dar mai putea fi vorba de răzbunare într-o lume lipsită de nobili?

— Și ceilalți prieteni ai noștri? Știi unde sînt?

— Nu, după ultima bătălie ne-am risipit; sau sînt morți... sau se află în măruntaiele acestui palat. Știu că aici se află închiși mii de prizonieri, oameni condamnați să se transforme în hrană pentru larba Transei.

Mă cutremurai.

— Nu te mai gîndi la asta, nu te mai gîndi. S-a sfîrșit, o liniștii. Oricum ar fi, Tfeo va veghea asupra ta.

Ea se lăsă pe spate cu un suspin firav.

— Da, cînd eram tineri ne-am iubit, era un paj în casa mea, voiam să fugim împreună... El m-a salvat din masacrul acela de pe Ramook... Dar nu-l pot iubi, este un glenix. Chiar dacă îmi pare rău, va trebui să plătească la fel ca ai săi.

CAPITOLUL AL CINCISPREZECELEA

Marele Tată

Erau două luni pe cer, doi ochi de gheață care lasă impresia că sfredelesc inima. Pe turnuri străluceau mari grămezi de lemne cuprinse de flăcări, limbi arzătoare care risipeau negura cît se schimbau străjile. De ce mă aflam în acel loc blestemat? Cunoșteam o mie de alte feluri mult mai plăcute de a-mi petrece noaptea, mijloacele nu-mi lipseau... Mi-era frig și mantaua dintr-o țesătură subțire nu-mi prea era de folos. *Tată, spre ce eroisme stupide mă împinge numele pe care mi l-ai dat*? Era inutil să aștept răspuns de la cineva, el era de găsit numai în mine. Scrîșnii din dinți și-l urmai hotărît pe Tfeo de-a lungul curții care ne separa de o intrare secundară a palatului. Fosnetul unei bătăi de aripi îmi îngheță sîngele în vene, doi războinici cu lănci ni se alăturară cu armele lor lungi pregătite să lovească, apoi îl recunoscură pe nobil și se grăbiră să dispară în noapte. În sfîrșit, cînd ajunserăm la porțile larg deschise ale unei intrări, mă întorsei neliniștit să privesc turnul unde le lăsasem pe cele două femei. Vom ieși oare vii din vizuina glenicșilor?

— În acest moment Marele Tată este doar în compania consilierului său — mă liniști însoțitorul, arătîndu-mi salonul gol cufundat în beznă. I-am vorbit despre tine și a acceptat să te primească. Bagă de seamă să ai răbdare cu el, a pierdut mulți copii în război și... e cam deprimat.

— Îi înțeleg durerea, convenii eu. Dar te asigur că mesajul meu justifică aceste precauții.

Urcarăm pe o scară ai cărei pereți erau împodobiți cu drapele și steme ale bandelor și neamurilor învinse, acum doar niște simboluri stinse ale unei faime pierdute pe cîmpul de luptă. Cine știe dacă pe acolo nu era și drapelul meu... Nu era cu putință, îl lăsasem pe o astronavă destinată să se consume într-o goană nebună prin Univers...

— Unchiul Minor este umbra vie a tatălui meu, de cînd am început să ne extindem — continuă nobilul —; poate că o să ți se pară ciudat, dar pe el trebuie să-l convingi...

Se întrerupse pentru a lămuri doi străjeri fără chip care ne baraseră drumul.

— Sînt așteptat de Marele Tată! le porunci el pe un ton dur.

Ei se dădură la o parte, și înaintarăm pe un coridor unde persista un puternic miros de mucegai. Mă alarmai: îmi aducea aminte de ciudatul oraș cu terase. În încăperea următoare lîncezeau, cu un aer somnoros, mai mulți servitori și concubine. Nici unul nu păru să fi observat trecerea noastră, doar un valet sări în picioare și deschise o ușă ascunsă de o draperie; îl auzii anunțînd numele noastre cu voce molcomă, apoi se întoarse repede ghemuindu-se între ai săi.

— Mare Tată — murmură respectuos Tfeo aplecînd capul —, a venit cu mine Growman, un cavaler al Cometei, negustor și prieten al familiei noastre.

Bătrînul zăcea tolănit pe un tron enorm, din piele neagră, în mijlocul încăperii. În ciuda palorii chipului și tremurului brațului stîng, dovedea că are un corp pe care nu-l gîrbovise bătrînețea. Își înălță cu greutate capul spre noi și încercă să-și ascundă o grimasă de durere, cu un gest de politețe.

— Vino, fiule, vino la mine, și tu și prietenul

nostru Growman. Este bine cunoscută faima sa de om bogat și întreprinzător.

Se opri, respirînd cu greutate, apoi se întoarse spre o figură aplecată grijuliu asupra sa privindu-l ca un vultur gata să se repeadă asupra cadavrului unui animal. Era înfășurat complet într-un veșmînt cenușiu care-l acoperea din cap pînă-n picioare. Fără să-mi ridic privirea intuii prezența ostilă a unei creaturi răufăcătoare... chiar și aici se simțea mirosul de putregai și de mucegai.

Acela era deci Minor, consilierul; niçi nu se întoarse pentru a ne privi, dar, într-un fel sau altul, probabil că trăgea cu coada ochiului spre noi. Cu gesturi măsurate întinse o cupă domnului îndurerat; acesta îi sorbi conținutul și, cu un suspin de ușurare, se întoarse spre noi.

Îngenuncheai, sprijinindu-mi mîinile pe podea.

— Ridică-te, cavalere — mă invită bătrînul glenix. Să ascultăm veștile importante anunțate de Tfeo.

Era rîndul meu; încercai să fac abstracție de figura posomorîtă a lui Minor.

— Mare Tată, începui șovăielnic. Mi-am cîntărit îndelung vorbele pe care le rostesc, cu toate acestea le simt cum îmi scapă pe limbă aidoma boabelor de orez uscat. Scuză-mă că am avut îndrăzneala să apar în fața ta în aceste momente triste, dar un pericol amenință întreaga omenire, și numai tu, domn peste domni, cu puterea și înțelepciunea ta poți salva Ramookul și toată Galaxia de dușmanul de moarte care s-a cuibărit printre noi...

Minor înălțase brațul să mă întrerupă, apoi își apropie capul de bătrîn, ca și cum i-ar fi sugerat ceva, iar acesta mă țintui cu o ciudată privire iscoditoare.

— Spune-mi, Growman, te referi, poate, la indivi-

dul numit Profet, care învenineaza sufletele popoarelor împotriva casei mele?

— Eu îl cunosc pe Profet, mă grăbii să răspund tulburat. Şi te asigur că nu l-am auzit niciodată proferînd cuvinte ostile glenicşilor. Acest sfînt propovăduieşte dragostea, pacea, munca, refuzul de a consuma larba Transei.

Consilierul mă opri din nou şi se întoarse spre bătrîn, aplecîndu-se încă o dată asupra lui. Marele Tată confirmă şi adăugă:

— Atunci vorbeşti de Olaf Draister, impostorul misterios care mi-a asasinat atîţia fii trăgîndu-i în viclene capcane.

Nu-mi prea venea la socoteală: prea multe şi ciudate întrebări... Mă întorsei îngrijorat spre Tfeo şi-l văzui nedumerit. Unde voia să ajungă cu aceste aluzii? Îmi revenii şi mă pregătii sufleteşte pentru şi mai rău.

— Nu-l cunosc pe acesta, domnule...

— Eşti un mincinos, Growman!

Hirar ieşise din spatele unei coloane şi mă arăta cu degetul, acuzator.

— Tu eşti Olaf Draister, tu eşti Profetul, tu eşti şeful bandei lui Krack care a luptat pentru draisteri şi continuă să-i servească pentru a distruge imperiul nostru. Cît despre tine, frăţioare, cum de îndrăzneşti să aduci un asemenea scorpion în faţa Marelui Tată? Nu cumva tîrfa de draisteră ţi-a sucit minţile de nu-ţi mai dai seama pe ce lume te afli?

Îngheţasem. Ar fi trebuit să reacţionez cumva, dar simţeam că-mi fuge pămîntul de sub picioare. Ticălosul acela ştia prea multe lucruri, mult prea multe.

— Cum de-ţi permiţi să insulţi un prieten al familiei? interveni Tfeo cu faţa roşie. Retrage-ţi cuvintele... sau...

Celălalt izbucni cu răutate într-un rîs batjocoritor:

— Nu cumva vrei să scoţi spada în faţa Marelui Tată?

Prietenul meu încremeni, şovăi o clipă şi se întoarse spre bătrînul glenix cu un aer de reproş:

— Ţi-am adus în faţă un supus loial şi sincer, o persoană demnă să stea la curtea ta. De ce ai permis o asemenea bufonerie? Growman reprezintă viitorul stăpînirii noastre asupra Galaxiei.

— Cer numai să fiu ascultat, murmurai cu prudenţă. Apoi mă puteţi acuza de orice nelegiuire. Spada atîrna în teaca ascunsă şi încet-încet o pipăii cu mîna foarte aproape de cureaua cu care era legată. Trebuia să mă lase să vorbesc, trebuia...

Bătrînul domn gemu, şi Minor se grăbi să-i mai dea o cupă şi să-i sugereze să ia o atitudine:

— Tfeo, garantezi pentru acest om? întrebă el cu greutate.

— Cu propria viaţă, declară fără şovăire cel întrebat. Şi atunci mă căii că nu l-am informat pe el despre adevăr; în felul acesta, acum, îl dărîmam pe moştenitorul legitim al tronului. Desfăcui cureaua şi simţii în mînă căldura plăcută a mînerului.

Celălalt se gudură. Ridică braţul ciung.

— Aceasta este amintirea pe care *supusul loial şi sincer* mi-a lăsat-o! spuse el cu mînie. Dar cuvîntul meu de pînă acum echivalează cu celelalte afirmaţii auzite; prea multe sînt minciunile acestui om, aşa că trebuie să ascultăm şi alte mărturii.

Făcu un gest autoritar şi pe o uşă intrară împinşi de la spate nişte indivizi pe care n-aş fi vrut să-i întîlnesc...

— Şefule, ce faci aici? întrebă Giò-giò frecîndu-şi ochii de fericire că mă vede.

— Raraak, stăpîne Growman! îmi zîmbi Osne, nu înainte de a se fi prosternat la pămînt în fața nobililor. Sper că nu te superi fiindcă am spus adevărul acestor domni.

Rimmel, în schimb, pricepu imediat ce se întîmplă și nu zise nimic; mă fixă, și citii în ochii săi un apel disperat. O ușoară urmă cenușie sub ochi era mărturie sigură despre acțiunea drogului. Și grăsanul (dar nu așa de evident) manifesta aceleași simptome. Osne, dimpotrivă, părea bine hrănit și arătos. Trădarea fusese cu folos, din cîte înțelegeam.

— Ce-i cu înscenarea asta? protestă Tfeo. Cine sînt acești indivizi?

— De ce nu-l întrebi pe prietenul tău credincios? îi răspunse pe un ton caustic fratele. Sau poate vrei să auzi de la una din slugile sale toate amănuntele parvenirii acestui individ, incredibila ascensiune a unui plebeu soios care nu a ezitat să se servească de magie, corupție și de intrigi pentru a deveni scandalos de bogat, în timp ce ființe cu suflet curat și de viță nobilă își pierdeau bunurile și chiar viața pentru cauza pe care o serveau. Nu îndrăznesc să cred că ai aflat ceva despre adevărata fire a acestui om; nici nu-i greu de priceput cum un poet și un visător a fost îmbrobodit de șiretlicurile și uneltirile acestui trădător care, printre altele, a mai fost și amantul femeii din cauza căreia ai devenit ridicol. Vorbește, Osne, spune tot ce știi.

Reptila se tîrî la picioarele bătrînului de pe tron, evitînd cu grijă să treacă pe lîngă mine.

— Fie ca zeii să aibă grijă de tine și de casa ta, glorios întemeietor al unui neam de eroi! începu Raraak. Și ascultă cîntecul trist al unei slugi constrînse împotriva voinței sale să-l urmeze pe Growman, cel care îndrăznește să se înfățișeze cu perfidie înaintea ta

în calitate de aliat. Am fost adversarul tău, este adevărat, și m-am luptat cu armatele Cometei Negre, nu pentru simbria mizerabilă pe care o primeam, ci pentru onoarea cuvîntului dat și credința în stăpîn... De mai multe ori am apărat cu propriul meu piept drapelul bandei lui Krack, ignorînd durerea și rănile...

— Încetează, idiotule... îl întrerupsei cu răceală.

Acum, cu mîna ascunsă sub manta, strîngeam mînerul spadei. Deschisei distribuitorul de energie.

— Nu-i cazul să-ți mai risipești saliva.

Înălțai cu hotărîre capul spre Marele Tată.

— Ceea ce a spus Hirar este adevărat. N-am nevoie de scuze: am abuzat de încrederea prințului și sînt gata să-mi plătesc vina; nu pretind decît un singur privilegiu: să fiu ascultat.

Eram înconjurat de o insulă de liniște înghețată. Toți mă priveau cu ostilitate, inclusiv Tfeo. Dar nu mai aveam timp să lămuresc lucrurile. În încăpere intraseră punctuali războinicii fără chip, cu armele în mîini: nu mi-ar fi permis să termin discursul. Ochii Marelui Tată mă opreau ca un zid de netrecut, se citea în ei doar suferința; nu mai era în stare să înțeleagă. Mă mai întrebai încă o dată de ce naiba am lăsat o viață fără griji pentru a încerca să conving un moșneag tîmpit de durere, doi prinți (cu unul avînd de a face pentru brațul tăiat, cu celălalt pentru o femeie) și un consilier cu chipul de nepătruns... Ridicai din umeri: *n-aveam altă soluție decît spada.*

— Iarba Transei pe care o dați prizonierilor voștri nu este numai un drog care vă permite să-i umiliți și să-i distrugeți pe dușmani, le spusei eu.

Minor se aplecă grăbit deasupra suveranului, iar acesta, tremurînd, ordonă străjerilor să mă ia din fața lui. Mă prefăcui a accepta inevitabila mea soartă, îi

lăsai să se apropie și pusei tăișul să vorbească în locul meu. Trei luptători fără chip se prăbușiră la pămînt, vărsînd niște bale cenușii din rănile proaspete, și-i împiedicară cu trupurile lor pe ceilalți. Cineva urlă, și mă pomenii în fața lui Tfeo.

— Scuză-mă, murmurai, apoi încălcînd orice principiu cavaleresc, îl lovii în burtă cu un picior. Evitai o lance care șuieră la înălțimea gîtului și reușii să ajung dintr-un salt lîngă bătrînul de pe tron. Îl trăsei de manta pe consilier, rostogolindu-l pe trepte în jos. În timp ce cădea, întrevăzui prin vălul care se dădea la o parte un chip fără trăsături: nici ochi, nici buze, nici nas.

— Trebuie să mă ascultați! strigai în zarva iscată. Îl prinsei pe bătrînul glenix de părul lung și alb, silindu-l să aplece capul. Ridicai spada deasupra gîtului său, pregătindu-mă să lovesc. Dați-vă înapoi! urlai din nou. Sau Marele Tată va muri!

Cei prezenți încremeniră.

— Acum scoateți-i afară pe călăi, ordonai cu o seninătate extraordinară. Să nu rămînă aici decît prinții și dragul unchi. Ceilalți, afară!

— Vei plăti scump această ultimă jignire, Growman! mă amenință Tfeo străbătut de fiori de neputință. Cruță-l pe tatăl meu și-ți garantez o moarte rapidă.

— Afară! insistai. Simțeam cum bătrînul domn gîfîia, cum în jur vibra o spirală de ură, cum arma din mînă cîntărea greu... iar eu eram surprinzător de calm.

Luptătorii se retraseră, tîrîndu-i cu ei pe prizonieri. Cînd auzii ușa închizîndu-se, slăbii strînsoarea în care-l ținusem pe bătrîn și acesta, cu un surîs astmatic, se lăsă pe spate cufundîndu-se în spătarul tronului. O picătură de sudoare îmi udă degetele, o ștersei și observai o pată de culoare roz: multe alte romburi își găseau acum locul în mozaicul din gîndurile mele.

— Vreau să spun ceea ce știu, le amintii amenințător, apoi faceți cu mine ce vreți.

— Nu-ți va fi prea comod, șuieră Tfeo. Nici o minciună nu va reuși să te salveze.

— Eu mă voi răzbuna primul! interveni fratele. Ł-am căutat pe acest bastard prin tot universul, dar acum este al meu...

— Iar tu, Minor? îl întrebai pe omul cu figura cenușie încremenit în tăcere. Nu ai și tu vreo propunere grațioasă pe care vrei să mi-o faci? Sau ți-e greu să vorbești, avînd în vedere că tu nu ai o gură la fel ca toți ceilalți.

Observația aceasta îi frapă pe cei doi tineri, o mică ezitare, ce este drept, dar suficientă pentru a capta atenția.

— Da, da, pentru că deși voi nu știți nimic, nobili moștenitori, nu faceți altceva decît să găzduiți în cuibul vostru tocmai produsul final al unei ființe inteligente destinată să domine Galaxia. Nu glenicșii vor fi aceia care vor domni, ci ea: larba Transei.

— Ce venin tot împroști? întrebă Tfeo.

— Încearcă să ne inducă din nou în eroare cu limba lui ascuțită, explică Hirar. Știm prea bine că unchiul nostru este mut printr-un dar al divinității. Numai Marele Tată îl poate asculta.

— Desigur, pentru că amîndoi împărtășesc aceeași soartă — comentai eu. Și el consumă larba Transei!

— Nu! Nu este adevărat! interveni gîfîind moșneagul. Sînt bolnav, o suferință a vîrstei... Minor mă îngrijește.

Îl prinsei cu brutalitate de păr și-mi petrecui mîna cu violență pe sub sprîncene; mi se lipi de degete o ceară mirosind a ambră și pusei în evidență pielea uscată, parcursă de vene cenușii.

— Este semnul acțiunii drogului, le spusei. Într-un stadiu avansat. Probabil că medicamentele care i se administrează au doar scopul de a întîrzia acțiunea asupra creierului. Dar Marele vostru Tată este un drogat.

Suveranul se smiorcăi, iar eu profitai de uluirea generală și continuai:

— Am fost orb că n-am înțeles asta din prima clipă. Am bănuit totdeauna că unul dintre voi răspîndește această monstruozitate pe planetele cucerite, dar nu mi-am imaginat că tocmai ducele suprem al glenicșilor poate fi o creatură a lor. Acum înțeleg ce pact oribil ați făcut: pe de o parte Iarba Transei vă furnizează astronave, bogății furate din cine știe ce îndepărtate civilizații și luptători pentru cuceririle voastre, de cealaltă parte voi, mizerabililor, în schimb, sacrificați ființe omenești, nenorociți pe care-i capturați pe cîmpul de luptă sau în altă parte. Oameni constrînși cu forța să devină întîi gazde ale sporilor, apoi oameni fără chip, ca drăgălașul de unchi.

Dintr-un salt mă depărtai de tron și-i tăiai calea consilierului care voia să fugă.

— Iată aici secretul darului făcut de providență!

Îi sfîșiai veșmintele și le arătai capul inform al lui Minor.

— Nu-mi dau seama de ce chiar și el s-a supus unei asemenea infamii, conchisei obosit. Credeți, oare, că Iarba Transei, după ce va distruge întreaga civilizație, vă va cruța? Iar eu, naivul, tocmai la voi venisem cu propunerea să ne unim forțele și s-o distrugem...

Tăcui și, pentru o bună bucată de vreme, în încăpere nu se mai auzi altceva decît smiorcăitul încet al Marelui Tată. Mă simțeam istovit, inutil. Cu un surîs amar depusei spada la picioarele lui Tfeo.

— Acum faceți cu mine ce vreți, m-am săturat să mă comport ca un salvator.

Prințul îl privi pe unchiul său cu neîncredere; în sfîrșit, învingînd uluirea care-l copleșise, îl strînse cu mînie și-l scutură.

— Ce i-ai făcut tatălui meu? îl întrebă apoi, gata-gata să-l lovească pe loc cu spada.

— De ce ați ajuns așa?

— Nu poate să răspundă, îi aminti Hirar. Pentru a vorbi cu el trebuie să-ți apropii urechea de fruntea sa: în felul acesta drogul transmite niște vibrații asemănătoare sunetelor.

Tfeo se retrase uluit.

— Dar tu... de unde știi?

— Eu vorbesc adesea cu unchiul, precum și cu alți oameni fără chip — îi explică liniștit fratele. Growman a spus adevărul, dar nu întreg. Iarba Transei este un pluriorganism cu o putere imensă: miliarde și miliarde de indivizi uniți într-o singură conștiință care stăpînește o mare parte a universului. Totuși, chiar în această imensitate a sa constă și limita ei: nu are un corp fizic, nu are articulații... poate numai să gîndească, nu să opereze; fără o formă de viață mai complexă care să o găzduiască, Iarba Transei ar fi condamnată la moarte, de una singură nu poate nici măcar să se hrănească. Din acest punct de vedere se pare că oamenii sînt cele mai bune gazde pe care le-a găsit vreodată. Analiza lui Growman este fără cusur. Cu toate acestea a uitat un amănunt, un factor din care am tras o concluzie diferită de a lui: sclavii plantei își pierd orice capacitate de reproducere și, în felul acesta, este inevitabil ca, după cîteva secole de *exploatare* a unei constelații, ea să fie silită să emigreze în căutare de gazde noi. Pentru a evita asta, ea are nevoie să cruțe măcar o parte din

potențialele sale victime pentru a-și garanta cel puțin o posibilitate de supraviețuire. Glenicșii reprezintă garanția lor pentru viitor. Am realizat o alianță: planta ne ajută să stăpînim Galaxia, iar noi îi procurăm oamenii cu care să se hrănească după criteriile și metodele pe care le alegem noi. Nu mă întreba cînd și cum a început, poate că noi nici măcar nu veniserăm pe lume; oricum, familia a făcut această alegere și noi nu mai putem da înapoi. Am aflat doar că bătrînii noștri s-au sacrificat de bunăvoie, ca unchiul Minor, pentru a sfinți pactul. Marele Tată a fost menținut la un nivel mediu de intoxicare pentru a garanta continuitatea puterii.

— E... monstruos! se cutremură Tfeo, alb la față.

— Acum glenicșii sînt stăpînii incontestabili ai tuturor sistemelor. Asigurăm peste tot pace, stabilitate, unitate guvernamentală. Este vorba de o eră nouă, de un mîine mai bun...

— Cîți plătesc pentru succesul nostru? Cîte victime ne pretinde nouă aliatul nostru? murmură fratele.

— Cei pe care i-am ucis în bătălie, delicvenții, bolnavii, rasele inferioare, handicapații, persoane care, într-un fel sau altul, vor fi eliminate... Toți ceilalți vor rămîne teferi și se vor bucura de progresul pe care-l asigurăm noi; larba Transei este o entitate rațională care a absorbit timp de milenii știința a nenumărate civilizații. Cît de curînd, amintirea antichității va înflori din nou, aducînd strălucire imperiului nostru.

Ceva se schimbă în atitudinea prințului Tfeo. Îi dispăru de pe chip strîmbătura prin care își manifesta repulsia și păru interesat de subiect.

— Bătrînii noștri chiar s-au sacrificat de bunăvoie pentru asta?

— Da, neamul Cometei Negre a fost primul care a plătit viitorul pe care noi, tinerii, îl vom dărui umanității. Trebuie numai să urmăm pe calea arătată de destin; tu și eu...

— Un moment, intervenii îngrijorat, ce absurdități îndrugați? Vă gîndiți să omorîți milioane de oameni numai pentru a vă garanta un tron spurcat...

Mă pomenii cu spada lui Hirar la o palmă de gît.

— Fii calm, Growman, rîse el batjocoritor; un apărător al Rațiunii trebuie să fie mai puțin emotiv... Vei fi unul dintre cei care vor putrezi pentru un mîine mai bun; mai întîi, totuși, va trebui să-mi restitui brațul pe care mi l-ai luat cu vreo cîțiva ani în urmă.

— Sînteți nebuni! protestai îndepărtîndu-mă. Nu aveți dreptul să hotărîți... Universul întreg se va revolta.

— Înalță brațul drept, negustorule!

Mă simții pierdut. Oricît m-aș fi forțat, n-aș fi găsit cuvinte capabile să-mi exprime clocotul interior. Doi străjeri mă prinseră de braț și mă purtară la îndemîna ciungului.

— Libertatea de a-și alege propriul destin... — bodogănii în timp ce-mi sfîșiau o mînecă. Nu, nu au dreptul!

— Nu acum!

Hirar își opri lovitura în aer și-și țintui fratele, cu un fulger de bănuială în ochi.

— Tu ce mai vrei? întrebă nervos.

— Tatăl nostru trebuie să fie acela care va decide soarta acestui mizerabil — îl rugă Tfeo, arătîndu-l pe moșneagul fără simțire prăvălit pe tron. El este la comandă, sau cumva te consideri deja succesorul lui?

Celălalt își băgă spada în teacă, șovăind, cu un surîs crud pe buze.

— Ai dreptate, frate poet, el va fi acela care va hotărî. Dar nu te amăgi în alte privințe; dacă ți-au

ascuns pactul, înseamnă că nu au avut prea mare încredere în tine. Eu voi fi viitorul împărat, iar căsătoria cu o draisteră nu-ți va servi la nimic. Duceți-l de aici!

Mă tîrîră spre ușă. Apoi, înainte de a dispărea din fața ochilor glenicșilor, vrusei să-mi joc ultima carte:

— Dacă vă place așa de mult larba Transei, mîncați-o voi, cu Marele vostru Tăticuț, bastarzilor! Și aduceți-vă aminte că nu veți reuși niciodată să construiți paradisul fără banii mei. Niciodată!

CAPITOLUL AL ȘAISPREZECELEA

Din închisoare

Celula în care stăteam era atît de mică încît nu permitea celui arestat să se culce, să se așeze sau să se odihnească în nici un fel. După mai multe încercări am descoperit că singura poziție cît de cît comodă era aceea de a mă sprijini oblic cu picioarele și șira spinării pe cei doi pereți opuși. Cu toate acestea, mă puteam considera un oaspete norocos: Giò-giò și Rimmel, în celula din față, nu aveau la dispoziție, amîndoi, un spațiu mai mare decît al meu! Glorinna și Eternii de pe astronavă erau, în schimb, îngrămădiți ceva mai încolo. Dacă scoteam nasul printre bare îi vedeam parțial. Am fi putut chiar să vorbim, dacă din galerii, care dădeau impresia că se pierd în măruntaiele pămîntului, n-ar fi răsunat un cor continuu de horcăieli și de văicăreli.

— Cîți prizonieri sînt închiși aici? îi întrebai pe oamenii mei.

Rimmel mă fixă cu ochii lui mari, triști, brăzdați de mii de firișoare de sînge, și clătină din cap.

— Mulți. Imediat ce am ajuns pe Ramook ne-au dus la un nivel inferior al castelului și am numărat vreo cincizeci de celule cu zeci de prizonieri fiecare... Și poate că mai există și altele mai jos.

— Acești blestemați de glenicși au prevăzut că vor avea mulți dușmani.

— Palatul era al draisterilor, îmi aminti stegarul.

— Ah, da... — confirmai, gîndindu-mă cum trebuia să se fi simțit Hilena în casa străbunilor... Ar mai fi

putut oare să se înțeleagă cu nobilul îndrăgostit de ea? În fond, erau plămădiți din același aluat.

— Acum sîntem pierduți! se văicări Rimmel în timp ce încerca să-și elibereze un braț prins între spatele lui Giò-giò și barele de fier. Mi se pare că am ceva în cap, care împinge, împinge...

— Ți-e rău? îl întrebai.

— Nu încă. Totuși, mă tem de o criză de abstinență: am văzut oameni într-un stadiu avansat de intoxicație care-și dădeau cu capul de pereți. Mi-e teamă... Se spune că vom deveni oameni fără chip.

— Nu-i momentul să dezarmăm, îl liniștii. Curînd cei de pe Arcă vor veni aici și ne vor salva.

— Într-adevăr? murmură Giò-giò, al cărui trup părea că explodează în acel spațiu strîmt.

Un surîs amar îi înflori pe buze. Grăsanul acesta inocent, cu întrebările lui prostești... Va avea necazuri, mai devreme sau mai tîrziu...

— La început era o senzație plăcută, continuă Rimmel. Rămurelele aveau un gust dulce, și imediat după ce le mestecai te simțeai ușor, senin... aș vrea atît de mult să am o bucățică aici, între dinți.

— Eu, între dinți, l-aș vrea pe scîrbosul de Raak — replicai. Dar dacă-mi va pica în mînă... Lăsai amenințarea să se piardă în atmosfera apăsătoare a subteranului și mă îngrijii mai departe de prietenii mei. Nu disperați — îi încurajai — sînt sigur că vom reuși. Cu asta însă nu convinsei pe nimeni. Nu-mi rămînea decît să aștept ca Marele Tată să-și revină și să hotărască moartea mea. După cum mă purtasem cu el, nu mă prea așteptam să fie milostiv cu mine. Pe de altă parte, eram predestinat să mor pe această planetă.

O umbră se puse între mine și lumina unei lămpi

agățată pe coridor; sării ca un arc, izbindu-mă cu fruntea de sus și căzînd la loc blestemînd.

— Am venit să te salutăm, Growman.

Nu văzui pe nimeni, apoi zării o ceață subțire care luă încet forma unora dintre bătrînii cu aspect hieratic, impunător.

— Înțelepții! mă bucurai. Au venit să ne elibereze.

— Regretăm, dar nu-i așa cum spui tu.

— Doar n-ați vrea să ne lăsați aici? mă plînsei.

— Cînd ți-am încredințat conducerea Arcei și a fraților noștri credeam că am întîlnit omul promis de textele antice — continuară Înțelepții. Dovedeai curaj, șiretenie, hotărîre, ignoranță impertinentă și o bună doză de egoism; dar mai ales, erai fiu al timpului tău. Reprezentai ceea ce trebuia să suplinească bunătatea, știința, altruismul Eternilor. Trăiam de prea mult timp în exil ca să putem înfrunta singuri povara Misiunii. Pe deasupra, Stone, creatura care te însoțea, ne spunea mult, o poveste întreagă. Dar ne-am înșelat. Omenirea nu este încă pregătită, iar noi sîntem incapabili s-o ajutăm fără să devenim instrumente ale îngîmfării, lăcomiei...

Nici Iarba Transei nu ne poate primi, evoluția ei a împins-o să se debaraseze total de sentimente, de bine și rău ca poli de referință pentru acțiunile sale. Trebuie să ne întoarcem pe Arcă și să așteptăm: însă înainte de asta am ținut să-i salvăm pe frații noștri și să te salutăm. Cu foarte mare greutate ne-am mai putea revedea în lumea asta. Adio, Growman!

Nu putea să se termine așa!

— Medicamentul! îi implorai. Medicamentul, ca să-mi eliberez prietenii.

— Sporii Ierbii Transei, chiar dacă lipsiți de conștiință individuală, posedă, în ochii noștri, aceleași drepturi la viață ca și voi. Ne pare rău.

Mă prinsei de bare și le zguduii cuprins de mînie.

— Ipocriților! le strigai. Sînteți doar niște ipocriți; nu veți fi niciodată pregătiți pentru *Misiunea* voastră, niciodată, nici măcar peste o mie de ani. Voi fugiți, da, fugiți de natura umană, fugiți de libertate, fugiți de greșeli... de realitate. Vă veți simți perfect doar cînd veți ajunge ca ea: Iarba Transei!

— Cu cine te certi, șefule?

Mă pierdui încurcat în privirea inocentă a lui Giò-giò și, moale, căzui în genunchi.

— Nimic, suspinai cu greutate. Probabil am adormit și am avut un coșmar.

— Nici nu-i nevoie să visezi, coșmarul îl trăim acum — spuse Rimmel cu vocea gîtuită de disperare. Capul se va umfla pe măsură ce drogul va lua în stăpînire creierul și vom simți oasele craniului sfărîmîndu-se lent pînă ce pielea va ceda și tot ce este înăuntru se va revărsa afară. Dar nu mori... nu, mai rămîi în viață cu țeasta transformată într-un dovleac fleșcăit. Apoi... nu știu.

Aș fi vrut să-i explic că apoi ar fi plantat în pămînt ca un arbore; cu timpul, și cu atîtea îngrășăminte, ar fi avut un cap nou...

— Nu-ți fie teamă, îl asigurai. Nu ne vor face rău: am prea mulți bani ca să fiu tratat ca oricare altul.

— Strălucită deducție, observă Hirar intrînd în cîmpul meu vizual. Sper să nu te enervezi pentru că te-am întrerupt, dar fostul tău servitor — și-l arătă pe Osne care aproape se tîra pe lîngă el — era destul de îngrijorat: susținea că te bucuri de sprijinul unor demoni puternici, de aceea am venit să mă conving.

Mă abținui să înjur fără rost și așteptai să descopere fuga Glorinnei. Prințul însă nu trecu mai departe; Raraak, în schimb, trase cu coada ochiului de-a lungul

coridorului, își dădu seama de ce s-a întîmplat și îmi surîse.

— Stăpîne Growman, zise el cu un straniu joc de priviri amicale, l-am sfătuit fără modestie pe nobilul glenix să fie milostiv cu tine. Desigur, i-ai făcut un mare rău... dar dacă ai putea să-i demonstrezi recunoștința ta anticipată, cu generozitatea care te caracterizează, el ar putea uita și te-ar ierta.

— Adevărat — confirmă Hirar, mîngîindu-și cu nervozitate brațul ciung. Peste puțin timp Marele Tată se va trezi, iar eu aș putea renunța să mai cer torturarea ta... Doar știi cîte cheltuieli trebuie să susțină un pretendent la tron!

Clătinai din cap.

— Dacă este vorba de o răscumpărare — afirmai urmărind o iluzie imposibilă — atunci va trebui să-mi garantați viața atît mie, cît și prietenilor mei; stabiliți voi cifra.

Glenix se repezi amenințător spre celulă.

— Știu cum să intru în posesia comorilor tale ascunse, una cîte una, și nu mi-ar displace nici măcar...

— Desigur, precizai eu. Numai că torturile cu care mă amenințî s-ar putea să fie mortale. Dacă voi crăpa înainte de a deschide gura?

— Iarba Transei vrea capul tău — îmi aminti nobilul —; susține că știi deja prea multe. Te asigur că se poate muri în mai multe feluri, iar calea cea mai rapidă este și cea mai convenabilă.

— Poate, dragul meu nobil — interveni Raraak cu glas mieros — ar fi bine să-i amintim încăpățînatului nostru prizonier că este inutil să mai spere că-i va veni în ajutor pietroiul său cel viu, închis acum într-o cușcă de oțel în palat.

Iată unde era Stone! Nici el nu putea face nimic pentru mine.

— Bine, acceptai. Cer eliberarea prietenilor mei și o moarte rapidă pentru mine.

Prințul surîse:

— Onorabilă propunere, Growman!

— Sînt un realist, precizai cu amărăciune. Pe deasupra, cred că vreo cîteva milioane de arginți ar putea reda libertatea credincioșilor mei tovarăși.

Cifra făcu să sclipească ochii nobilului. Nu mă încredeam în ei, știam prea bine că singura mea speranță era să trag de timp, nimic altceva. Giò-giò și Rimmel erau condamnați, Hilena își găsise prințul cu ochi albaștri, iar Glorinna se afla acum în siguranță pe Arcă. Numai eu rămînea să ies din scenă în cel mai bun mod cu putință... fără să sufăr prea mult.

— O asemenea propunere cred că poate să fie luată în considerație — confirmă Hirar, care-și palpa brațul ciung cu o insistență din ce în ce mai mare.

Eram convins că, într-un fel sau altul, ar fi avut el grijă să încarce notele de plată în aceeași măsură.

— Îmi trebuie niște garanții, îi declarai.

— Singura garanție pentru trădători este moartea!

Tfeo apăruse în fața celulei și își înfrunta fratele cu spada în mînă. Așadar ai venit să te înțelegi cu acest șarpe?

— Încerc numai să recuperez bogățiile lui în avantajul nostru, răspunse cu răceală ciungul. Asta este cu totul altceva decît ce ai pus tu la cale...

În recea atmosferă tensionată care urmă, mă așteptam, cu satisfacție, ca cei doi prinți să se sfîșie între ei, și abia îmi dădui seama că un braț al lui Raraak îmi aruncase în celulă un pumnal încărcat cu energie. Observai privirea vicleană a lui Osne și mă grăbii să ascund arma sub picior. Duelul fu înăbușit în fașă, chipuri informe se îngrămădiră în spațiul îngust al

coridorului și-i despărțiră pe combatanți. În sfîrșit, ajunse acolo și figura cenușie a lui Minor, care se apropie de capul lui Hirar; acesta albi la față și se întoarse spre mine furios:

— Unde sînt cei din suita care te-a însoțit? răcni el. Crezi cumva că vei scăpa? Nici tu, nici ei, nimeni nu va scăpa!

Mă prefăcui mirat.

— Credeam că au fost închiși într-o celulă ceva mai în față.

Minor se lipi de barele de fier ale celulei și, cu un gest, mă invită să mă apropii. Cu îndărătnicie pusei urechea pe forma abia schițată a capului său. Contactul fu un amestec de repulsie și curiozitate: vorbeam pentru prima dată cu larba Transei.

— Știu că ai fost ajutat de Eterni — îmi spuse sau, cel puțin, așa simții răsunînd în craniul său printre horcăieli domoale. Știu că speri să te ajute. Știi să ajungi în orașul lor?

Negai. Aș fi vrut să mă îndepărtez, cu toate acestea eram fascinat de acele sunete cavernoase. Mi se păru că dialoghez cu o ființă fără timp, imuabilă, supraomenească.

— Știu că spui adevărul, continuă consilierul. Citesc excitație, dar nu minciună în vocea ta. Tu știi că cei doi prinți vor să te omoare... În nici un chip nu s-ar răzgîndi; iar eu n-aș vrea să mă lipsesc de mintea pe care o ai. Vei mînca din fiii mei și vei deveni întocmai ca mine.

Îmi dădui seama că voia să mă transforme în om fără chip; gîndul mi se păru natural, aidoma căldurii emanate de lama de sub piciorul meu; noroc că aveam tălpile foarte groase...

Minor se desprinse de mine și imediat doi străjeri

îmi întinseră o rămurea cenușie. O luai și le zîmbii celor doi glenicși.

— Îmi pare rău, băieți, după cum vedeți nu veți mai avea nici o posibilitate să vă răcoriți.

Hirar blestemă și se întoarse mînios spre unchi.

— Mai întîi va trebui să-i recuperăm banii, protestă el. .

— E un sfîrșit demn de el, replică Tfeo cu amărăciune. Nu va primi nici un medicament și poate va plăti toate infamiile pe care le-a comis...

Mă așteptam să izbucnească în plîns. Dar nu el, ci Raraak îmi atrase atenția: trecuse de la starea de euforie controlată, pe care o manifestase în primele momente, la o evidentă stare depresivă, ca și cum i-ar fi stat pe inimă soarta mea... Dar o fi avînd inimă?

— Ei, bine, domnilor! exclamai. Poftă bună! Mă îndoiesc să mai avem vreodată posibilitatea de a fi împreună...

Mă ghemuii cum știui mai bine în strîmtul cavou pentru a gusta drogul. Rupsei cu grijă un firicel, părea fragil, era — probabil — un vlăstar, un adevărat deliciu pentru cunoscători. Toate privirile se ațintiră asupra mea și, cu un instinctiv sentiment de pudoare, le întorsei spatele și începui calm să rontăi un petic de mătase din cămașă, în timp ce ascundeam planta în sîn. Cei prezenți așteptară într-o liniște religioasă și mă văzui nevoit să înghit toată dantela înainte ca ei să plece.

— Șefule... — murmură Giò-giò cu o mutră dezamăgită. De ce ai făcut-o?

Rîsei batjocoritor și-i invitai pe cei doi prieteni să vorbească mai departe, spre a-mi îngădui să arunc resturile țesăturii fără să mă simtă santinelele.

— Le-ar trebui altceva să păcălească un Growman, murmurai în cele din urmă.

— Peste un sfert de oră va fi suficient să te privească în față, pentru a-și da seama că nu ai mestecat drogul — observă Rimmel. Mulți s-au eschivat la fel ca tine, dar apoi i-au constrîns.

Le arătai cuțitul.

— Rămîne de văzut unde vom fi peste un sfert de oră.

*
* *

Îmi trebuiră ore pînă să tai barele celulei, iar cînd sfîrșii consumasem deja pilele cu energie ale pumnalului. Acum, dacă aș fi împins cu spatele, aș fi reușit să-mi fac loc; rămînea de văzut, totuși, ce va fi după: cum i-aș fi înfruntat pe cei doi războinici fără chip care erau de gardă? Dar în situația în care mă aflam, chestiunea era pură speculație filozofică: trebuia să acționez și gata! Așteptai ca santinelele să treacă pentru a nu știu cîta oară prin fața celulei mele și continuai să mă las stăpînit de speranțe. Imediat ce trecură, sării în picioare și împinsei cu putere. Zăbrelele trosniră și se prăbușiră la pămînt cu un zgomot infernal; urlai și sării afară, gata să-mi cîștig o meritată și rapidă moarte.

Cei doi zăceau la pămînt, într-un lac de plasmă cenușie.

Căutai o explicație la oamenii mei, iar aceștia îmi arătară ceva.

— Ca drogat copleșit de vise, îmi pari foarte agresiv — observă surîzător Tfeo.

Ridicai pumnalul cu prudență în poziție de apărare. Nobilul clătină din cap și se grăbi să vîre spada în teacă.

— Nu, Growman, am venit aici să te ajut, dar din cîte se pare n-am fost primul. Iată medicamentul, mai bine zis o parte din ce-a pregătit femeia ta pentru Hilena.

Luai sticluța cu lichid și încremenii nedumerit: întîi Osne, acum el... prea mulți voiau să mă salveze!

— Cum se simte Hilena? întrebai în timp ce mă îndeletniceam să tai zăbrelele de la celula prietenilor mei.

— Se simte foarte bine, îmi spuse prințul. Dorea să vină și ea, dar n-am vrut să-și riște viața. Acum ne așteaptă cu vreo cîțiva prieteni pe astronava ta: trebuie să fugim!

Giò-giò și Rimmel ieșiră pe brînci din cavou, cu un suspin de ușurare. Fără să le explic nimic le dădui să înghită cîteva sorbituri din medicament, apoi îi susținui în timp ce se ridicau, sprijinindu-se istoviți de lănciile luate de la străjeri.

— E timpul să mergem, spuse Tfeo și-mi întinse o spadă. Nu va fi deloc ușor să scăpăm de aici.

Strînsei arma și mă simții un altul. Îl privii în ochi pe nobil și el îmi răspunse la fel. Îmi era imposibil să înțeleg de ce se comporta așa: se gîndea la banii mei, la Iarba Transei sau la o răzbunare cu totul personală? Dar merita, oare, să cercetez? Un pas ușor mă făcu să mă întorc.

— Salve, condotiere Growman!

— Glorinna! Tu aici... — murmurai spre femeia care-mi ieșise în cale. Credeam ca Eternii au plecat cu Înțelepții.

— Am ales să rămîn cu tine, pentru totdeauna. Nu mai sînt o Eternă, îmi explică ea înăbușindu-și neliniștea. N-aș mai fi suportat acel exil auriu, celulele de suspensie... Am chef să trăiesc, să mor ca orice altă ființă omenească... și te iubesc.

O îmbrățișai copleșit de emoție, o strînsei cu putere și uitai de orice altceva. O ușoară atingere pe spate mă trezi la realitate.

— Aveți dreptate, să mergem — confirmai cu hotărîre. O spadă, o femeie, niște prieteni... deodată mi se păru că sînt un zeu. Nimic nu m-ar mai fi putut opri.

Tfeo ne conduse printr-un coridor secundar pînă la marginea unui puț înnegurat care cu o parte se pierdea în măruntaiele pămîntului, iar cu cealaltă urca spre etajele superioare ale palatului. Cînd mă mai obișnuii cu întunericul reușii să observ unele trepte neregulate așezate de-a lungul zidurilor.

— Pe aici am putea să ajungem la o ieșire fără pericol, ne explică nobilul. Trebuie doar să fim atenți să nu alunecăm.

Făcînd semn că am înțeles, mă pregătii să urmez grupul. Dar pași noi, neașteptați, ne siliră să ne oprim. *Prea multă lume pentru un loc ca acesta*, mă gîndeam tocmai în clipa cînd mă pomenii față în față cu intrusul.

— Stăpîne, stăpîne, unde ești?

Osne ieși dintr-o galerie, și cînd ne văzu, încremeni. Strîngea în brațe mai multe arme care căzură cu zgomot la pămînt. Nu fugi, ci, cu un vizibil efort, ne tăie calea.

— Nu pe aici, stăpîne Growman, vă așteaptă...

Întîlnind privirea mea se opri înspăimîntat și ridică mîinile.

— Raraak! stăpîne, am venit să te eliberez... Privește, am găsit pînă și drapelul lui Krack.

Abia putui să-l ascult: cu un grohăit mă năpustii asupra lui și lovii cu sete. Dacă aș fi nimerit gîtul reptilei i-aș fi curmat viața inutilă. El însă nu-mi dădu o asemenea satisfacție, se feri și sări înapoi cîțiva metri.

— Ai milă, în numele vechii prietenii care ne leagă, ai milă!

— Ticălosule! mormăii, cum îndrăznești să apari în fața mea? Ai trădat, mi-ai terfelit numele, ai...

Și a doua lovitură nimeri în gol.

— Am fost constrîns de evenimente, se smiorcăi Osne. Un mizerabil expedient pentru a cîștiga timp... Ne capturaseră și eu nu eram decît o biată ființă din altă lume decît a voastră, prinsă la strîmtoare de oameni. Dar nu uita că te-am ajutat imediat ce am putut să o fac.

— Nu uit nici măcar că i-ai ciripit lui Hirar tot ce știai... Chiar și adevărul despre Olaf Draister era un expedient?

Îmi dădui seama cu tristețe că ura mea se potolea foarte repede. Ar fi trebuit să-l omor imediat, acum începuseră să intervină prea multe gînduri; era vorba de a treia persoană care-mi sărea în ajutor: prețuiam chiar atît de mult?

— De ce nu trebuie să fugim pe aici? îl întrebai arătînd puțul.

— Oamenii fără chip ne așteaptă, suspină Raraak ușurat. Minor a poruncit ca prințul Tfeo să fie supravegheat. Știu că ai fugit și vor să vă elimine pe toți dintr-un foc. În felul acesta Hirar ar deveni singurul pretendent la tron... Urmați-mă, eu știu cum am putea să ieșim teferi de aici.

Nimeni nu fu de altă părere și hotărîi să mă încred în reptilă.

— La prima mișcare suspectă...

— Fie ca Profetul să-mi fie martor, surîse el. Acum luați armele pe care vi le-am adus; oricum, pentru a vă liniști, eu voi rămîne în mijlocul vostru, iar curajosul Giò-giò o va lua înainte.

— *Tu* ne vei conduce, îl corectai. Iar eu îți voi sta în preajmă.

Ne cufundarăm în labirintul subteran, deprimați de întuneric și de triste presentimente. Numai Rimmel, care-și găsise steagul, părea mulțumit.

— Cu el în mînă merită să mori, murmură el.

Evitai să-i răspund cu o urare mai bună; la urma urmei era încă sub influența plantei.

Merserăm îndelung printr-un canal care se făcea din ce în ce mai strîmt și mai umed. Curînd dădurăm într-un coridor mai atrăgător, dar reptila se încăpățînă să ne ducă prin galerie.

— Unde se ajunge pe aici? întrebai.

— Direct la palat, cred — răspunse Osne. Nu e bine să ne întoarcem: acolo ne așteaptă sute și sute de luptători... În schimb, pe aici dăm într-o curte secundară, lîngă bucătării.

Mă oprii din mers. Nu venisem pe Ramook ca să fug prin bucătării! Aveam o răspundere față de mine. Îl aveam pe Tfeo de partea mea, iar, pe deasupra, mă simțeam așa de singur...

— Să mergem la palat! hotărîi.

Marele Tată nu este încă definitiv sclavul drogului, aveam medicamentul și am fi putut să-l convingem să lupte împotriva Ierbii Transei, fie ce-o fi. Pe de altă parte, dacă fugeam, tot nu ne folosea prea mult: mai devreme sau mai tîrziu ne-ar fi descoperit.

— Sînt alături de tine, prietene Growman — se entuziasmă Tfeo. Ai rostit cuvinte demne de sufletul nobil pe care l-am întîlnit cu ani în urmă; pe deasupra, ideea ta nu e chiar atît de irealizabilă pe cît pare. Am cîțiva prieteni în bandele instalate în jurul orașului, șefi valoroși, demni de încredere, oameni care nu-și primesc simbria de luni de zile și care-i urăsc pe răz-

boinicii fără chip... dacă am reuși să vorbim cu ei, să-i convingem de pericolul care ne paște... Da, avem încă multe posibilități să reușim.

— Asta va fi misiunea ta, hotărîi. Va trebui să ne împărțim: în timp ce tu vei acționa în exterior, noi vom acționa în interior, dar înainte de a fi prea tîrziu. Eu voi duce medicamentul pentru tatăl tău. Probabil va trebui să mă lupt cu unii din familia ta, și fără tine îmi va fi mai ușor.

El înțelese și se întristă:

— Crezi că va fi necesar?

— Voi încerca să evit — îi promisei — dar nu pot face abstracție de faptul că este în joc destinul umanității; numele contează mai puțin.

Nu mai adăugai altceva, ne strînserăm mîinile și-l urmării cu privirea în timp ce dispărea de-a lungul galeriei.

— Fără mine riscă să se piardă, ne aminti Osne îmbufnat.

Ridicai din umeri și-l rugai să ne arate drumul spre palat. Puțin mai încolo galeria se lărgi și începu să urce pînă ce se transformă într-o scară, cu trepte de piatră albă, la sfîrșitul căreia se revărsa o lumină firavă printr-o ușă întredeschisă.

— Rămîi în spatele nostru, îi ordonai Glorinnei, și indiferent ce s-ar întîmpla, pune capul în pămînt și aleargă.

Femeia confirmă, iar dacă îi era teamă făcu în așa fel încît să nu se observe. Îi zîmbii și, cu un semn, îl invitai pe Rimmel să activeze steagul.

— Înainte! pentru Krack, ca în timpurile de demult.

Și îi îndrumai să urce spre palat.

În clădire așteptau cîțiva oameni fără chip. Cînd

ne văzură ridicară puștile și traseră. Stegarul nostru fu mult mai iute decît ei, și cîmpul protector devie împușcăturile care se înfipseră în pereți aruncînd bucăți de tencuială. Dintr-un salt ajunsei aproape de ei și-i tăiai din numai cîteva lovituri. Stăteam bine, așadar.

— Osne, blestematule — strigai întorcîndu-mă spre el — nu face pe vicleanul, te vreau aici, lîngă mine!

Reptila bodogăni ceva despre spiritele răului care-l urmăreau pretutindeni și, cu strîngere de inimă, veni lîngă mine. Cele patru brațe ale sale, toate înarmate, îmi asigurau, cel puțin, spatele.

În depărtare răsună lugubrul glas al unui corn, urmat de un tropăit de cizme în camerele vecine; o lance mică îmi atinse ușor pieptul și se înfipse în spinarea lui Raraak; mă bucurai de acest tardiv act de justiție divină și mă grăbii să curm viața colosului care o aruncase.

— Growman — gemu rănitul — eu te protejez pe tine, dar protejează-mă și tu.

— Prostii — îi răspunsei ironic — știu prea bine că ai puține puncte vitale, pe care poți să ți le aperi și singur.

În spatele nostru răsunară pașii rapizi ai urmăritorilor. Trecurăm peste un prag închizînd ușile în spatele nostru.

— Și acum, șefule? murmura Giò-giò cu un aer rătăcit.

Nici măcar larba Transei nu l-a vindecat de obiceiul de a pune întrebări stupide. Iscodii cu privirea camera fără ieșiri în care eram ascunși: un fel de magazie pentru scaune și bănci. Îl întrebai din priviri pe Raraak. Reptila încetă să-și mai lingă rănile și clătină din cap.

— Nu cunosc această latură a palatului; totuși, sînt convins că ne aflăm unde trebuie.

Ușa închisă începu să scîrțîie. Ne descoperiseră ascunzătoarea.

— Activați steagul la maxim! le ordonai.

— Dar se va prăbuși totul, îmi aminti Rimmel.

— Steagul! urlai eu, iar el ascultă.

Ne lipirăm de ziduri în timp ce energia cîmpului protector se descătușa într-o strălucire de descărcări electrice. Pe tavan apăruseră imediat mii de crăpături. Se deformă. Apoi se prăbuși. Spre norocul nostru, arhitecții prevăzuseră branțuri subțiri. Ieșirăm de sub moloz aidoma unor fantasme și ne grăbirăm să construim un fel de scară cu mobila rămasă intactă. Cînd intrarea dispăru într-o vîlvătaie enormă, noi eram deja în camera superioară, iar eu, ca un bun strateg, făcui în așa fel încît turnul improvizat să cadă. Acum ne bucuram de un oarecare avantaj față de războinicii care ne urmăreau. Ieșirăm trecînd peste resturile podelei și dădurăm într-un coridor pustiu, tîrînd-o pe Glorinna, care părea complet zăpăcită de atîta violență. Îmi dădui seama că am greșit luînd-o cu mine; de multe ori dragostea îl orbește pe om... Ne întîlnirăm cu un grup de paji speriați, vrură să strige și mă văzui silit să-i măcelăresc.

— Dacă ar fi aici Stone! gîndii cu voce tare. Cu el ar fi fost ușor să ajungem pînă la Marele Tată.

— Raraak! stăpîne Growman, bodogăni Osne. Cred că știu unde îl țin, însă va trebui să ne întoarcem cu un etaj mai jos.

— Atunci, să coborîm! îi îndemnai.

Alunecarăm pe prima scară întîlnită, întocmai ca niște umbre, și căzurăm în spatele unui pluton de războinici fără chip. Îi doborîrăm unii peste alții în liniște.

— Ajunge cu masacrul, ajunge! ne imploră Eterna.

Îi zîmbii și o împiedicai să cadă leșinată.

— Încă vreo cîteva minute, dragă... Curînd se va termina, o minții cu multă convingere.

Acum însă trebuia să fugim; treceam prin săli, prin dormitoare, prin mari ganguri, și peste tot era un du-te-vino de curtezane, servitori și filfizoni speriați. Cei care nu se grăbeau, semănau cu propriile corpuri drumul parcurs de noi.

— Dar cîți oameni locuiesc în palatul ăsta? protestai eu posomorît.

— Pe aici, stăpîne, pe aici — mă invită reptila arătîndu-mi o galerie ascunsă pe jumătate de grele tapiserii. Acesta este coridorul de serviciu care duce la bucătării.

— Crezi că este momentul să te gîndești la mîncare? îl apostrofai.

— Ai puțină încredere în mine — se prefăcu el jignit —, sau crezi cumva că am renunțat la viața liniștită în uniforma glenicșilor ca să sfîrșesc spintecat într-un asemenea labirint? De la bucătării știu să mă orientez mai bine!

Nu obiectai și îl urmarăm. În drumul nostru ne întîlneam din cînd în cînd cu unii fugari și eram siliți să-i eliminăm pentru a evita niște martori inoportuni.

— Băiatul acela era dezarmat, se plînse Glorinna la capătul disperării.

— Ar fi dat alarma, mă justificai. E o problemă de tactică militară... dar tu nu poți să înțelegi. Rezistă încă puțin.

Osne își ținu făgăduiala: cu un rîgîit de satisfacție se opri și ne arătă o ușă închisă.

— Acolo, înăuntru.

Zîmbii și-l invitai pe Giò-giò să-i facă de petrecanie. El pricepu cam greu, dar în cele din urmă se

năpusti cu toată greutatea asupra obstacolului și-l scoase din țîțîni cu un zgomot asurzitor. Rimmel trecu pragul cu steagul activat; eu și Osne îl urmarăm. Cîțiva pușcași își descărcară zadarnic armele asupra noastră, apoi, îndemnați de unul mai mare în grad, își scoaseră pumnalele și se apropiară. Îi lăsai pe oamenii mei să-i înfrunte, eu îl zărisem pe Stone într-o masivă cușcă de metal și mă apropiai de el.

— Iar ne întîlnim, Growman.

Hirar Glenix mă aștepta aparent liniștit, tolănit într-un fotoliu cu spătarul monumental.

— Mi-am închipuit că vei veni aici. Ceea ce mă surprinde însă este că această reptilă scîrboasă face un joc dublu. Îmi dau seama că el a fost acela care v-a scăpat de capcana pe care vi-o pregătisem; o să plătească și pentru asta.

Mă oprii îngrijorat. O îndepărtai pe Glorinna, rugînd-o să dea drumul pietroiului închis în cușcă. Mă pregătii să-l înfrunt pe nobil, ridicînd spada în poziție de apărare.

— Nu găsesc că-i tocmai onorabil să înfrunt un infirm, observai eu.

Prințul o încasă în plin și se ridică.

— De la ultimul nostru duel am avut timp suficient să învăț cum se folosește un singur braț.

Trase din teacă un iatagan lung cu lama sclipitoare, iradiind de energie, în timp ce spada mea începuse să dea semne că este pe sfîrșite din cauza folosirii excesive. Însă ar fi fost inutil să-i cer lui niște pile energetice.

— N-am de gînd să mă bat cu glenicșii, ținui să precizez. Am venit pe Ramook pentru a-i convinge să combată larba Transei; aliază-te cu mine și vei putea deveni domnitor peste toată Galaxia, dar nu ca uzurpator, ci ca salvator.

Nobilul îmi aruncă o privire ironică și schiță vreo cîteva lovituri în aer pentru a-și încerca arma.

— Îți repet, negustorule, eu am deja un aliat; pe deasupra, după trădarea poetului de frate-meu, nimeni nu mai poate rîvni la rangul care mi se cuvine.

Descoperii contrariat că pierdusem mult din încrederea inițială. Talentul meu îmi servea doar în îmbulzelile cu infanteriști, dar în mod sigur nu pentru a mă înfrunta cu un vlăstar nobil antrenat din fragedă tinerețe cu cei mai faimoși maeștri în arta armelor. Îi căutai cu privirea pe prietenii mei și-i văzui atacați de o groază de oameni înarmați care ieșeau de peste tot: trebuia să fie vreo jumătate de gardă imperială acolo înăuntru.

— Glorinna, o implorai eu, eliberează-l pe Stone.

Hirar înaintă nepăsător.

— Va fi un pic mai greu, glumi el. Am pus să fie sudate bine încheieturile, iar barele sînt în stare să reziste și proiectilelor de tun. Am intenția să folosesc pietroiul tău pentru a sculpta pe el epitaful lui Olaf Draister: Cavalerului inexistent dintr-un neam dispărut.

Mă atacă și reușii să parez cuprins de un fior. Încercai să-i dau replica, dar spada mea nu întîlni decît golul, înroșit imediat de o lovitură a lui care, din puțin, nu-mi atinse spatele.

— Nu vreau să te omor imediat, sublinie nobilul. Deocamdată va fi suficient să-ți tai un braț; asta ca să-mi țin o promisiune.

— Cruță-mi-l pe cel drept — îi amintii eu cu o falsă siguranță —, altfel, distracția se va termina repede: cu cel stîng nu fac două parale.

Privii în jur; stăteam rău: Glorinna se lupta cu un lanț care nu ceda; restul bandei se lupta cu o gloată

dezlănțuită. Giò-giò și Rimmel, cu răni adînci, se baricadaseră după un dulap, Osne, cu un picior mai puțin, se cocoțase pe o coloană; doar eu stăteam mai bine!

Îmi rotii spada deasupra capului pentru a cîștiga puțin spațiu, cu scopul de a pune mîna pe o pușcă abandonată; o trimisei cu un picior spre femeie.

— Trage în Stone, îi strigai. Trage în el!

Evident, nu înțelese planul meu, dar avu inspirația să mă asculte. Imediat ce puse mîna pe armă își pierdu aspectul de creatură fără apărare și deveni un dușman pentru un halebardier care aștepta în spatele lui Glenix. Îi ieșii acestuia în cale dintr-un salt, dar primii o lovitură în spate; mirosul intens de carne prăjită, pentru o fracțiune de secundă, mă făcu să uit că era vorba de propria mea carne, apoi blestemai și căzui în genunchi.

— Trage! o implorai cu ultimele forțe.

Hirar se aruncă asupra mea cu un rînjet înfiorător.

— Îi cunosc eu bine pe discipolii Profetului, am pus să fie uciși vreo cîțiva, și știu că refuză violența, armele; nu va trage niciodată — afirmă el în timp ce mă strivi cu un picior.

Gemui și mă rostogolii pe podea pentru a evita o lovitură de sabie îndreptată spre gîtul meu.

— Dar Stone nu este o ființă omenească, strigai eu cu puțina voce care-mi mai rămăsese.

Adversarul mă imobiliză, zdrobindu-mi o mînă sub cizmă, ridică iataganul, grăbindu-se să-și plătească datoria pentru brațul pierdut. Dar niște explozii îl opriră: Glorinna utilizase pușca, nu știu cum, dar reușise să o facă. Întorcînd capul, văzui cum blocul de piatră exploda, iar miile sale de fragmente țîșneau printre bare. Hirar nu mai avu timpul să reacționeze, pentru că o imensă schijă verzuie îi reteză capul dintr-o bucată, iar corpul rămase o clipă șovăind dacă să cadă înainte sau pe spate; în această ezitare piciorul stîng se prăbuși într-o parte umplîndu-mi chipul de sînge. Dar acele picături roșii erau o nimica toată pe lîngă moartea pe care bucățile lui Stone o aduceau în rîndurile dușmanilor cu uniformă galbenă. În dezordinea infernală de urlete, horcăieli, oase sfărîmate, solul se transformă într-o imensă băltoacă purpurie pe suprafața căreia zăceau cadavrele schimonosite ale dușmanilor noștri: după cîteva minute n-am mai rămas decît noi.

Glorinna se grăbi să-mi vină în ajutor.

— Dragule, te simți bine?

Confirmai, ridicîndu-mă cu greutate.

— Acum să mergem la Marele Tată, murmurai eu.

— Raraak, stăpîne! Toți sîntem răniți, nu vom mai rezista la un alt atac.

— Stone ne va deschide calea — îi promisei eu și-i arătai blocul de piatră care tocmai se forma în aer: fiecare piatră la locul său, cu precizie, anulînd orice fisură; era o plăcere să ai un asemenea prieten!

Ieșirăm și dădurăm din nou peste războinicii fără chip care, dovedindu-se punctuali, ne tot hăituiau. Dar nu mai erau în numărul la care mă așteptam, numai mici pîlcuri pe care pietroiul le strivea cu o precizie nemiloasă. Bănuii că Tfeo nu stătuse degeaba; acum, pentru noi, era mult mai simplu.

— Am impresia că recunosc coridorul care duce la apartamentele suveranului — afirmă Osne, care șchiopăta mergînd alături de mine.

— Atunci sîntem aproape — suspinai, cu mintea nițel răvășită din cauza durerii provocată de rană.

Accelerarăm pasul; era ceva ciudat în scenariul care se desfășura în fața ochilor noștri: un cadavru cu

gîtul tăiat căzut de-a curmezișul pe podea. Mai departe găsirăm altele.

— Dar pe aici încă n-am trecut, observai eu nedumerit.

Cuprinși de o tristă presimțire, dădurăm buzna într-o cameră unde trona un enorm pat cu așternuturile răvășite: la picioarele sale, pe jumătate înfășurat în cearșafuri, zăcea Marele Tată. Nu era mort, încă mai tresărea și horcăia, dar era foarte departe de a mai fi viu. Hilena, așezată pe marginea saltelei, îi pusese picioarele pe cap și-l însulta rînjind mînioasă. Văzîndu-mă, tresări și ridică spada însîngerată.

— I-am răzbunat pe draisteri! exclamă ea recunoscîndu-mă. Toți cei care au căzut din glorioasa mea familie sînt acum răzbunați... Sînt mîndră...

— Nebuno! o apostrofai înspăimîntat. Cum vom mai reuși acum să-i convingem pe glenicși să combată Iarba Transei? Fără armatele lor sîntem neputincioși.

Ea nu-mi lăsă deloc impresia că ar înțelege, ci continuă să repete monoton că și-a răzbunat verișorii, unchii și frații, pînă cînd îi arsei o palmă zdravănă peste obraz încît se prăbuși leșinată pe pat. Mă aplecai deasupra muribundului, cu o ultimă speranță în suflet, cînd agitația din spatele meu îmi aminti că bătălia se desfășura încă.

Tfeo năvăli în cameră, înconjurat de cîțiva războinici înarmați cu lănci. Văzîndu-mă, se liniști.

— Repede, Growman! mă invită cu un surîs, însoțește-l pe tatăl meu la astronava care ne așteaptă; i-am nimicit pe luptătorii fără chip, dar mi-e frică să nu apară alții și nu știu pînă la ce punct șefii pe care i-am convins să treacă de partea noastră sînt dispuși să moară pentru noi...

Își văzu tatăl și îngălbeni. Se repezi asupra lui să-l prindă în ultima clipă de viață.

— Cine a făcut asta? întrebă el cu vocea strangulată de emoție.

Mă privi, iar eu șovăii. Îi fu suficient ca să găsească singur răspunsul: îmi văzu spada pe care încă sfîrîiau cîteva cheaguri de sînge și se schimbă la față.

— Tu... de ce? Era doar un bătrîn bolnav, poate nici măcar nu era în stare să priceapă ceea ce i-ai propus — șuieră prințul.

Se ridică și se îndreptă spre mine.

— Așteaptă — mă apărai eu dîndu-mă înapoi, incapabil să găsesc o explicație convingătoare.

— Hilena l-a ucis, interveni Rimmel istovit de răni.

Dar nobilul nici măcar nu-l ascultă; pentru el alegerea vinovatului între femeia iubită și un mercenar de neam umil nu se punea. Iar femeia continuă să doarmă...

Trebuia să suport al doilea duel din ziua aceea, și în condiții mult mai rele, avînd în vedere că Stone dispăruse, fiind ocupat să vîneze războinicii fără chip pe care-i ura.

— Te rog, prietene, așteaptă înainte de a crede în aparențe.

— Nu folosi cuvîntul ăsta cu mine, șuieră celălalt cu fața contorsionată. Ai venit aici ca să-i extermini pe glenicși, te-ai strecurat printre noi ca o viperă, ai răspîndit peste tot veninul și înșelăciunile tale... dar acum am deschis ochii.

Mă atacă, tăișul înroșit al spadei sale se dezlănțuia în aer ca un fulger de vară. Aveam prea puține posibilități de a-i face față; forțele erau pe punctul de a mă părăsi întocmai ca norocul, iar rana lepăda sînge ca un pepene stors. O lovitură puternică îmi smulse spada din mînă. Iată cum se sfîrșea: din cauza unui amic prea

naiv... Închisei ochii, așteaptînd să ajung la strămoșii mei.

Simții că mă izbi ceva, dar nu fu dureroasa mușcătură a oțelului aprins, ci căzui împins de o greutate neașteptată. Privii uluit și mă pomenii acoperit pe jumătate de trupul adversarului zguduit de convulsii. Îl dădui la o parte și ridicai capul neîncrezător. Abia după ce se mai scurse ceva timp o observai pe Glorinna care scîncea, cu pușca încă în mîini...

— Nu voiam să-l omor! strigă ea disperată. Nu asta voiam... Însă el era gata să te lovească, iar tu erai nevinovat... Am fost nevoită să trag.

— Oamenii din garda lui — le amintii cu vocea moale, iar Raraak prinse din zbor ce voiam să spun; smulse arma din mîna femeii și o descărcă asupra oamenilor înarmați care se opriseră șovăind în prag.

— Prințul Tfeo a căzut la datorie ca un erou, luptîndu-se împotriva Ierbii Transei! — urlă după aceea reptila. Glorie glenicșilor care s-au sacrificat pentru a salva Galaxia! Trăiască Growman, cavalerul Cometei Negre!

Trebui să strige așa îndelung, în timp ce ne retrăgeam din palat printre soldații zăpăciți de bătălie; mai strigă și în curtea unde erau măcelăriți niște prizonieri; continuă, excitat, și în fața orașului, pentru a se face auzit de bandele care au ieșit victorioase din lupta împotriva Ierbii Transei. În sfîrșit, ajunși pe rampa de acces în astronavă, tăcu și, cu un gest melodramatic, mă arătă pădurii de capete înfricoșate care se adunaseră în jurul nostru în întunericul nopții și făcu o plecăciune.

— Pentru Dumnezeu, stăpîne Growman, nu leșina acum — murmură implorîndu-mă —, ei așteaptă să le spui ceva. A venit vremea noastră!

Vocea sa ascuțită abia dacă reuși să străpungă cortina de fum care-mi învăluise mintea. Mă prinsei cu putere de balustradă ca să nu cad și privii gloata de oameni înarmați, îmbătată de violență, care freamăta tumultuos sub mine. În depărtare, palatul glenicșilor, fost cîndva al draisterilor, ardea, și împreună cu el o mare parte din oraș. Într-o clipă de luciditate mă întrebai dacă cineva a avut cumva inspirația să-i elibereze pe nenorociții din subteran... apoi găsii de cuviință că este inutil să mă mai gîndesc și la asta.

— Spune ceva, dragule — mă îndemnă Hilena, cu ochii sclipind de excitație.

— Da, trebuie să vorbești, ar putea fi începutul unei noi ere — adăugă și Glorinna, marcată de evenimente, dar nu doborîtă. Ai viitorul în buzunar. Poate chiar Misiunea va putea fi reluată.

Confirmai mișcînd capul și mă hotărîi să-mi storc ultimele fărîme de energie.

— Marele Tată este mort, glorie memoriei sale! Oamenii fără chip, asasinii săi, vor plăti...

Mă oprii nesigur; ce trebuia, oare, să le spun? Mă întorsei spre oamenii mei, îl zării pe Osne care se gudura; Rimmel mă fixa fascinat, cele două femei mă iubeau cu privirile aprinse, iar Giò-giò, mai tîmpit ca de obicei... El nu înțelesese nimic.

— Șefule, dacă Marele Tată nu mai există... cine comandă acum?

— Fără nobili! proclamai. Fără stăpîni prin înșelătorul drept al numelui, fără războaie între ființele aparținînd aceleiași civilizații! Noi, soldații bandelor, noi, urmași ai Străbunilor, luptători fără patrie în apărarea Rațiunii, noi vom conduce popoarele Galaxiei pe drumul salvării! Vom distruge Iarba Transei și malefi-

ca sa influență, și vom deschide porțile unei noi ere de aur și bunăstare.

— Trăiască Growman, cavaler al Cometei!

Mi se păru că zbor, ridicai brațele pentru a răspunde aclamațiilor, dar, lipsit de susținere, căzui de pe rampă rostogolindu-mă ca un sac. Se dovediră iuți în a mă prinde și a mă ridica. Mă transportară de ici-colo într-o agitație de brațe protectoare și chipuri exuberante. Leșinai de mai multe ori; după ultima paranteză de întuneric urmă odihnitoarea imagine a unui dormitor. Suspinai, și imediat doi Eterni se aplecară cu bunăvoință asupra mea.

— Ce s-a întîmplat? întrebai.

— Te afli pe astronava ta, condotiere Growman — îmi răspunse unul dintre ei. Trebuie, totuși, să mai dormi puțin, ai pierdut mult sînge.

Îmi spusese condotier... Aș fi vrut să știu mai multe, dar mă pomenii cu o mască anestezică pe față, și-o lăsai baltă.

ANDRIEȘ C. LUCIAN
Nr 1774
Biblioteca Personală

EPILOG

Călăream un cal enorm de culoare neagră, asemenea infernului, care, după cum se vedea, suporta cu dificultate greutatea corpului meu. Tropăia, pufăia pe nări ca niște foale, nervos, iar din cînd în cînd întorcea capul și mă fixa cu niște ochi întunecați. Strînsei cu nervozitate hamurile și încercai să-l mai domolesc nițel, mîngîindu-l pe gît. Nu reușii altceva decît să-l fac să se scuture și, pentru o clipă, mă temui că mă va arunca în aer ca pe o insectă grețoasă.

— Iată-le, șefule, vin — mă preveni Rimmel, smulgîndu-mă din obișnuitele mele griji.

Privii în direcția pe care mi-o arătase și zării un nor de aparate care alunecau încă departe la orizont. Acesta era cel de-al patrulea oraș al Ierbii Transei pe care-l descopeream, iar această ființă blestemată ne întîmpina din nou cu război. Mă întrebai cînd oare se va termina.

— Pregătiți artileria și activați steagurile! le ordonai după un scenariu pe care-l mai repetasem. Fiecare bandă să rămînă în poziție de apărare pînă la distrugerea acestor aparate.

Planoarele argintii coborîră spre noi într-un cor de lamentații stridente. Verificai dacă mă aflam în interiorul cîmpului protector al drapelului lui Krack și așteptai; urmă obișnuita sarabandă de explozii și o subțire ceață azurie începu să altereze contururile lucrurilor. Rimmel își mînuia steagul cu siguranța dintotdeauna. Alături de el mă simțeam la adăpost.

Două raze găsiră unghiul potrivit și pătrunseră în interiorul ecranului protector. Se ridicară gemete disperate. Animalul meu întunecat scormoni pămîntul

smulgînd o brazdă cu iarbă umedă. Părea un moment pe care-l mai trăisem deja de o mie de ori. Verificai repede dacă cei ce alcătuiau grupul meu scăpaseră teferi. Întîlnii privirea aprinsă a Hilenei înrămată într-un coif semideschis.

— Cînd atacăm, Growman? mă întreabă ea excitată.

Era nebună după bătălii. Îi zîmbii cu tristețe.

— Orice luptă poate fi ultima... Nu te gîndești niciodată la posibilitatea de a muri?

— Nu sînt cuvinte demne de un stăpîn suprem al Galaxiei! mi-o întoarse ea cu mîndrie.

Se dovedea tot timpul pasională, violentă deopotrivă în pat și pe cîmpul de bătălie. Mă încercă nostalgia pentru Glorinna care, împreună cu Eternii fugiți de pe Arcă, duceau mai departe o intensă operă de reconstrucție și educare a maselor. Mi-ar fi plăcut s-o revăd, să respir un pic din pacea ei. Inevitabil îmi vine în minte vicleanul de Osne: mă făcuse să-i încredințez conducerea societății mele, iar acum, pe banii mei, se îngrășa liniștit pe cine știe ce îndepărtată și sigură planetă. Simții că-mi pierd mințile. De ce toți, în afară de mine, și-au realizat propriile dorințe?

Nărăvașul meu îmi simți clocotul interior și necheză cu dinții strînși, scoțînd un sunet asemănător unui rînjet.

— Bine! — bombănii. Să atacăm!

— Fără prizonieri! urlă amazoana de lîngă mine.

Dar cînd am mai cruțat războinicii fără chip?... Îndemnul trecu din gură în gură. Apoi, în zgomotul unor explozii, trăsei spada.

— Eliberați-l pe Stone! le comandai unor valeți din suită.

Cîteva clipe mai tîrziu pietrojul îmi atinse ușor

capul și se îndreptă cu viteză spre oraș. Lăsa impresia că se distrează.

— Înainte! strigai, și toată armata se mișcă.

Îi observai alergînd pe povîrnișe în jos asemeni undelor unui ocean, rupînd și nimicind primele trupe de luptători fără chip, dispărînd apoi într-un zgomot confuz printre piramidele în trepte ale orașului vegetal. Hilena fu printre primii, și mă bucurai că nu pățise nimic.

— Șefule, noi nu mergem? mă întrebă Giò-giò.

Mă întorsei spre el cu gîndul de a-i zîmbi; nici el nu se schimbase. Cu un suspin, coborîde pe calul pe care-l lăsai în seama unui servitor care-l luă în primire imediat. Războiul acesta începea să mă calce pe nervi.

— Acum am niște răspunderi, îi amintii obosit. Nu pot să-mi risc viața, nu-mi mai aparține doar mie.

Grăsanul confirmă convins. Poate că era singurul care credea în asta. Cu toate acestea, nici unul din suită nu îndrăzni să zîmbească; ultima dată am trimis la spînzurătoare doi sau trei curtezani pentru mult mai puțin.

— Un mesager, Mare Tată.

Omul călare urcă spre vîrful dealului într-o goană nebună și se prosternă istovit la picioarele mele.

— Victorie, domnule, victorie!

— Încă o bătălie cîștigată, admisei cu răceală.

— Mult mai mult! se entuziasmă celălalt, fluturînd un pergament. Acest mesaj era gravat pe zidurile orașului, l-am transcris întocmai.

Și începu să citească:

"Către ființele raționale care vor ocupa ultimul cuib. Mi-ați ucis fiii, mi-ați ars rădăcinile casei, mi-ați doborît navele. Pămînturile voastre sînt mereu foarte reci sau foarte uscate. Nu este loc și pentru mine în

Galaxia voastră. Găsesc că este inutil să duc mai departe lupta: dați-le semințelor mele posibilitatea de a pleca în pace, iar eu nu mă voi mai hrăni cu trupurile voastre. Așa vrea rațiunea, și așa să fie. Cuvinte scrise de ființa pe care o numiți Iarba Transei."

Deci se terminase. Nici nu așteptam altceva. Ordonai bandelor să se retragă și să înceteze orice ostilitate.

— Vor fi trimiși în toate părțile observatori pentru a controla dacă inamicul abandonează orașul, declarai. Iar popoarele să știe că Iarba Transei a fost exterminată. Astăzi începe pentru toți o eră de pace și seninătate!

După puțin timp un servitor îmi puse în mînă textul unei proclamații, iar eu îmi pusei sigiliul. Puteam, în sfîrșit, să încetez de a mai hoinări dintr-un loc în altul prin lumi inospitaliere, să-mi găsesc un loc pentru capitală, palat, curte, concubine... da, începea într-adevăr o nouă eră, cel puțin pentru mine!

Șefii de bande sosiră răzleți, oameni istoviți, murdari de pulbere și de sudoare, încă excitați după confruntare. Și eu am fost ca ei, cu puțin timp în urmă. Cu greutate încercai să găsesc pentru fiecare un compliment, o vorbă de laudă.

— Războiul s-a sfîrșit, conchisei. Acum trebuie să ne gîndim la ce vom face în timp de pace; fiecare dintre voi o să primească recompensa pe care o merită, precum și o nouă misiune, adecvată noii situații. În afară de asta, pe cei mai valoroși îi voi menține în serviciul meu, pentru că am încă nevoie de buni luptători: unele sisteme nu au vrut să-mi recunoască suveranitatea, alții se dovedesc a fi șovăielnici în credința lor, trebuie să punem acolo gurnizoane; în sfîrșit, mai există un oarecare ins căruia îi place să se autointituleze Răzbunătorul Glenicșilor, care recrutează armate în lumile

din vecinătatea Ramookului; va trebui să-i dăm ceea ce merită...

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, îmi propuse Hilena.

Îi zîmbii.

— Mi-ai anticipat gîndul, dragă — admisei. Sînt sigur că te vei acoperi de glorie. Dar acum mergi să te odihnești și să te bucuri de victoria asupra Ierbii Transei. Galaxia nu-i va putea uita niciodată pe eroii care au salvat-o!

Îi răsplătii cu un radios gest de salut și mă îndreptai spre astronava mea, însoțit de strigăte de entuziasm. Da, începea o nouă epocă. Trimițînd diferiții șefi de bandă în toate direcțiile, reușeam să-i despart și să diminuez capacitatea lor de a se amesteca în treburile guvernului meu și îi împiedicam pe cei mai visători să cultive proiecte ambițioase. Cu revolte de înăbușit, cu falși glenicși pe care trebuia să-i exterminăm și alte lucruri asemănătoare, i-aș fi ținut departe și împărțiți, în anii care vor veni. Aveam la dispoziție tot timpul necesar să-mi organizez o armată personală, nelegată prin nimic de tradițiile anarhice ale bandelor.

*
* *

Rampa de lansare a navei cosmice alunecă scîrțîind pe șinele sale, deschizîndu-și lent porțile. Mă adresai soldaților cu un ultim salut și mă retrăsei în fortificațiile mele. Puțin după aceea ajunse și Stone: am fost nevoit să lărgesc coridoarele pentru a-l lăsa să se miște în voie fără să producă daune, iar simpaticul pietroi devenise escorta mea, incomoda mea umbră protectoare... Desigur că exista, totuși, în noua ordine

un locşor şi pentru el; nu mi se părea drept să-l las să hoinărească de ici-colo, mai ales acum cînd ştiam ceva mai multe despre el.

Eternii, după cîteva studii, au reuşit să găsească o explicaţie a apariţiei sale; blocul era compus din particule de antimaterie legate între ele de un ţesut viu, cu un creier propriu şi puternice capacităţi telecinetice (printre care şi aceea de a se recompune); savanţii, în afară de asta, au descoperit o legătură între Stone şi Norul inteligent care a apărut în Galaxie la începutul războaielor civile şi a dispărut apoi în mod misterios împreună cu omul care era în stare să-l controleze: Frank Sonder. Eternii nu-şi puteau explica doar motivul pentru care blocul de piatră mă alesese pe mine ca protejat al său. Pe de altă parte, nici eu nu uitam să le spun că tatăl meu, cînd avea chef să se confeseze, îmi povestea adeseori de un Frank Sonder, un strămoş mitic al nostru care a trăit în antichitate... Aproape că se putea spune că Stone era o rudă venită din necunoscut pentru a salva umanitatea de larba Transei şi pentru a împlini gloriosul destin al neamului Growmanilor, noii domnitori ai Universului.

Dragule, bătrînule Stone, prieten al meu, nu mă voi mai despărţi niciodată de tine!

Am dat ordin să fie sculptat şi legat cu robuste bare de oţel; va deveni tronul de pe care voi domina stelele. Acum misiunea sa era terminată, şi ar fi putut să-şi permită să se odihnească sub şezutul unui împărat.

SFÎRŞIT

COLECTIA SCIENCE FICTION

EDITURA BRÂNCUȘI

Luigi Menghini
MERCENARII RAȚIUNII

5

În acest moment, două forțe obscure atacă Galaxia. Un clan războinic își extinde în mod irezistibil domeniile planetare cu forța banilor și a armelor, în timp ce nocivul drog numit Iarba Transei reușește să reducă la dispariție planete întregi. Menghini ne poartă, de data aceasta, în plin Ev Mediu Galactic. Umanitatea, după o perioadă de mari descoperiri științifice, a pierdut progresiv o mare parte din cunoștințele sale și privește acum spre trecut ca spre o mitică Vîrstă de Aur. Ultimii oameni care mai posedă cunoștințe științifice s-au reunit în Bandele Rațiunii, dar și acestea au degenerat cu timpul, devenind nici mai mult nici mai puțin decît trupe de mercenari.

Growman, cu pitoreasca sa bandă mercenară, participă fără voia sa la evenimente de importanță galactică, însoțit de un amic pe care dacă-l definim ca singular spunem foarte puțin.

I.S.B.N. 973-9043-06-2

LEI 300